

ஓம்.

பரப்ரம்மணேமே.

அத் தை வ த வி ன க் க ம்.

4321

ADVIATA VILAKKAM.

இது

துணிதமததிரஸ்காரி

என்பவரால்

இயற்றப்பட்டு,

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
பிரஸ் பிலையம்,
சென்னை - 600090

சென்னை:

மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1898.

விளம்பலு.

இதன்மீது அனு களை

— — — — —

இ) ராஸ்க்களை சங்கியமாக அமைந்த விஷயம் சச்சிதானந்த வழுவா
யள்ள பிரம்மம் எகபர பூரணமாயுள்ளதென்றும், ஸ்ரீமதய ஜடாஜடப் பிர
பவசம் பாத புக்ஷித ஶதுவரய கற்பிதம் அதாவது சதரத் விஸ்தரண
அநிர்வசனியமா யென் ியம் மாயையென்ப தொன்று சத்தாயும் நித்தியமாயும்
உலக கராணமாயும் இருப்பத்தோடு அம்மாயை முத்தியிலு முண்டென் றும்
அம்முத்தியில் அம்மாயையினால் பின்புபட்ட துவித முண்டென்றும் கூறு
வாரோ மாயாவாதிக ளென்றும், உமாபதி சிவாசாரியார் சங்கற்ப நிராகரண
த்தில் “சைவவாதி சங்கற்பம்” “சைவவாதி சங்கற்ப நிராகரணம்” என்னும்
கலைப் பெயராளி எழுதிச் கூறியவண்ணம் சைவ ரென்பார் அத்தவையினை
யென்றும், ப் பூசையைக் காட்டிலும் அந்நீர்ப் பூசை யுயர்வு என்னு
ன்றும், சாதன சதுஷ்டயத்தை யடைவதற்குச் சரியை யாதிகள், சாதன
மாக விருப்பதன்றிச் சரியையாதிகளை யடைவதற்குச் சாதன சதுஷ்டயம்

சாதனமாவ தின்மென்றும், வேதாந்த சாஸ்திரங்களிற் கூறும் “ஆத்மா” என்னும் மொழி பிரமத்தைக் குறிப்பதன்றிச் சேவனைக் குறிப்பதின்மென்றும், நிமித்த காரணப் பொருள் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் நோக்கத்தால் எல்லாப் பொருளுமாதல் பொருந்தாமையின் முதற்காரணப் பொருளை அந்தர்யாமியாயிருந்து எல்லாப் பொருளுமாதல் பொருந்து மென்றும், தாயுமானவர் மாயாகிதமான அத்தைவாய் யன்றி மாயாசகிதமான துவிதியின்மென்றும், சாரியம் என்பது அசசதாவதன்றிச் சத்தாவது என்றும் இன்மென்றும், பிரமத்தை யுலகிற்கு அயின்ன நிமித்தோபாதான விவர்த்த காரணமென்று கூறுதல் பொருந்துமே யன்றி, கேவலம் நிமித்த காரண மென்று கூறுதல் பொருந்தா தென்றும், சரியை கிரியை யோகங்கள் சரீரத் தின் தொழிலேயன்றி அறிவின் தொழி லன்றென்றும், சத்துப் பொரு ளிர ண்டு கலப்பால் ஒன்றாவதினென்றும், நிரிபுடியுள்ள விட மெங்கும் மாயா சம்பந்த முண்டென்றும், பெண்டி பீனீனசன் வியாவகாரிக சத்தியமாவ தன்றிப் பாரமார்த்திக சத்தியமாவதின்றென்றும் உள்ளனவும் பிறவுமாம்.

இவ்வத்துவித விளக்கத்தில் ஷே ஆபாச வினாவிடையில் சப்பப்பிரா யத்தோடு வந்துள்ள தாயுமானவா பாடலைப்பற்றிய விஷயத்திற்கும் திருக் குறளைப்பற்றியவிஷயத்திற்கும் மறுப்பெழுதாமைக்குக் காரணம் அரசகோண வாசி வீரபத்திரமூர்த்தி யென்பவரும், சிங்கான் வாயிலாக வெளிப்பட்ட சோமசுந்தர நாயகனொன்பவரும் இதையே முன்னரெழுதி, இரது என்பவ ரால் மாயாவாத சைவசண்டமாருதமென்னும் நூலின் 129, 130, 132, 133, வது பக்கங்களிலும், அவைநிக சைவசண்டமாருதம் என்னும் நூலின் 152, 153, 154-வது பக்கங்களிலும் மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றமை பற்றியேயாம். அத்தாவதத்துவனை நிகாகமென்னும் நூலின்மேல மறுப்பாக வந்த ஷே இர ண்டு நூல்களில் சாமிநாதப்பிள்ளையென்பார் எழுகிய புஸ்தகம் ஷே ஆபாச வினாவிடையே யனுசரித்திருப்பதேயன்றி, வேறு முச்சிய விஷயம் அதில் இன்மையின், அதனை நேரே மறுக்காது விட்டனம். மற்றைய ஆபாச வினா விடையின் நடையானது சதாசிவப்பிள்ளையென்பார் எழுதப் பத்திரிகை நடைக்கு முற்றும் மாறாய், சோமசுந்தரநாயகர் நடைக்கு முற்றும் இணக்க மாயிருத்தலின், அது சதாசிவப்பிள்ளை அவர்களா வெழுதப்பட்ட தென் பது சங்கைக் கிடனம். மேலும் அது சதாசிவப்பிள்ளை யென்பார்க்கும் சாஸ் திர ஆராய்ச்சிக்கும் “எனக்கு மிசகதைதனக்கு மெத்தனை தூரமாமால்” என்றவாறு வெரு தூர மென்பதினாலும் தெளிவாம் ஆபாச வினாவிடையின் நடையி னது போக்கால் அதற்கு ஆசிரியா சோமசுந்தரநாயகர் என்றே துணிப்படுகின்றமையின், அவர் இவ்வத்துவித விளக்கத்தினாலும் உட்ககப் பட்டாரென்பது நிண்ணமாம். சோமசுந்தரநாயகர் மலையாளதொழுகினாலும் அவரது நடை அவரை வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றது; யாது செய்யலாம்! ஒரு சமயம் அவர் எழுதவில்லை யென்றாலும் அவர் அப்புத்தசுத்தை, டங்கீ கரித்துப் பிரசங்கன் செய்தமையின் அதுபற்றியேனும் அவர் இவ்வத்துவித விளக்கத்திற்கு எகிரவாதியாகாதது போகா ரென்பதாம்.

இவ்வத்துவித விளக்கத்தினால் துவத இருள் கெடுமாறு நூலெழுதியுப கரித்த சதாசிவப்பிள்ளை அவர்களுக்கும், சாமிநாதப் பிள்ளை அவர்களுக்கும், இம்முகவுரையால்வெளிப்பட்ட சோமசுந்தரநாயக ரவர்களுக்கும் மிக நன்றி கூறுகின்றாம். இன்னவரைப் போலவே மற்றையரும் வெளிப்பட்டு அத் தவத சத்தார்த்தத்தை விளக்கவைத்தற் கேதுவாய் நற்செயல்களோப் புரியு கின்றும் வேண்டுகின்றனம்.

இந்நூலிலுள்ள விஷயங்கள்.

க	பீழைக	க
உ	போவைத்ததற்குக் காரணம்	உ
ங	மறுப்பெழுதும் நூல் வினாவிடையாயிருத்தல்	
	தகாதென்பது	உ
ச	மாயாவாதி யார்? யிரமவாதி யார்?	டு
டு	தொடங்கும்போதே திட்டென்பது	அ
சு	அதனுலிதம்	அ
எ	தமிழினததார் சூற்றந்தெரியாது தமோறினாரென்பது	க
அ	பெயரைசகாட்டாசெழுந் வது தப்பன்றென்பது	க
க	வாதத்திற்கு வராது பயத்தொளிந்தவர் இவரே என்பது	க
க	முன்னுக்குப்பின் முரண்ப்பேசுதலென்பது	க
க	விக்கிரகாராதனைத்தைப்பற்றி கீனாய்ப்பேசுநென்பது	க
க	வேதாசம விசாரம்	க
க	சாதன சகலவகங்களஞ்சுக் சரியையாநிகள் கீழென்பது	உ
ச	உபநிஷததுப் பிரமாணங்களை யிகழ்த்து பேசுநென்பது	டு
க	தாயுமானவர் மாயையை இல்பொருளுென்றே	
	கூறினொன்பது	அ
க	காரியம் பொய்யே யென்பது	க
க	விவாகத்த பட்சத்தைக்கூறும் பிரமாணம் உண்டென்பது	க
க	மாவூரிசித்தகாரணமாதம் தவருமென்பது	க
ச	தாபம் மனவர் ஆதவைதியென்பது	க
உ	ஆத்மாநுத்தமயிசாரமம் மீதந்தனைமென்பது	க
உ	சரியை கிரியை யோகம் சரீரத்தின் தொழில் களைல்	க
உ	கீனனைப்பற்றியது	க
உ	தானென்பதின் பொருள்	க
உ	சிவகலாசகத்தைப் பற்றியது	க
உ	சிவகலாசகனைப் பற்றியது	க
உ	யியாபச வியாத்தியைப்பற்றித்	
	சமயம் ப்பேசுநென்பது	க
உ	அபேதமுத்தியைப் பற்றியது	க
உ	பெண்கு பிள்ளைகள் மெய்யாகாவென்பது	க
உ	ஆசு மாவகம் பற்றியது	க
உ	பிரமம் மானென்பது அட்சியார்த்தமான	
	முத்திரிலையி லென்பது	க
ந	கீவசபேதத்தைப்பற்றியது	க
ந	ஆகாயத்தின் கீவவண்ணத்தைப்பற்றியது	க
ந	மனதைப் பற்றியது	க
ந	சவலையிடல் துவதித்திலின்றென்பது	க
ந	வியவகாரிசம் மெய்யனைமென்பது	க
ந	தோல்வியையே வெற்றியாகப் பேசுதல்	க
ந	ஆதவைததுவண்ண நிக்ரகமர்த்தன மர்த்தனை	க
ந	முடிவுரை	க

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்	வர்	பிழை	திருத்தம்.
க	௨௯	கெடுருடி	கெடு
உ	௪௩	தச்சு	தச்சு
தி	௧௬	தாந்திரிசர்	தாந்திரிசர்கள்
,,	௨௩	கரதலாசமலம்	கரதலாமலகம்
,,	௨௩	நின்றென்றும்	நின்றென்று
,,	௨௪	கூறப்பாடாமை	கூறப்படாமை
,,	௩௨	வாதிசுளென்பது	வாதிசுளென்பது
௯	௨௯	உபைதா	புபைதா
,,	௩௩	வசுவை	வசுவை
,,	,,	தயாஜெய	தயாஜெய
௭	௨௯	அச்சு	அச்சு
அ	௨௭	துணைநாயாயமா	துணைநாயாயமா
,,	௩௯	துணைமெப்பொருளி	துணைமெப்பொருளி
௯	௧௪	என்றதொடர்	என்றதொடர்
௧௦	௨௪	என்றதொடர்	என்றதொடர்
௧௧	௯	தமிழ்ப்	தமிழ்ப்
,,	௯௪	அத்வைதுணை	அத்வைதுணை
௧௨	௧௨	யிருப்பதற்கும்	யிருப்பதற்கும்
,,	௩௪	அனிரவனிய	அனிரவனிய
௧௪	௧௪	அத்வைதநிகர	அத்வைதநிகர
,,	௨௩	மென்னும்	மென்னும்
,,	௩௨	மைத்திரியோ	மைத்திரியோ
௧௬	௧	புகல்வதாய்	புகல்வதாய்க்
,,	௨௨	விக்கிர	விக்கிர
௧௭	௧௬	பைபிலையும	பைபிலையும
௧௮	௯	சிவலிங்கம்	சிவலிங்கம்
,,	௩௬	காட்டியதையும்	காட்டியதையும்
,,	௩௩	பூசைகளை	பூசையை
,,	௩௮	செய்வராயினான்க	செய்வராயினான்க
௧௯	௮௯	உபநிடதம் உரைக்குமாறு	உபநிடதத்திடுவதற்கு
,,	௧௧	நினைவிலர்	நினைவிலர்கள்
,,	௨௬	யிருப்பன்	யிருப்பவன்
௧௯	௧௯	அலுந்	அலுந்

பிழை	வரி	பிழை	நிருத்தம்.
உக	கக	அந்நியாயத்தில்	அந்நியாயத்தில்
”	கக	யிநவைத	யிநவைத
”	கக	செய்வ	செய்வம்
உஉ	க	வேதாராத	வேதாந்த
”	அ	(சிவரூபம்	(சிவரூபம்)
”	கஉ	தெய்வம்	தொடுதலும்
”	கக	பிராமணன்	பிராமணன்
உக	உக	பட்டதெனக	பட்டனவென்க
”	கஅ	என்றுள்ள	என்றுமுள்ள
உச	க	வராநேகப	“வராநேகப
”	கச	பிரிசுல	பிரிநிலை
உஅ	கச	நாட்டா	நட்டா
உக	க	சோமபத்தி	சோமசம்புத்தி
கஉ	கஅ	தால்	தால்)
கக	உரு	திருவரசகம்	திருவரசகம்
சு	கக	ஆராதார	ஆராதார
”	கச	நக்கிற்	நக்கிக்
சஅ	கக	உயர்த்தியம்	உயர்த்தியும்
ருக	கக	சாதுஷ்டயமே	சதுஷ்டயமே
ருக	உ	திபிகை	திபிகை
”	ச	சலக	சகல
”	உக	எது	எது
ருச	கக	நித்தியா	நிதித்தியா
”	கக	அது	அவை
”	”	சானங்க	சாதனங்க
ருக	உஉ	நித்தியாசனமும்	நிதித்தியாசனமும்
”	உஎ	பிராதிப்தி	பிராப்தி
”	கக	படுப்பொருள்	படுப்பொருள்
சு	க	நிக்கிர	நிக்கிரக
”	கக	வறினார்கள்	வறிவினார்கள்
கக	அ	இருகின்ற	இருக்கின்ற
சுஉ	க	றியும்புவது	றியம்புவது
”	உக	(பிரம)	(பிரமம்)
சுக	அ	தாசாங்கை	தாசங்கை
உ	உ	கடவுளருளால்	கடவுளருளால்
”	க	தராலினால்	தராதலினால்
”	கக	வழிசென்றோர்	வழிச்சென்றோர்

அ

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்.
சுஅ	உஎ	பிராமணமா	பிரமாணமா
எ௮	அ	யுபஷத்	யுபநிஷத்
எஉ	கச	உ ம	உ - ம்
,,	உச	விலோகுவிவு	விலோபுகுவிவு
எ௮	உச	(நியாயம்)	(நியாயம்)
எ௯	கச	யாமியாமி	யாமி
அ௦	உரு	மாயையினல்	மாயையால்
அக	எ	யோபநிடம்	யோபநிடதம்
அஉ	கக	எதமில்லா	எதமில்லா
அக	கஉ	றறுதுயா	றறுதுயர்
அரு	கௌ	மடிக்கடி கை	மணிக்கடி கை
அக	கச	கிச்சம்பனாய்	கிச்சம்பனனாய்
அஅ	க௦	யிருந்ததால்	யிருந்தால்
,,	உரு	அரசனில்லாவிடத்து	அரசனுள்ளவிடத்து
க௦	உஉ	புயலே	புனலே
,,	சக	நூலன	நூலின்
க௨	உக	சீவேசபேச	சீவேசபேத
,,	உக	படிப்	படி
க௯	கஉ	மூலத்தார்	மூலத்தால்
கரு	கரு	தோன்று	தோன்றும்
க௦௦	கச	வருளச்	வருளத்
,,	உஅ	உவமானமாக	உதாரணமாக
,,	கக	யாண்டாண்டோ	யாண்டாண்டோ
க௦உ	கக	கண்ணும்	கண்ணும்
க௦க	ச௦	நிர்க்குண	நிஷ்குண
கஉக	சக	யெழுதி	யெழுதிச்
கஉஉ	உக	உடநிடதம்	உபநிடதம்
கஉச	க௦	எதும்	ஏதும்
கஉஎ	கக	ஈசுவரனுக்கும்	ஈசுவரனுக்கும்
க௯	கஉ	ஜகதீசனை	ஜகதீசனைச்

அத்வைத விளக்கம்.

பிடிக்க.

கடல்புடைசூழ்ந்த காசி எரியினதன் வேதப்பொருள் விளங்கப் பெறாதேயத்துப் பிறவாறு, அப்பொருள் பெற்ற தேயத்துப் பிறந்தும் அந்நிலை வைதிகர் கூட்டி அந்நிலை உடைய வெறியல்லாததிலா பூர்வ தவக் குறைவால் கவலிக் கொழிய இல்லாதவாறாயினும், வேதத்தையும், வேத முடிவான சித்தாந்தம், அதன் சாரம், விளைப்பயனை யீட்டிக் கொள்வதோடு, இப்பிறா யினுடைய மனமைய பெரிபாதோ அதனையும் இழந்து விடுகின்றார்களா? அல்லது (வெறியுடைய) நுந்தவா நெனை! அம்மம்! கொடிது! கொடிது! உய்யுமாறு!

இவ்வேதமுன்றி யிராள் “சாஸ்திரம் நமஸ்கரித்வா புத்தகரணியையுந் கொடுத்தான்” என்ற பதவியைக் கண்டிரு வண்ணம் தாங் கொடுவதன்றியும் பிறகு (வெறியுடைய) மூர்க்கறையின் கதைக்கு முற்பட்டே நிற்கின்றார்களா? அவை! உய்யுமாறு!

சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு, கொடுமையெய் பெறாததொதுக்கிய வீணைர வெழுதப்பட்ட அப்பொருள் மதவாதி தாதவாதி தரகாலத்திலுள்ள சிலர் கைக்கொண்டு, அப்பொருள் மதவாதி தவமன்றும், வேதமுடிவான அத்வைத சித்தாந்தம் அந்நிலை உடைய வெறியல்லாததிலா பூர்வ தவக் குறைவால் கவலிக் கொழிய இல்லாதவாறாயினும், வேத முடிவான சித்தாந்தம், அதன் சாரம், விளைப்பயனை யீட்டிக் கொள்வதோடு, இப்பிறா யினுடைய மனமைய பெரிபாதோ அதனையும் இழந்து விடுகின்றார்களா? அல்லது (வெறியுடைய) நுந்தவா நெனை! அம்மம்! கொடிது! கொடிது! உய்யுமாறு!

இவர்கள் இவ்வாறு நடந்து வேதத்தையும், வேதத்தின் முடி பொருளான அதனுடன் சித்தாந்தம், அதன் சாரம், விளைப்பயனை யீட்டிக் கொள்வதோடு, இப்பிறா யினுடைய மனமைய பெரிபாதோ அதனையும் இழந்து விடுகின்றார்களா? அல்லது (வெறியுடைய) நுந்தவா நெனை! அம்மம்! கொடிது! கொடிது! உய்யுமாறு!

நிற்க; வேத பாபராம மாயா வாத துவிசைவ கண்டன புத்தகங்களிலொன்றாயும் நாகையிலுள்ள ஓர் பிரம் வாதி யென்பவரா வெழுதப்பட்ட தாயுமுள்ள “அத்வைத தூஷண நிக்கிரகம்” என்னும் தூஷணுக்கு மறுப்புப்

போல ம-ா-ா-ஸீ ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை யென்பா ரொருவர் எழுதிய “அத்வைத தூஷண நிக்ரகாபாச வினா விடை” என்னும் ஓர் சிறு புத்தகத் தைக் கண்ணுற்றனம்.

அது: வித்தியா ஸ்தானமென்று கூர்ம புராணம் விஷ்ணு புராணம் பாரதம் முதலியவற்றிற் சொல்லப்பட்டிருக்காத முதலிய பதினான்கு வித்தைகளையும் நிறுப்பதாயும், பரிபிராஸாது விருத்தமாயும், வெற்றெனத் தொடுத்ததாயும். முன்னர் “மாயா வாச ஸைவ சண்டமாருதம்” “அவைதிக சைவசண்டமாருதம்” “பஞ்சசகப் பிரகாராபாசவிளக்கச் சண்டமாருதம்” “அத்வைத தூஷணபரிசுரம்” “அத்வைத வண்ணம்” முதலிய புத்தகங்களில் வந்துள்ள மறைபுகளைப்பற்றி யே ம் பேசாது, குருட்டுப் பாடமாய் (எழுதி மறக்கப்பட்டலாயே) எழுதியதாயும், முன்மொழி பின் முரணுவதாயும், அறிவுடையார் பலரால் கண்டு அருளுந் தொத்தக்கத் தக்கத் தூஷண வாக்கியங்களை நம்பப் பெற்றதாயும், சமது சித்தாந்தத்திற்கு உடன்பாடாகாத விஷயங்களைச் சொன்னதாயும் இருக்கிறது. இப்புத்தகம் பிரமவாதியாரா லெழுதப்பட்டுள்ள “அத்வைத தூஷண நிக்ரகம்” என்னும் தூலுக்கு மறுப் பாட்டாசென்பது துண்ணுணர்வுடையாரது துணிபெனும் மக்கள் தூஷண மபக்காவண்ண மதற்கொரு மறுப்பெழுத்த தொடங்கினமென்க.

பேர்வைத்ததற்குக் காரணம்.

‘அத்வைததூஷண நிக்ரகாபாச வினாவிடை’ என்னும் தூலுக்கு நாம் மறுப்பாக வெழுதும் நால் மாயாபாசப் பதாசுத்தர் நிறைவுள்ள தூவிதாந்தகாரத்தைக் கெடுக்க, தூஷணாசுத்தரெனும் தரியப் பொருளையுடைய முயலும் சிங்காசுத்தரெனும் தூஷணாசுத்தரெனும் தூதற்கு “அத்வைத விளக்க” மென்று பேர்வைக்கப்பட்டதென்பதாம்.

மறுப்பெழுதும் நூல்

வினா விடையா யிருத்தல் தோடுன்பது.

பூர்வபட்சியார், அத்வைத தூஷண நிக்ரகாபாசமெனும் நூலினின்றும் விஷயங்களைப் பத்திப் பத்தியாக வெடுத்தல் கண்டிப்பாக, அதிலுள்ள விஷயங்களைத் தமக் கேற்றவாறு வினாக்கள் கொண்டு, அதற்கு மறுப்பு விடையாக வெழுதி யிருக்கின்றனர். இவ்வாறு தீவிர வினா விடையாக வெழுதியதினாலேயே அப்புத்தகத்தைப் பத்திப் பத்தியாக வெடுத்தல் கண்டிக்க இவரால் முடியவில்லை யென்பது நன்கு விளங்கிற்று.

ஒரு விஷயத்தில் மாறுபட்ட கருத்துடைய இருவர்: தங்கள் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை நிறுத்துவதற்குத் தம்மின் மாறுபட்டவர் கூறும் நியாயங்களை வேறு நியாயங்களால் பிரபல பிரமாண மூலமாகக் கண்டித்து, தம்முக்குள்ள நியாயங்களை முன்கொண்டு, தங்கட்சயை நிலை நிறுத்தல் உசிதமாம். அங்கனமின்றி மறுப்பை வினாவிடையாக வெழுதும் பட்சத்தில் ஒரு பகுதியாரே வினாவையும் விடையையும் எழுதவேண்டும். அவ்வாறு நெழுதுங்கால் தம் வினாவிற்கு எதிரியின் விடையை யரம்பாவிதமாகவும், தம் விடைக்கு எதிரியின் வினாவைப் பொருத்தமா நமைத் தெழுதவுங் கூடுமென்று இங்கனம் செய்வதால் உள்ளதை யில்லதாகவும் இல்லதையுள்ளதாகவும் ஆக்கித் தெழுதித் காட்ட லெளிதேயாம். இங்கனமாகப் பூர்வபட்சி

யார் எழுதிய வினா விடை மணம் பெறுத லெவ்வாரும் ? இலக்கண முத லியவற்றை வினாவிடையாக வெழுதுகின்றவர்கள்: விடையிறுக்கத் தெரி யாத விஷயங்களுக்கு வினா வுண்டாக்காமற் போவதை யிவர் அறிந்தவர் போலும் !

வினா விடையாக ஓர் விஷயத்தை எழுதுகின்றவர், தங் கட்டிக் கேற்ற வாறு வரைவார்க ளென்பதை யொருதாரண முகத்தால் விளக்குகின்றும். அது வருமாறு:—

சாத்தன் : கொற்றனை நோக்கி - ஐயா ! இவ்வுலகப் பொருள்கள் தட் புலனுக்கு விஷயமாதற்கு அப்பொருள்களின்கண் அமைந்துள்ள தர்மம் யாது ?

கொற்றன்: அப்பொருள்களிலுள்ள உருவமாம்.

சா: உருவமென்றால் என்னை ?

கொ: கண்ணினால் மாத்திரம் கிாங்கப்படும் குணமாம்.

சா: அங்ஙனமாயின், இதோ நமக்கு முன் னின்று கரையும் காகம் என்ன நிறம் ?

கொ: சுறுப்பு நிறம்.

சா: ஆம், அங்ஙனந்தான் தோன்றும், ஆனால் உள்ளபடி அதன் நிறம் கறுப்பன்று, வெண்மையாம்.

கொ: ஏன் ஐயா முழுமொசமா யிருக்கிறது, காகம் வெண்மையென்று எந்தக் குருடன் சொல்லுவான் ?

சா: ஆம் ஐயா, உம்மைப்போன்ற குருடன்தான் அதைக் கறுப்பென் பான். எப்பொருள்களையும் ஆராய்ச்சியெது உண்மையை விளக்கும் என் னைப் போன்றவர் அதனை வெண்மை யென்பாரா. உம்மைப்போலத் தோற்ற மெல்லா முண்மை யென்று கொள்ளும் அறிவிலிகளுக் காகம் கறுப்புத் தான்.

கொ: ஆனால், நீர் ஆராய்ச்சி மேற்றான் காகம் வெண்மை யென்று கூறுகின்றீரோ? அங்ஙனமாயின், அது எவ்வித ஆராய்ச்சி ? இப்புதுமை யைச் சிறிது விரித்துக் கூறும் பார்ப்போம்.

சா: கூறுகின்றேன், சற்றுக் கவனியும், நமது கண் எந்த நிறத்தையு ம் கிாங்குத்தக்க பல வேறு நீர்க்கூளையுடைய ஓர் கோளம். இக்கோளத்தின் வெளிப்புறம் கண்ணாடிபைப்போன்று ஊடுருவிப் பார்க்கத்தக்க தசைச் சுவர். இதனை யொப்பினீரா?

கொ: ஆம், இது சரிதான்.

சா: ஆகவே, இதனை யோர் கண்ணாடியென்றே சொல்லலாம். இங்ஙன மிருக்க, நாம் மூக்குக் கண்ணாடி போட்டுப் பார்க்குங்கால் அக்கண்ணாடி பில்லை என்ன நிறமோ, அந்நிறமாகவே வெள்ளை நிறப்பொருள்கள் தோன்று கின்றன. பச்சைக் கண்ணாடி வழியாய்ப் பார்த்தால் வெண் பொருள்கள் பச்சையாகவும், சிவப்புக் கண்ணாடி வழியாய்ப் பார்த்தால் சிவப்பாகவும், மற்ற்நிறம் கண்ணாடி வழியாய்ப் பார்த்தாலும் அவ்வந்நிறமாகவும் வெ ட்பொருள்கள் தோன்றுகின்றன. ஆனால், அப்படித் தோற்றம் பொரு ளாகவந்ததிலே அந்நிறந்தானே?

கொ: அல்ல, வெண்பொருள்கள்தான்.

சா: ஆகவே, நமது கண்ணின் வெளிப்புறக்கோளம் கண்ணாடிபோன்ற தென்று முன்னரே கூறினோம். இக்கோளத்தின் ஒரு பாகத்தில கண்மணி அமைந்திருக்கின்றது. இம்மணி சுருநிறமானது. ஆகையால் அப்பாகம் சுருங்கண்ணாடி யென்னலாம். ஆகவே, முற்கூறிய வண்ணம் எந்நிறக் கண்ணாடி வழியாய்ப் பார்த்தாலும் அந்நிறமாகவே வெண் பொருள்கள் தோற்றுவித்தன வாகையாலும், இக் கண் மணியாகிய சுருங்கண்ணாடி வழியாய் நமது முன்னுள்ள இக்காகத்தைப் பார்க்கின்றோ மாகையாலும் இக்காகம் கறுப்பாகத் தோற்றுகிறது. கண்ணாடிக்குத் தாக்கபடி பல வேறு நிறமாகத் தோற்றும் பொருள்கள் வெண்ணிறமுடைய வாகையால், இக்காகம் வெண்ணிற முடையதே யாம். இதனை விசாரித் துணராத பாவின எதனை யுணர வல்லார்?

கொ: ஐயா, இதனை இவ்வண்ணம்பரிசீலித்துத் தங்களைப்போல் அறிவிக்கும் வன்மை யுள்ளவர்கள் எனக்குக் கிடைக்காமையாற் றான், இதுகாறும் காகத்தைக் கறுப்பென் றிருந்தேன். இப்போது காகம் வெள்ளையென்று தாங்கள் நியாயவாய்லாய்க் காட்டிவிட்டபடியால் இனி அங்ஙனம் சொல்லேன். ஐயா, இவ்வரிய உண்மையை எனக்கு விளக்கி என்னறியாமையைப் போக்கியதற்காக மிக்க நன்றி யுள்ளவனாய் இருக்கிறேன். ஆனால் கொக்கு வெண்மையாய்த் தோற்றுகின்றதே; அதன் வாஸ்தவ நிறம் யாது?

சா: என்ன ஐயா, நீரிதனை யுகித்தறியக் கூடாதா? கொக்குக் கறுப்பு நிறம்.

கொ: அதெப்படி?

சா: கருமையும் வெண்மையும் எதிரிடையான குணங்களன்றோ?

கொ: ஆம்.

சா: கருமையாய்த் தோற்றிய காகம் ஆராய்ச்சியில் கருமைக்கு மாறான வெண்மையானால் வெண்மையாகத் தோற்றும் கொக்கு ஆராய்ச்சியில் வெண்மைக்கு மாறான கருமையாதல் தர்க்க நியாயத்திற் கொத்ததுதானே. இதனைக் கண்டு கூறல் சுலபமென்பதற் கையுமென்?

கொ: ஐயா, தங்களைப்போன்ற நுண்ணிய அறிவுங் கல்வியும் எனக் கில்லாமையாற்றான் எனக்கு உண்மை தெரிய வில்லை. நான் தங்களைத் தத்துவ ஆராய்ச்சியில் எனது குருவாக ஒப்பித் தங்களைச் சிவசொருபமாய்க் காணுகிறேன். தங்கள் வாய்ச்சொல் எதுவும் மறுக்கத்தக்கதன்று. ஆகையால் தங்களை மறுக்கிறவர்களை அறிவிலிகளென்று ஒதுக்குவேன். என் சிரத்திற் தங்கள் பாதாரவிந்தத்தை ஸ்பரிசிக்கவேண்டும்.

இங்ஙனமாகச் சுவாத றூலில் “தட்டிப்பேச ஆளில்லாவிட்டால் தம்பி சண்டப் பிரசண்டன்” என்றவா றெழுதிக் காக்கையை வெண்மையாகவும் கிரத்தைக் கறுப்பாகவும் கற்பிக்கலாமே. பூர்வபட்சியாரெழுதிய ‘அத்வைத விஞ்ஞான சித்ரகாபாச வினாவிடை’ மேற்காட்டிய வினாவிடைக்கு இன்னமாய் தமவின் “அவனும் அறியான், நானும் பொய் சொல்லேன்” என்னும் பதிலைச் சொப்பாடி, ஆபாச வினா விடையாயே முடிந்த தென்க.”

மாயாவாதி யார் ? பிரமவாதி யார் ?

பூர்வபட்சியார் ஆபாசவினாவிடைப் புத்தகத்தில் வைதிகரான அத்வைதிகரு மாயாவாதி யென்றும், அவைதிகத் தன்மை யமைந்துள்ள துவைதியான தம்மினத்தார்க்குப் பிரமவாதி யென்றும் பேரிட்டு, மாயாவாதி வினாவுவதாயும், பிரமவாதி விடை கொடுப்பதாயும் எழுதியிருக்கின்றனா. அவைதிக துவிததாந்திரிக சைவ பாஷண்டிகளே மாயாவாதிகளென்பதற்குரிய நியாயம் “துவித சைவ மாயாவாதிகள்” “துவித சைவ மறுப்பு” முதலிய புத்தகங்களி னெழுதி யிருப்பதற்குப் பதில் கூற இடமின்றி ஓடி யொளிசூது, கிறிஸ்தவர்கள் ஆரியர்களை யாதோர் நியாயமுமின்றி “அஞ்ஞானிகளே ! அஞ்ஞானிசுன ! ” என்று விளிப்பதுபோன்று, அவைதிகர்கள் அத்வைதிகளை “மாயாவாதி, மாயாவாதி” என்று விளிப்பது சந்திரனை நோக்கிச் சாரமேயன் குட ரப்பாருகமன்றி மற்றெனும் !

அத்வைதிகள் மாயையை யில் பொருள் என்கிறார்கள்; துவிதிகளாகிய இவரி ரதகாருகனோ அம்மாயையை யுள் பொருள் என்கிறார்கள். மாயையை யுள் பொருளென்று கூறும் இவரினத்தவர்களான தாந்திரிகள், மாயாவாதிகளென்பது நியாயமென்றி, அதனை யில் பொருள் என்று கூறும் அத்வைதிகளை மாயா வாதிசென்றை நியாய முறைமைக் கொவ்வுமோ? பணமுள்ள வொருவனைப் பணக்காரன் என்றும், குடி யுள்ள வொருவனைக் குடியன் என்றும், கபிள்ள வொருவனைக் கபடியென்றும், பொய் யுள்ள வொருவனைப் பொய்யன் என்றும் கூறுவதுபோல, மாயை யுள்ளதென்று கூறுந் தாந்திரிகர்களை மாயாவாதிசென்பதற்கு யாதோர் ஆசங்கையு மின்றென்பது கரதலாகமல்போல் விளங்க வில்லையா? மாயையை இல் பொருளென்று கூறும் அத்வைதிகளைத் தான் மாயாவாதிசென்று புகல்கின்றோம் எனின், அது பொருந்தாது, கடவுள் என்பதொன் நின்றென்றும் கூறும் நாஸ்திகளை ஆஸ்திகசென்று கூறப்பாடாமெப்போ லென்க. கடவுள் உண்டென்பவனை யாஸ்திக சென்றும் கடவு ளில்லை யென்பவனை நாஸ்திக சென்றும் கூறுவதுபோன்று, மாயையை யுள்பொருளென்று சுருதி விரோதமாகக் கூறும் துவித தாந்திரிகர்கள் மாயாவாதிகளென்றும், சுருதி சம்மதமாக மாயையை யில் பொருள் என்று கூறும் அத்வைதிகள் மாயாரகிதவாதிக ளென்றும் பெறப்பட்டமையின், அவைதிக துவிததாந்திரிக அசைவர்களே மாயாவாதிகளென்பது வச்சிரப்பூச்சாயிற் றென்க.

இவ்வுலகிற்குக் காலத்தை முதற் காரணமாகக் கொண்டவன் காலவாதி, பூதத்தை முதற் காரணமாகக் கொண்டவன் பூத வாதி, அணுவை முதற் காரணமாகக் கொண்டவன் அணுவாதி, சூனியத்தை முதற் காரணமாகக் கொண்டவன் சூனியவாதி யென்று பெயர் பெறுதல்போல, இவ்வுலகிற்கு மாயையை முதற்காரணங் கூறுவோர் மாயாவாதிகளும், பிரமத்தை முதற்காரணங் கூறுவோர் பிரம வாதிகளு மாதல் திண்ணம். இங்ஙனமாக, பூர்வபக்ஷியார் விஷய மறியாது, அத்வைதிகளை மாயாவாதிக ளென்றும், துவிதிகளான தம்மவர்களைப் பிரமவாதிகளென்றும் எழுதியது தீபப் பிரபையைக் கண்டு மணியென்று நாமு விசம்வாதிப் பிரமைக் கொப்பென்று விடுக்க. அற்றன்று : நாங்கள் (துவிதிகள்) உலகிற்கு முதற்காரணங் கூறும் மாயையை நீங்கள் (அத்வைதிகள்) பிரமமென்று கூறி, முதற் காரணங் புகல்வதால் யாங்கள் (துவிதிகள்) கூறும் மாயையைத்தான் நீங்கள் (அத்வைதிகள்) பிரமமென்கிறீர்கள்; அதனற்றான் உங்களை அத்வைதிகள்

அத்வைதவிளக்கம்.

கூடியாவாதிகளென்று நாங்கள் (துவிதிகள்) புகல்கின்றோ மெனின், இது யோருந்தாது; ஏன் பொருந்தாதெனின், துவிதிகள் உலகிற்கு முதற் காரணங் கூறும் மாயைக்கு இலக்கணம்

சிவநானசித்தி உ ம் சூத்திரம்.

சித்தமாயருவாயேகநிலயதாயுலகத்திற்கோ
வித்துமாயசித்தாயெந் கும்வியாபிடாய்விடலனுக்கோர்
சத்தியாய்ப்புவனபோகந்தனுகரணமுடியாககரய
வைத்ததோர்மலமாயமாயையககமுஞ்செய்யுமன்றே (ருக)

என்று கூறுகின்றார்கள், அத்வைதிகளோ உலகத்திற்கு முதற்காரணங் கூறும் பிரமத்திற்கு இலக்கணம்

பிரபோதஃநிதிரோதயம் உபநித்திச்சுருக்கம்.

அத்துவிதம்வாசாமகோசாமனோசீசமசலலலம்
தத்துவம்பிரமேயஞ்சாவசமமசரதி திராமசாந்தம்
சுதமவியகசமவிகாரமனுபவநசரிய மசயம்பிரகாசம்
சித்தியநிர்சுருணமனநசரிநிசயம்பிரமமெனின்றதொன்றே. (க)

கைவல்லியம் ந த் துவாவிளந்துப் படலம்.

இப்படியாகநாமனாடங்குளிரண்டிமிதறி
ஒப்பிலாதிரண்டற்றொன்றாபுணர்வொளிரிறைவாய்நிற்கும்
அப்பிரமசுநின்றொன்றமமபூசகிகாரமெல்லாம்
செப்புகற்பனையினுலெசெனிகதவெம் பிறிததுகொள்ளே (உஅ)

என்று கூறுகின்றார்கள்

இதற் கியைபச் சுருதியாசிப் பொதுப் பிரமாணமும் காட்டுகின்றும்.

ஆத்மபோதோபநிஷத்.

ஸவபூரணரஜஸவெ சவஸு ஹஸவெ தவகெவலம் |

புவனோயாரஸூவெணவதுதெதொஜந ஹி ||

பழதையில் பாம்பு முதலியனபோல் (பழதையில் பாம்பு என்கிற பிரமைக்குக் காரணம் பழுலகபோல்) பிரபஞ்சத்திற சாகார ரூபமாய்ப் பிரம சத்து மாத்திரமே சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது.

யோகசிகோபநிஷத்.

ச - ம் அத்தியாயம்

ஓம். வெததநுபெஸுகா லவகாஸு லொயுதொநக
ஹிபுலிசு | ஜீவகுவதயாஜெயாரஜாஸவபுத ஹொயயா |

நஜஜநாசுக்ஷணெநெநவயபுஜ ஜஹிபுஸவிபுணீ | ஹாதி

தபுதி திஸாக்ஷாதிஸாகாரெணகெவலா | உவாடிநபுவ

ஹிஸுபுஹுணொநுநவிபுதெ | தஸுதவபுஸவொவொ

தபுபுபெவ்வொலிநவெதாசு ||

இதிகாரம் பேசுவந்த விஷயத்தால் அதனைதிகள் பிரமவாதிக ளென் பதும், இவர்கள் மாயாவாதிக ளென்பதும் பசுமரத்தாணியாய் நின்றன வென்க.

ஷே. ஆபாச வினாவிடை நூலின் ஆரம்பத்திலேயே அதாவது கடவுள் வணக்கத்திலேயே துவித சைவர்கள் திட்டுவதிலும் அபராத மிறுப்பதிலும் முதற்றரமான பரீட்சை கொடுத்தவர்கள் என்று அத்வைதிக ளெழுதி யிருப்பதைத் தூண்குந ன்ரியாயமாக நிலைப்படுத்துமாறு

வத் துநிலையறியா துவமபளக்குமுடா தலைவனாக்சு.

என்று கூறி அசைவகிகளை மூடா என்றார். “இறங்கும்போதே நீச்சு” என்றவாறு இவரது பாவகர்மம்: நல்வழிப்படுமாறு செய்யும் கடவுள் வணக்கத்திலேயே திட்டு மாறு பிர்ரேபிக்கின்றது. என்செய்யா தொழிபும் தீயும்!! இத்திட்டினால் அடி யுண்டவன் அலறுவது போன்று விஷய பலமில் லாதவர்கள் திட்டிவதையே விஷயமாகக் கொள்வார்களென்பது நன்கு புலப்படுகின்றது.

பர்ம வத்தியா பத்திராதிபர் “அத்துவிதம்” என்னுஞ் சொல்லின் முதலிலுள்ள அகரம் அல்லது நகரம் அன்மைப் பொருளிலும் மறுதலைப் பொருளிலும் வாராதென்றும், இனமை பொருளின்றும் வருமென்றும் வடமொழி யிலக்கணங்கொண்டு வருத்துரைத்த “அத்துவிதவிசாயம்” என்னும் விஷயத்திற்குப் பதில் கூற இடமின்றி (அச்சுளி) ஸ்தம்பத்தைக் கண்டனாக தகன் ரோடிய ஈக்கன்போல்) அகன் ரோடிய துவித ஈக்கன் னோடிய விபாயமு மீன்றி அத்துவித மென்றழைத்து..... தலைவன் தன் வணிகத் தோல்லியினுட் தோல்வி. மிகுதோல்லியாமென்க.

தம்மினத்தார்குற்றந்தெரியாது தமொறினொன்பது.

அத்துவிதி துவிதியை நோக்கி: அத்வைத தூஷண நிக்ரக நூலில் “சைவமதத்தை எங் குமில்லாமற் செய்திருப்பதுதான்.” என்றுரைத்ததாக வொரு தொட ரெழுதினார். அத்வைத தூஷண நிக்ரகநூல்: வேத விரோத மாயும் சித்தாந்த சைவமென்று பொருந்தாப் பெயரைப் பூண்டதாயுமுள்ள அவைநிக சைவத்தை மறுத்ததெயன்றி, வைதிக சமமதமாயுள்ளசைவத்தை மறுக்கவில்லை. அது வேத சமமதமான சைவத்தை ஸ்தாபித்து, வேதபாகிய அசைவத்தை மறுத்ததென்றுரைக்காது, பொதுவாய்ச் சைவ மதத்தை எங்குமில்லாமற் செய்ததுதான் என்று பேசி, உள்ளதை யில்லதாகப் புரட்டல் நியாயமாகா தென்க.

சுத்த சைவம், வீர சைவம், காபால சைவம், வைதிக சைவம், வாம சைவம், காளாமுகசைவம், மாவிரதசைவம், பாசுபதசைவம் என்ற தொடக்கத்தனவாயுள்ள சைவங்களில் இன்னசைவமென்று கூறுது “எல்லு செட்டிலக்க ஏகலகக” என்றவாறு உமாபதி சிவாசாரியார் “சைவ வாதி சங்கற்பம்” “சைவவாதி சங்கற்ப நிராகரணம்” என்று யொசனையின்றிக் கூறியது போல, இப்பூர்வ பட்டியாரும் “சைவமதத்தை” எவப் பொதுப்பட்டப் புகல்தல் பொருந்தாது! பொருந்தாது!! ஏன் பொருந்தா தென்னின், அடையிலலாத சைவ மதத்தை மறுத்த உமாபதி சிவாசாரியார் இவர் மதத்திற்கு விரோதியாக வேண்டும். விரோதியல்லாநின்ற அப்யுமாபதி சிவாசாரியார் சைவவாதி சங்கற்பத்தை மறுத்தது தவறாகின்றது. தவறன்றெனின், அப்போது அவர் இப்பூர்வபட்டியார்க்கு விரோதியேயாம். விரோதியாகிய உமாபதி சிவாசாரியரைக் குருவாகவும், சைவத்தை மறுத்த அவரது சங்கற்ப நிராகரண நூலைப் பிரமாணமாகவும் கொண்டுள்ள இப்பூர்வபட்டியார் அத்வைதிகள் சைவமதத்தை யிகழ்ந்தார்களு என்று கூறல் தகுதியின்றென்க.

இதுகாறும் எழுதி வந்த விஷயத்தினால் சைவத்தை யிகழ்ந்தவர்கள் உமாபதி சிவாசாரியாரும், அவரைக் குருவாய்க்கொண்டுள்ள இப்பூர்வ பட்டியாரும் என்றும், சைவத்தை யிசழாகவர்கள் அத்தொடிகளென்றும் பெறப்பட்டன வென்க. உமாபதி சிவாசாரியார் மறுத்துக் கூறிய ஷை சைவ வாதி சங்கற்பத்தை வாசித்துப் பார்க்கன் அது அத்துவித பகஷ மென்ப தினிது விளங்கும். இதனால் உமாபதி சிவனார் கூற்றின்படி சைவமென்பது அத்துவிதத்தில் அடங்கியதா மென்க.

பெயரைக்காட்டாதெழுதுவது தப்பன்றென்பது.

“வழியே போகின்ற அநாமதேயர்களுக்கெல்லாம் அவர் (சோம. காயகர்) விடை யிறுத்தல் ஆவசியகமோ?” “அநாமதேயரது ஆபாசம் எழுதியுயாமே அதைச் சுலபமாய்ப் பரிகரிக்க முடியுங்கண்டீர்” என்றார். அத்தொடிகளோடு கூருகியுக்கியனுபவமாய்ப் பேசி வாதிட முடியாதென்று, தந்தை முடிவுரை கூறிய பதங்கிப் பின்னர் “அத்வைததூஷணபரிதாரம்” என்றதொன்றினின்று பற்றி மாத்திரம் பேச எழுந்து, அதிலும் இன்னொன்றை

விஷயத்தினைச் சுட்டித் தினகரனைப் பின்பற்றி வெளிவந்து “அவைதிக சைவ சண்டமாருத” மென்னும் நூலால் ம-ா-ா-ஸீ சோமசுந்தர நாயகர் முறிப்பட்டுப்போனமை பற்றியாக்கும் அத்வைதிகளது வினாக்களுக்கு விடையிறுக்குந் திரமில்லாரெனக் காட்டற்கே பூர்வபட்சியா அவர் விடையிறுத்தல் ஆவசியகமோ? என்று “கூடவிருந்து பார், கூட்டுப் பயிரிட்டுப் பார்” என்னும் பழ மொழிச் கிணங்கக் கூறினார்போலும், “பழகினவர்க் கன்றே பண்டவாளன் தெரியும்?” என்பதற்கையையப் பசுகால் பழகியுள்ள இவர்க் கன்றி வேறு யார்க்கு அவரது மாட்டாமை நன்கு புலப்படும்? அவர் தமது மதத்தை ஸ்தாபிக்கும் திரமுடையாராயிருந்தால் இவர் விடை கூறல் ஆவசியகமோ என்று கூறுவார? கூறா! கூறா! 11

இது நிற்க; நீலலோசனி யென்னும் பத்திரிகைக்கு அதிபராயிருக்கும் பூர்வபட்சியார் வேறுபேரிட்டெழுதிய ஒருவரை அநாமதேயரென்று நாட்டுப புறத்தாட்களைப் போலும், சோம. நாயகரைப்போலும் ‘வழியே போகின்ற அநாமதேயர்களுக் கெல்லாம் அவர் விடையிறுத்தல் ஆவசியகமோ’ என்று கூறுதல் எவ்வளவுநாகரிகமினமையைக் காட்டுகின்றது பாருங்கள்!

இவரது பத்திரிகைக்குத் தினகரனென்றும், முருகவேள் என்றும், அரக்கோணவாசியென்றும், அரகத்தனென்றும் வேறுபேரிட்டெழுதுகின்றவர்களுக்கெல்லாம் இவர் இடங்கொடுப்பது என்னையோ? அவர்க் கெல்லாம் இவர் தோற்றத்திற்கு நாமதேயர்க ளாகத் தோற்றுகின்றாராகள் போலும். ‘அநாமதேயர்களுக் கெல்லாம் அவர் விடையிறுத்தல் ஆவசியகமோ’ என்ற பூர்வபட்சியார், இவர் கூற்றின்படி அநாமதேயரான பிரமவாசிக்கு விடையிறுக்க வந்ததேனோ? அநாமதேயர்களுக் கெல்லாம் விடையிறுத்தல் சோ. நாயகர்க்கு ஆவசியகமன்றாயின் இஃது, ஓர் நண்பன், ஆரியன், என்ற தொடக்கத்தவாய்பெயரிட்டெழுதிய அத்வைதிகளுக்கு அவர் சிலநாள் பதிலெழுதிவந்தது ஏன்? அப்போது சோ. நாயகர்க்கு அநாமதேயர்களுக் கெல்லாம் விடையிறுத்தல் ஆவசியக மன்று என்கிற ஆகம் உண்டாகவில்லைபோலும்! “சப்பாணிக்குச் சறுக்கினது சாக்கு” என்றபடி ஓடி யொளிகின்றவாக்கு அத்வைதிகள் பேர் மாற்றி யெழுதுவதும் ஓர் சாகசா யிருக்கின்றது போலும்! இவ்விஷயத்தை யின்னும் செவ்வையாக வுணர வேண்டுமாயின், 1895-ம் வருஷம் வெளியான “மாயாவாத சைவசண்டமாருதம்” என்னும் நூலில் “பெயரைக்காட்டாதெழுதுவது குற்றமனறென்பது” என்னுந் தலைச்சாத்தின் கீழும், “அவைதிக சைவசண்டமாருதம்” என்னும் நூலின் 33-ம் பக்கத்தின் கீழுமுள்ள விஷயங்களைக் கண்டு உணர்க.

வாதத்திற்கு வராது பயந்தொளிந்தவர்

இவரே என்பது.

“உங்கள் நிக்க நூலாரை எம்மோடு விவசரிக்கச் செய்கின்றீரா? உமது அநாமதேயரை எம்மிடம் அழைத்துவருகின்றீரா? எஸ் றார். குதிரை குருடானதும் கொள்ளுதின் பதிறு குறை வில்லை” என்ற வாறு பிரமவாதி யென்பாரை, எம்மோடு விவசரிக்கச் செய்கின்றீரா? என்றுகூறி வாதக்கழைத்த இவர், அப்பிரமவாதியார் உடன்பட்டு, இப்பூர்வபட்சியாரிருக்கும் நாகபுட்டி பக்கத்திற் பிரகடமானும் ஸஜ்ஜன பத்திரிகையிலும்,

“அத்வைத தூஷண விவகாரம்.

“ஸஜ்ஜனபந்திரிகா” அதிபரவர்கட்கு,

ஐய,

சொற்ப மாதங்களுக்கு முந்தி நாம் “அத்வைத தூஷண நிக்ரகம்” என்னு மொரு சிறு நூலெழுதி வெளியிட்டோம். இந் நூலுக்கு மறுப்புப்போன்ற “அத்வைத தூஷண நிக்ரகாபாச வினாவிடை” என்னும் பிறிதொரு சிறுநூல் நாகை நீலலோசனி ப்பத்திராதிபரும் ஷை யூர் ஐஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதரும், ஷை யூர் சைவ சித்தாந்ததர்சனாபிடியவர்களி லொருவருமாகிய ஜி. சதா சிவம் பிள்ளை யவர்களா லியற்றப்பட்டதாய் வெளிவந்திருக்கிறது. இவ்வினா விடையில், 4-வது வினாவிற்கு எழுதி யுள்ள விடையில், “உங்கள் நிக்ரக நூலானை எம்மோடு விவகரிக்கச் செய்கின்றீரா” என்று குறிப்பித்திருப்பதாலும், நாமே அந்நிக்ரக நூலா ராகையாலும், நாம் ஷை பிள்ளையவர்களோடு விவகரிக்கச் சர்வசித்தமாயிருக்கின்றோமாகையாலும், நான்மன் தனைய கூர்ந்து தமது கருத் லாதத் தங்கள் பத்திரிகை வாயிலாக ஷை பிள்ளை யவர்களுக்குத் தெரிவித்துப் பூர்த்தி பண்ணி வைப்பீர்களென்ற முழு நம்பிக்கையோடு இக்கடிதம் தங்களுக்கு எழுதினோம். ஷை பண்டிதரவர்களுக்கும் நமக்கும் நடக்கும் விவகாரத்தின் நியாயவன்மை மென்மையகளைத் தீர்மானிக்கத் தக்க கல்வி யறிவு நடுநிலைமைகளை யுடைய சில விவேகிகளை நாம் மத்தியஸ்தர்களாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கின்றோம். அங்ஙனமே ஷை பண்டிதரவர்களும் அவர் மனதிற கியைந்த சிலரைத் தெரிந்துகொண்டு இடத்தையுங் காலத்தையுங் தங்களுக்குக் குறிப்பித்தால், அதனைத் தங்கள் வாயிலாக நாம் தெரிந்துகொண்டு அக்காலத்தில் ஒரு இடத்தில் அவர்களைச் சந்தித்து நாங்க ளிருவரும் வேண்டிக்கொண்ட மத்தியஸ்தர்கள் முன்னிலையில் சமவாதிக்கத் தடைப்பட்டுமாம். இக்கடிதத்திற்கு வரும் பதிலைத் தங்கள் பத்திரிகை வாயிலாகவே எமக்குத் தெரிவிக்கப் பிரார்த்திக்கின்றோம். இதுவிஷயத்தில் எமக்குள்ளிருந்ததையும் அவாவையும் பூர்த்தி செய்து வைப்பீர்களானால் தங்களுக்கு என்றும் நன்றி செலுத்துவோம்.

1896ஆம்

செப்டம்பர்மீன் 5உ

இங்ஙனம்:

அத்வைததூஷண
நிக்ரகநூலார்.”

என்றெழுதியதற்கும், அப்பத்திரிகையின் அதிபர் அவர் வாதுக் களைத்ததைப்பற்றி

“[~~இது~~] நமது நிரூபனின் வேண்டுகோள் மிகவும் யுத்தமான தென்பு நமக்குத் தோன்றுகின்றது. சாஸ்திரவிஷயமாய் வாதம்புரியும் பண்டிதர்கள் புத்தகங்களின் மூலமாயும் பத்திரிகைகளின் மூலமாயும் கால காலத்திலும்

வாதித்துக்கொண்டே யிருத்தலை விட, தக்க மத்தியஸ்தர்களின் முன்னிலையில் நின்று முகாமுகமாய்த் தர்க்கித்தத் தெளிவது மிக வுசிதம். “வினாவிடை” நூலார் அங்ஙனம் செய்யச்சித்தமாயிருக்கிறார் என்பது அவர் நூலில் 4-வது வினாவிற்கு எழுதிபுள்ள விடையிலே நன்கு விளக்குகின்றது. அவரின் பிரதிவாதிபாகிய நம் நிருபரும் அவ்வண்ணமே சித்தமுள்ளவராய் இருக்கின்றனர். ஆகவே, சீக்கிரமே தேதியும் காலமும் குறிப்பிடுகத் தடையிரா தென்று நினைக்கிறோம். ஸம்வாத நேரம் வருவதனையும் நம் நிருபர் தம் பேரை வெளியிட இஷ்டப்படாததால், இது விஷயமாய் அங்குக்குத் தெரிவிக்கப்படவேண்டிய யாவும் நமது விலாஸத்துக்கு அனுப்பப்படின அபற்றை நாம் அவருக்கு அறிவிக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றோம். பக் 3”

இவ்வாறு பேசியிருப்பதற்கும் பதில் மாற்றம் பேசாது போயது என்னோ! இது பெண்களுக்குமுன் பலவாறு தனது வீரத்தைப்பற்றிப் பேசி, கௌரவரைக் கருவறுத்துவிடுவேனென்று நறுதி மொழி கூறி, போருக்குப் போய், அக்கௌரவரைக்கண்டு, கண்கூழன்று நாலுர்து மனங்கலகி இரத்ததை விட்டுக் குதித்தோடின உச்சதருமரான சரித்தித் தினமாயன்றோ விருக்கின்றது? இதுணையிவர் உணராத போயது விநதையினும் விநதையே!

இத்பற்றியன்றா

“சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய அரியவாம்
சொல்லியவண்ணஞ் செயல்”

என நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்?

முன்னுக்குப்பின் முரண்ப்பேசுதலென்பது.

அத்வைதியார்: “நிர்க்க நூலார் தம்மைப் பிரமவாதி மென்று கூறிக்கொள்ளவும், சுண்டு நீர் பிரமவாதி யென்று வெளிவாதது யாங்கனம்?” என்று கூறியதாக வினாவெழுதி அதற்கு விடை: “பிரமம் ஒன்று எைபதும் இரண்டாவது பொருளில்லை யென்பதும் உமக்கும் அவருக்கும் சம்மதம் இரண்டாவது பொருளில்லாதபோது பிரமத்தை வாதிப்பவராய்வார். வாதிப்பவரே இல்லாதபோது அவ்வாதிக்கு முன்னிலைப் புருடரொருவ ரிருப்பது யாங்கனம்” என்றும், “பிரமம் ஒன்றுள்ளது. அதனை யாகிரயித்தவாடும் சீவர்கள் பலர், அவருள யாமொரு சீவன். எம்மைப் பந்தித்துள்ள பாசுபுரத்தியின் பொருட்டு அந்தப்பாச மாகாமலும், எம்மைப்போ லொரு பசுவாகாமலும் விளங்கும் பகிமாகிய பிரமத்தி னுண்மையை யங்கீகரித்து யாம் வாதித்துப் பிழைத்தலால், பிரமவாதி யென்பது எமக்குத் தக்க தாயிற்று” என்றும் பூர்வப்பாசியார் வரைந்தார்.

இது விஷயமாக ‘மாயாவாத சைவ சண்ட மாருதம்’ என்னும் நூலில் “பிரம ருத்திராதியர் பொய்யன்று, அநிர்வனீய மென்பது” “பிரமத்திற்குச் சீவன் போலியாய் லேறென்பது” “பிரமம் சத்தும், சீவன் சத்துப்போலியுமாமென்பது” என்று மகுடங்கொடுத்த தெழுதிய விஷயங்களையும், வேதாந்த சங்கைநிவாரணம் 15, 16, 17 வது பக்கங்களிலுள்ள விஷயங்களையும் அனுபவித்துப்பிசித் தஞ் சித்தாந்தத்தைக் கூறாது முரட்டுத்தனமாய் முன்னர் மறுக்கப்பட்டதையே மீண்டும் எழுதி வெற்றிகொள்ளக் கருதுதல், கைம்மாய் நுதலையும் சனிமையுமுள்ள ஓர் பார்ப்பினி வீட்டில் இரவில் இக்காரையைத் திருபுச் சென்ற அவ்விட்டுப் பண்ணையான், அவரவற்றிந்து

• வெளிவந்த அப்பார்ப்பினிக்குப் பயங் காட்டுமாறு, அப்பூசனிப் புதரினின்றும் “இதாதான பூலோகம்?” என்றுரைத்துக் கிளம்பிய செய்கைக்கு இனமாய் நின்றுதென்க.

‘பிரமம் ஒன்று என்பதும், இரண்டாவது பொருளில்லை யென்பதும் உமக்கும் அவர்க்கும் சமமதம் என்றார். (அத்வைதிகள்: பிரமம் ஒன்றே சத்தா யுள்ளதென்றும் சீவர்கள் சத்துப் போலியா யிருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லுபவர்கள்.) இவ்வாறு கூறியவர், உடனே அதை மறந்து, அதையே ஸ்தாபிக்குமாறு, “ஏகவருத்தோ” என்று தொடக்கமாயுள்ள சுருதிவாக்கியத்தை யெழுதி, அதன் அர்த்தத்தில் “பிரமம் ஒன்றே யுள்ளது இரண்டாவது இல்லை” என்றார். பிரமம் ஒன்றென்பதும், இரண்டாவது பொருளில்லையென்பதும் உமக்கும் அவர்க்கும் சமமதம் என்றெழுதி, அது விஷயத்தில் தமது சமமத மின் மையையச் காட்டினவர்: பின்னர் அதனையே ஸ்தாபித்து, அச் சுவீதிகளின் பகையுமாகச் சுருதி வாக்கியத்தை யெழுதிக் காட்டல்: முன்பின் மாற்றிற் தொடர்பறிந்தெழுதத் தெரியாதவ ரென்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. பிரமம் ஒன்றே யுள்ளது இரண்டாவது இல்லை என்று ஒப்பினவர்: அதனே யாசிரயித்தவாழும் சீவர்கள் பலர் என்று முன்ன ரெழுதியது மாறுபட்டன்றோ? இரண்டாவது இல்லாத சத்தாகிய பிரமத்தை (இவர் சித்தாந்தப்படி பிரமத்தைப்போலச் சத்தாயுள்ள) சீவர்கள் ஆசிரயிப்பது எவ்வாறு? பரிபூரணமாயும் இரண்டாவது இல்லாததாயுள்ள பிரமத்தைச் (சத்துப்போலியாவென்றி) சீவர்கள் சத்தா யிருந்து ஆசிரயிக்கும்போது, பிரமம் பரிபூரணமான ஒன்றென்பது பொய்த்துப்போக வில்லையா? பொய்த்துப்போகவே, இவர்கொண்ட பிரமம் அபரிபூரணப் பிரமம் என்றேற்படுகின்றது. பிரமம் பரிபூரணந்தான் நென்னின், ஆசிரயிக்கும் சீவர்களும், ஆசரிக் கப்படும் பொருளான பிரமமும் சத்தென்று இவர் பகுதியினர் கூறுகின்றனரையின், இரண்டு சத்துப் பொருள்கள் ஒரிடத்திலிராவென்ற நியாயப் பிரமாணப்படி பிரம சீவர்கள் ஒரிடத்திலிருக்க முடியாவென்க. பிரமத்திற்குப் பூரணமுந் சொல்லி, சீவர்களுந் அதை யாசிரயித்திருக்கிறார்கள் என்றுங் கூற உண்மொயின், பிரமத்தைச் சத்தாகவும், சீவர்களைப் போலியாகவும் கூறவேண்டும்.

இனிச் சீவர்கள் பிரமத்தை யாசிரயித்து வாழ்தல் பொருளாகவா, குணமாகவா, தொழிலாகவா என்று விசாரிப்பாம். பிரமம் பரிபூரணமானவொன் றென்பது பூர்வ பட்சியார்க்கும் உடன்பாடானமையின், பிரம பரிபூரணத்தில் சீவர்கள் பொருளாக விருத்தல் முடியாது. பொருளாக விருக்க முடியாதாகவே, தொழிலாகவாவது குணமாகவாவது இருக்கவேண்டும். தொழிலும் குணமும் தனித்திராவென்பது யாவருக்கும் உடன்பாடாகலின், அவை ஒருபொருளையே பற்றி யிருக்கவேண்டுமென்பது நியாயமாம். ஆகவே, அது பிரமமே என்று ஏற்பட்டது ஏற்பட்டேனவே, பூர்வ பட்சிகள் சீவர்களைப் பிரமமென்றுரைக்கின்றனாகனென்பது பசுமரத்தாணியாய் நிலையாயிற்று. ஆகவே, சீவர்கள் படும் பிறப்பிறப்புத் துன்பங்களைப் பிரமமே படுகின்றதென்றும், ஓயாது இருவினையின் பயனை அதலே உணுபவர்கின்றதென்றும் பெறப்பட்டன. அத்வைதிகள் கூறுகின்றபடி சீவர்களைக் கற்பிதமாகக் கொள்ளின் சீவர்கள் படுகின்ற பிறவி முதலிய துன்பங்கள் பிரமத்தைச் சாராவென்றுகின்றது. ஜீவர்கள் படுங் துன்பம் பிரமத்தைச் சாத்தென்று சொல்வாரேல் அப்போது ‘சுற்றிச்சுற்றி வந்து சுருக்கச் சாத்தாகிநின்றான்’ என்ற முது மொழிக் கிணங்க அத்வைதிகளுடைய ‘விவரத்திற்குட்டாத்தத்திலேயே வந்து சேர்கின்றவராகின்றார்’.

இதுகாறும் கூறிவந்த விஷயங்களினால் பூர்வபட்சியார், முன்னுக்குப் பின் முரணிப் பேசினு ரென்றும், அத்வைதிகளுக்குரிய பிரமாணத்தைத் தமக் குரியதாய்க் காட்டி அதனாலே தாம் மறுக்கப்பட்டா ரென்றும், அத்வைதிகள் கூறுகிறபடி கூறாவிடில் கண்டப் பிரம வாதியாய்ப் போவதோடு கூட விவிரோதியா யாகின்றாரென்றும், பிரம பரிபூரணத்தில் கற்பிதமாயிருக்கிற ஜீவர்கள் வேதாந்த சங்கை நவரணம் 15, 16, 17 வது பக்கங்களில் பேசித் தீர்மானித்த வண்ணம்) வாசிக்க முடியுமென்றும், அசசீவாகப் பந்தத்தினின்று நீங்கப் பிரம விசாரணை செய்யக் கூடுமென்றும் பெறப்பட்டமையின், இப் பூர்வபட்சியார் வீணே அத்வைதிகளோடு வாதிட வந்தா ரென்பது உரர்க்கும் நன்கு விளங்கியதென்க.

விக்கிரகாராதனத்தைப்பற்றி

வீணாய்ப்பேசினுரென்பது

அத்வைத நிக்ரக நூலார்: முத்தி யடைவதற்குரிய சாதனம் இரண்டென்றும், அதில் ஒன்று பரம்பரா சாதன மென்றும், மற்றொன்று நேர் சாதன மென்றும், பரம்பரா சாதனமாயுள்ளது சரியை, திரியை, டயாசம் என்றும், நேர் சாதனமாயுள்ளது நித வியாபித்திய வஸ்து விவேகம், திகபர போக விராகம், சமாதி சட்க சம்பததி, முமூட்சுதவபுகளான சாதன சதுஷ்டய மென்றும், சரியை யா திகளில் ர்ஸவரூபகுப பிறியி ண்டென்றும், நேர் சாதன சதுஷ்டயபலக யடைந்து ஆனமான்னம் விடவகடுத டி சற்குருவை யடைந்து சிவவனமு செய்க, அதனைப் பிணை மான நிதித் தியாசனங்கள் செய்து அதனால் உண்ணம் நானம் வாய்க்கப் பெற்றவர்களுக்கே வீடு கூடுமென்னும் பொருள் விளங்குமாறு கூறி, அசரகு துற் பிரமாணமும் காட்டி இருப்பதோடு அாத ப்ரமாணங்களுக்கிடையே யுத்தி உணுபவரு மெழுதி விக்கிரகாராதனைய மறந்துங் குறை கூறாது அதனைச் சாதனமாய்க் கூறி அதற்குப் பிரமாண மும் காட்டியிருக்க, பூர்வபட்சியார்: விக்கிரகாராதனையைப் பற்றிப் பிரமவாதியார் குறை கூறினாரென்று கூறல் தகுதியாமோ! அதுவேபுமனறி, அத்வைதிகள் விக்கிரகாராதனையை நிந்திச் சினுரர்களுன்று கூறி, அசசீட்டு வெளிப்பட்டுள்ள புத்தி தினை விஷயத்தை யு புரட்டிப் பேசல் குணமுள்ளதாக கழகாமோ! இவா அப்படிப் பேசுகின்றமையும் அதன் மறுப்பும வருமாறு:—

அத்வைதியார்: “மைத்திரி யோபநிஷத்து பாஷாணம் - உலோகம் - மணி - மண் இந்ந ரூபமான விக்கிரகங்களிலே செய்யும் பூசையானது, புனாசன்மத்தையும் போகத்தையும் கொடுக்கதக்கது எதுவானவன இத்தயார்ச்சனையே செய்யவேண்டியது” என்றும், “சரியையாதிகளைத் தூவித்த வேதக் கருத்தை உமக்குத் தெரிவித்ததேயாம்” என்றும் கூறினதாக வரைந்து, பின்னர் விடையில் “நீர்காட்டிய வாக்கியம் அவ்வளவு உசிதமானதா?” “பின்னாகளே நீங்கள் விக்கிரகங்களுக்கு விலகியுங்களைக் காததுக் கொள்ளுங்கள் என்று பெறப்பட்ட விவிலிய வசனங்களோடினப்பட்டது உமது பிரமாணம்” என்றார். மைத்திரேயோபநிஷத்து: விக்கிரக பூசையான பாகிய பூசையைக் காட்டிலும் அந்தர்ப் பூசையான இதயார்ச்சனை யுயர்வென்றும், பாகிய பூசை புனர் ஜன்மத்தைக் கொடுக்குமென்றும், அந்தர்ப்பூசை முத்தியைத் தருமென்றும், பாகிய பூசையிலுள்ள பொருள் அந்தர்ப் பூசையெய் முயல வேண்டுமென்றும் கூறியதேயன்றி விக்கிரகாராதனை செய்யவே வேண்டா மென்று கூற வில்லையே! “புன்

ணியஞ் செய்வதும் பிறப்பிற் கேது வாதலின், பிறப் பொழியு மாறு பிறம ஞானத்தை யடைய விரும்பவேண்டும்” என்று ஒருதூல் கூறினால் அந்தூல் “புண்ணியமாய நற்கருமங்களைச் செய்ய வேண்டாம்” என்று புகல்வதாய் கூறுவது நன்னெறியி லொழுகும் நல்லிணக்கமுடையார்க்குத் தகுதியாமா?

“சோமயாகம் ஈவர்ச்சுத்தைத் தரும் ஞான யாகம் முத்தியைத் தரும்” என்றால் சோமயாகஞ் செய்யப்படாதென்பது கருத்தாமோ? அற்றாக: மைத் திரேயோபநிஷத்து வாச்சியத்தைப் ‘பிள்ளைகளே! நீங்கள் விக்கிரகங்க ளுக்கு விலகி யுங்களைக் காத்துக்கொள்ளுங்க ளென்றும், விக்கிரக ஆராதனையை யொருப்பாதுஞ் செய்ய வேண்டா மென்றும், செய்தால் நிததிய நரசமென்றுங் கூறும் விவிலிய வசனத்தோடு ஒப்பிற் றிசுமுதல் வைதிகரது இலக்கணமாமா? இதனால் இவர் வேதபாகிய ரென்பது நன்கு வெளியாய தென்க. அவ்வுபநிஷத் வாச்சியத்தில் விக்கிரக ஆராதனையைப் பற்றித் துவித்ததாக வோரெழுதாவது இல்லை யென்று இன்னு மொரு முறை அதை இவ்விடத்திற் காண்பிக்கிறோம். புத்திமான்களே கவனியுங்கள்.

‘மோட்ச இச்சையுள்ளவனுக்குப் பாவாணம். உலோசம், மணி, மண் இந்த ரூபமான விஃரகங்களிலே செய்யும் பூசையானது புனர் சன்மத்தையும் போகத்தையும் கொடுக்கத்தக்கது; ஆதலால் யதியானவன் மறுபடியும் சன்னத்தையடையாம லிருக்கும் பொருட்டு இத யார்ச்சனையே செய்ய வேண்டியது.’

இவ்வாக்கியம் இவர் கூற்றின்படி விவிலிய வாக்கியத்தோடினமாயிருந் தால், விக்கிர பூசை நரசத்திற் றேகது என்றன்றோ கூறவேண்டும்? அவ்வா றின்றிப் ‘புனா சன்மத்தையும் போகத்தையும் கொடுக்கத்தக்கது’ என்று கூறுகின்றமையின், இவர்கூற்றுப் பொய்யினும் பொய்யாய் மிகுபொய்யாய் முடிந்ததென்க. கிரியையினை யடைவதற்குச் சரியை சாதனமாயும், கிரியை யினைப் பார்க்கிலும் சரியை குறைந்ததாயும், கிரியையா லடையும் பயனிலும் சரியையா லடையும் பயன் குறைவாய் மிருந்தும், எப்படிச் சரியை இகழப்படாமல் உயர்வாகவே கொள்ளப்படுகின்றதோ, அப்படியே அந்தர்ப் பூசைக்குப் பாகிய பூசை சாதனமாயும், அந்தர்ப் பூசையிலும் பாகிய பூசை குறைத்தாயும், அந்தர்ப் பூசையால் அடையும் பயனிலும் பாகிய பூசை யால் அடையும் பயன் குறைந்தாய் மிருக்கின்றனவென்பதைப் பூர்வபட்சி யார இறையும் அறியாது டெரிதும் மயங்கிப் போனார் பாவம்! பாவம்!!

மைத்திரேயோபநிஷத்து: விக்கிரக ஆராதனையை யிகழ்ந்தது என்கிற குருட்டப்பிராயத்தி லிருக்கும் இப்பூர்வபட்சி:

சிவஞான சித்தி ௮ - ம் துத்திரம் ௧௧-ம் செய்யுளில்

(1) “சரியை கிரியா யோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடி யைச் சேர்வர்”

என்றும்,

ஷை. ஷை. 24 - ம் செய்யுளில்

(2) “ஞானநிட்டை யடைந்தடைவர் நாதன் றானே”

என்றும்,

ஷை. ஷை. 27 ம் செய்யுளில்

(3) “ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராண நதில் நாதன் னென சொல்ல”.

என்றும்,

ஷை 9 ம் சூத்திரம் 10 வது செய்யுளில்

(4) “சிந்தைதனி லர்ச்சிக்கச் சிவனை ஞானத்தாற் சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தர்ப்பணந்தை விளக்க வந்திடு மவ்வொ ளிபோல மருவி யரனுளத்தே வர வர வந்திடுவன் பின்மலமானதறுமே”

என்றும் உள்ளவைகளில் முறையே (1) ஞானத்தால் வீணெண்டாமென்றதால் ஞானமல்லாத சரியை முதலியவற்றால் பந்தமுண்டாமென்றும், (2) ஞான நிஷ்டையை யடைந்தவா நாத ன ஸ்ரீயை யடைவார என்றதால் ஞானநிஷ்டை யாகாத சரியை முதலியவற்றால் பிறப் புண்டாகுமென்றும், (3) ஞானத்தால் வீணென்பதால் மறறையவற்றால் வீழலில் யென்றும், (4) அந்தர்ப் பூசை செய்யின மலமறப் பெறுவாரென்றதால் அந்தர்ப்பூசை யாகாத சரியை முகலிபவற்றைச் செய்வதா மல மறப் பெ ருரென்றும் இருப் பனவற்றிற்கு யாது செய்வரோ! இவா கூற்றின்படி இச்சிவஞானசேததியும் விக்கிரக பூசையை யிகழ்வதாகக்கொண்டு அதனையும் பைப் லையைபும் ஒப் பாக்குவர்போலும்!

ஆரூர ரிந் கிருக்க அவ்வுர்த் திருநானென்
றுரூரகடோறு முழுவூர் - நேரே
உளசுருநிப்பை ராடாத லுமர்காள ரீவீர்
விளக்கிருக்கத் திததேடு வீர்.

என்ற பட்டினத்ததிகள் வாச்கையும் ‘பிள்ளைகளே! நீங்கள் விக்கிரகங்களுக்கு விலகியுங்களைக காத்துக் கொள்ளு கள்’ என்று இவா காட்டிய பைபில் வசனத்தோ டொப்பிட்டுச் சுகமே கிதிஸ்தவராய் வாழ்வாராக!

மைத்திரேயோபநிஷத்து: பாகிய பூசையைப் பாககிலும் அந்தர்ப் பூசை சிறந்த தென்று கூறியதுபோல மற்றப் பிரமாணங்களுங் கூறுகின்றன. அது வருமாறு:—

வாயுசங்கிதை சிவபிரான் உமாநிதவிக்கருளிய அந்நியாயம்.

புறத் தினிற் பூசைசெய்துபொற்பறத்தெளிந்தும்மனத்
திறப்படவுணர் துநெஞ்சிற் றெ மபொருடையணையாவெண்ணி
நெறிப்படவியற்றுகின்றகருமங்களையாவந்த கஞ்ச்
சிறப்புடையோகஞ்செய்வோசிவகதிசோகுவாரே. (18)

ஷை பஞ்சாக்கரமான் ியம் உரைத்த அந்நியாயம்.

வகைப்படப்பிறத்திற்பூசையாசறப்புரிந்துன்னெஞ்
சுகத்தினுட்பூசைசெய்யவேண்டுமாலதனினவேறு
மிகத்தனி புயர்ந்ததில்லவிரித்துநாமெடுத்துக்கொண்டு
பகுத்திடுபூசைவேண்டாபரமஞானிகட்டுத்தானே. (49)

சைவபுராணம் ஞானஸம்மிதை

26 ம் அத்தியாயம்.

கூடபஜஸஹஸ்யெஷு ஸ்வொயஜ்ஜாவிஸிஷ்யுதெ|| அ||
கூடபஜஸஹஸ்யெஷு ஜவயஜ்ஜாவிஸிஷ்யுதெ||
கூடபஜஸஹஸ்யெஷு யுரநயஜ்ஜாவிஸிஷ்யுதெ|| கூ||

யுநாயுத ஐக்கிய நாடுகளின் யுநாஐடெட் நேஷனல்ஸ்
வாராந்தக் காலம் மீண்டும் விசுவாசம் பெறக்கூடியது.

நிஷுமஸவகுமஜெயம் யொமிநாஹுபிஸம்ஸிதம்॥ கசு॥

விம்மத்து அவிதம் பொருள் வாறுகிறதென்றும் அறிவார்.

வாஹு:ஸுமிதம்நிஸுஷாஃ ஸுக்ஷ்மேந்தாஸுலம்॥

கூடுபஜ ரதாபெவ ஸூலுயிம்மா உடுநா தாஃ |

சுலதாஹாவநாயகாய வடுஷு துவடுவிழுஹம்|| கசு||

சூரியாதி கந்தாபயிம்மம் பூதக்ஷயஸூத்ர நாமவெசம் ।

தலு¹இ²மெ³சுயாஸூ⁴யெ⁵ சுரு⁶ பெ⁷வ⁸ந⁹வா¹⁰நு¹¹ய¹²ர¹³ || கள¹⁴ ||

ஜாநிநாஸ்ஸுக்ஸிஸைம் ஹயெசுப்ரதக்ஸிஸைம்)பம் |

யலாசுஸை உறையுக் காநாம் ஐயர்காஷாடு எப்புகூறித்|| கஅ||

சுஹோவிவாஸுதெ-கா நாஸீ து)நெ) தகூய-வாழிந் |

நிஷயம்ஸகயம்உரிதெ ஸவ-ஃரிவரீயம்ஜமசு|| கசு||

உதிவிஜா நயுசுஸு) கிந்தஸு)பு திரிபுரினி.

உதிவிஜாநஹீநஸ்யபுதிஜாக்⁽¹⁾நா⁽²⁾முஹா|| உசு||

உதிர்த்துவிட்டு, உடனடியாக உயிரிழந்தார்.

நாயுண்ட நன்விநாதஸு) வடிபுயெவ்வுஸைநாடிநா|| ௨௭||

நிமகுணவாசுதெ நுணாப் பூதிமாமுனம்ஸுதம் |

ஸமுணாநி மகுணபுவி ஸ்வசீதிஸுநிஸரிது || உஅ ||

கர்மயாகங்கள் பல்லாயிரஞ் செய்வதைக் காட்டிலும் தீர்த்தயாத்திரை முதலிய தபோ யாகஞ் சிறந்தது; தபோ யாசங்கள் பல்லாயிரத்திலும் ஜப யாகஞ் சிறந்தது, அந்த ஜப யாகங்கள் பல்லாயிரத்திலும் மாநகி தியான யாகஞ் சிறந்தது; தியான யாகத்திலுஞ் சிறந்தது பிறிகொன்றிலே..... பரமாரந்தத்தை யுண்டெண்ணுவதும், பரிசுத்தமானதும், நாசமில்லாததும், நிஷ்களமானதும், ஸர்வபரிபூரணமாயுள்ளதுமான சிவலிங்கத்தை இதயத்திலிருப்பதாக அவன் எண்ணுகிறான். இந்த லிங்கம் பாஹ்ய லிங்கம் ஆந்தர லிங்கமென இருவகைப்படும். அவற்றுள் பாஹ்யம் ஸ்தூலமாகக் கண்ணுக்குப் புலப்படுவது; ஆந்தரம் இருதயத்தில் சூட்சுமமாயுள்ளது. கர்ம யாகத்திலிருக்கும் எல்லோரும் பாஹ்ய லிங்கார்ச்சனை செய்யவேண்டும். ஏனெனில், அஞ்ஞானிகட்கெல்லாம் பக்தியுண்டாகும் நிமித்தமாய் ஸ்தூலத்தில் சூட்சுமத்தைப் பாலினைசெய்து பூஜிக்கவேண்டியது. ஞானிகட்குத் தோஷ ரகிதமான சூட்சும லிங்கம் பிரத்தியட்சமாக விருக்கும். அஞ்ஞானிகள் யாவரும் மண், மரம் இவற்றைச் செய்யப்பட்ட லிங்கங்களைப் பூஜிக்கவேண்டியது. தத்வார்த்தங்களை யுணர்ந்தவர்கள் இம்மிருந்து லிங்கமுதலியவற்றைப் பயனின்றி, சகலமும் சிவ மயமென்று பாலித்து, அகண்ட பரிபூரணத்தை

வினங்குதிறவர்கள் சிவபெருமானென்று தெரிந்திருப்பார்கள. ஞானிக்கு விக் கிரக் ஆராதனம் வேண்டவதில்லை. இத்தகைய ஞானம் இல்லாதவனுக்குப் பிரதிமா கல்பனஞ் செய்துகொள்ளவேண்டவது அவசியம் உயாவிடகதிற் செல்ல வேண்டியவனுக்குச் சோபானம் (படி) இன்றியமையாததுபோல, நிராக்ருணமான சிவலிங்கம் பிராப்தியை யடையவேண்டிய அஞ்ஞானிக்குப் பிரதிமாபூசை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஸகுணபூசையால் நிராக்ருணமான சிவப்பிராப்தி யுண்டாகும்.

பகவத்கீதை 18-ம் அந்நியாயம்.

வவ-ஹுதெஷ-யெநெக-ஹாவேஷ்யயீக்ஷதெ|

சுவிவகூவிவகெஷ-தஜாந-விபிலாஸகிக்|| ௨௦||

வெவ்வேறா இருக்கிற சகல வள துகள்களையும் இடைவிடாமல் கொ டாந்திருக்கிறதாயும் ஒன்றாயும் விகாாமறநசாயுமிருக்ிற பரமாத்மஸூப த்தை எதினால் பராக்கிருணே, அந்த ஞானத்தைச் சாததுவிக மென்று அறி. (௨௦)

யஸ்து-க்யஸ்வவெஷிக்ஷி-காயெ-ஸுசரெஹ-த-க-|
சுதக்யா-பு-வஷி-ஹ-த-க-தா-ஸே-ரா-ஹ-த-க-|| ௨௨||

யாதொரு காரியத்தில (தேசத்தில் அல்லது பி சிமாநிகளில்) பரிபூர ணம்பே வ (ஜீவனாவசரவரணவத ிவவளவுதால் எவ் ஏற அபிப்பிராய ததோடு) கூடினதும், யுக்தியற்றதும் உணர்மயமான வஸ்துவைத் தெரியா ததும், அற்பஸிஷ்யமாயிருக்கிறதுமான ஞானம் எதுவோ, அது தாமசமெ ன்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (௨௨)

சீவரகசியம் ரிபுசீதை 3-ம் அந்நியாயம்.

ஒகிய இப்பூசையைச் செய்வதற்குக் குறி காண லுணாவில்லோர மூர்த்தி யாதி மீது பரசிவஜ்ஞானால் எபி-ஹே-மேயியிடு வாநியமா முபசாரத்தால், நீதியதாப பூசனை செயதடினு மீச ளிகரிலாக சுருணையி னுலன்றோருக்கும், போ-முடன மோட்சதலை மெல்ல மெல்லப் பொருநதி யிடச் செய்திடுவன பரையரெருணே (௪௨)

சூதசங்கீதை 1-ம் அந்யாயம்.

கரைசெய்தியானம் புரிதற் கசகரிய மாதவினாமிட் களத்தைவிட்டுத், தரைபுகழுஞ் சுகள கியானம்புரிய வேண்டும (௩)

இத்தியாதிப் பிரமாணங்களைக் கொண்டு முமுட்சுக்களுக்கு ஆதர பூசைகளேபோசாதனமென்றும் பாகியபூசையானது பரமபராசாதனமென் றும், அவ்வாந்தர பூசையாலிசசனமதநிலையே முகதி சீததிசுருமென்றும், பாகிய பூசையால் காலாந்தரத்தில் சித்திசுரு மென்றும் காட்டியதைத் தவேஷபுத்தியாலோ அல்லது மாயையின் வலியாலோ கிறிஸ்தவா, மகம் கியர், பிரமசமாஜிகள் முதலிய புறமத வாதிசீனப்போல இப்பாவ பகையா ழும் தப்புப் பொருள்கொண்டு வேத நிகதை செய்பவராய்நுரெனக.

வேதாகமவிசாரம்.

புத்தகங்களில் வைதிகபூசை சிவாகமபூசை என இருவகை யுண்டு இவற்றுள், வைதிகத்தின்படி பாஷாணம் உலோகம் மணி மண் முதலிய

ரூபமான விக்கிரகங்களைப் பூசிப்பதன் பயனாகவே புனர் ஜன்மத்தையும், போகப் பிராப்தியையும் நீராதேடிய உபநிஷத்து ஒப்பியது. அவ்வளவே மன்றிச் சிவாகமத்தின்படி யமைந்த பூசையை நிஷேதிக்க அதற்கு அதி காரங் கிடையாது” என்றார்.

வைதிக பூசைவேறு, சிவாகமபூசைவேறு என்று இவர் பிரித்தவினால் சிவாகமபூசை வைதிகத் திற்கு வேறுபட்ட பூசை யெனுகிறது; அதாவது அவைதிகபூசை யெனுகின்றது. ஆசுவே பிரமகீதை ஐதரேய உபநிடதம் உரைக்குமாறு “சத்த மாலான பெத்த வாடிகள்” “வேதஞ் சொன்படி மொழிய வேறுஞ் சில கலைகளினை, யொரந் திற மருவி மறை யோதுஞ் சிவாரிருகமலப் பாதஞ்சொழ் ங்னைவிலர் பாடி ண்டுகளென வறிக” என்ற செய்புளகளின் பிரகாரம் அவைதிக பூஜையைக் கைக்கொள்ளும் அவைதிக பாஷணடிகள் வைதிகத்தையும் வைதிக பூசையையும் இகழுவார்க் கொண் பதற்கு ஆட்சேப மெனனை”

வைதிகத்தின்படி பாஷணம் உலோகம் மணி மண் முதலியவற்றைப் பூசிப்பவர்க்கே பிறவி யுண்டா மாயின, வாபு சங்கிதையில் அவைதிக மென்று கூறப்பட்டுள்ள சாமிநாதி ஆசமத, தின்படி பூசிப்போர்க்குப் பிறவி யுண்டாகாமற்போயிமா” இது “சுட்டப்பாறையே காற்றிற் பறக்கும்போது எச்சிற்சிலையெனக் கெனைபுத்தி” எனதுள்ளமுதுமொழிக்கினமாயன்றே இருக்கிறது?

ருநதங்கிணத பிரமாணிய விசாரம்.

விளம்பினோர்பெயர்களாவந்து லுள்ளும்விளந் கிடமாலவவந்துலக் ளளந் தபக்குவபேதங்களாலம்மவவ ரவாபு சுந்புறவ்ருக்கும் வளங்கா னீர்ப்பிரவாகங்களுக்கொலிவார் திருடியாயிருப்பதுபோ லிளம்பிறைமுடித்தோனெருவனமுடிவாயிருப்பன்மார்ச்சங்களுக்கும். (௩)

கதைகொள்புத்தாதிமாச்சன் சரூபதான்கண்டிக்கப்படுவனவல்ல வதைதருக்கத்தாலொருவனே னாமார்க்கமனுட்டிக்கினவன்மார்ச்சத்திற் குறையனுகுணமாவதிற்றிடமாகவுரைத்திடப்பட்டநம்பரமன் மறைவருமருளான முறைமுறையுயர்ந்த மறைநலமார்ச்சநன்கடைவான். (௪)

வேதமார்க்கத்தின்முக்கியமாகவிளம்பிடப்பட்டநஞ்சிவனே தீசகன்முநதிகொடுப்பவன்சருமகாண்டத்திற்செப்பிடப்பட்ட நாத்தனஞ்சுவனன் ஞானத்திற்பத்திந்ல்குவான ஞானகாண்டத்தி லோதிடப்பட்டசிவன் ஞானமூலமாகவொண்முத்தியைக்கொடுப்பான். (௫)

முத்திதானேகமாயிருப்பதனன் முயல்பலமார்ச்சங்கங்களாலும் சித்தியாதாயர்வேதாந்தநன்மார்க்கந் திகழ்நிரகாரமாய்பேத மொத்தியல்சிவனையேசொலுமதனலுரைத்தவிம்மார்க்கங்களுக்குத் பத்தியா ஞானம்வித்தையாமென்ப்பத்திநூல்வழிச்செலீஇயுயர்ந்தோர். (௬)

வேறுமார்க்கங்களாலெழுஞானம்வினைதவாவவித்தையென்று கூறுவாறிந்தோர்மாதவப்பெரியீர்குறைந்தவிம்மார்க்கங்களுக்குத் தேயுபிராமாணியமென்ப்பதெறிகழ்முத்திவிடயத்திலில்லை மாறுருவதனன்மறையந்தமார்ச்சம்மற்றிம்மார்க்கஞ்செல்லப்பழுதே. (௭) ஆரணமார்க்கமொன்றினையுண்டாகிடும்புத்திமுத்திகளும். (௮)

என்று கூறியுதற்கும், அவைதிக நெறியில் நித்பவர வைதிக நெறியில் வரும் நிமித்தம் பிரமகீதை

“கர்த்தால் தத்தங்கடவுளருளால் காலபாகத்தினால் அறத்தால், போ
தராலினால் வேதவாதத்தைப் பொருந்துவர்”

என்று பல வேதுக்கள் கூறியதற்கும் மாறாக அவைதிக பூசையை
ஆயர்த்திக்கூறுதல் போகூழின் பயனென்றுணாக.

இப்புர்வபட்சியார் அவைதிக பூசையால் முத்தியுண்டாமென்று கூறின்
அது அவைதிக முத்தியாகுமே யன்றி வைதிக முத்தி யாகாத. அவ்வவை
திக முத்தி வைதிகர்களுக்குப் பந்த மாதலின், வைதிகாகள் பந்த மென்று
கொண்டதையே அவைதிகாக்கள் முத்தியென்று கொண்டு மயங்கிப் போனா
ர்களென்க. ‘சிவாகமத்தின்படி யமைந்த பூசையை நிவேதிக்க * அதற்கு
அதிகாரம் கிடையாது’ என்றது பெரிதும் வியப்பாயிருக்கிறது! இத்தற்குப்
பிரமாணம் யாது? இது “சுற்றரசனை விலக்க ஏக சக்கிராதிபதிக்கு அதி
காரங்கிடையாது” என்று சொல்வதற்கினமாமென்க.

இப்படிப்பட்டவர்களைக் குறித்தன்றோ கூர்மபுராணம்

வேதவொழுக்கமிகழ்ந்து புல்லாவிரகனறம்பேற்றனிபுனையும்
ஈதுநூலினவழிசென்றோசெல்வார்நரகர்க்கதின்களாய்
ஆதறன்றாற்புன்சமயங்கற்றோமுகத்தினருமறைகள்
ஒதியுணர்ந்த முதுக்குறை வினாவோ சிறிது நோக்கரால்
என்று கூறிற்று?

அத்வைதியார் “வேதந் தன்னைத் தாழ்த்திக் கூறிக் கொள்ளுமா?”
என்று வினவினதாகப்பூராவபட்ட யார்வனாது அதற்குவிடை “பிராமணன்
சர்வநிதியில் சூத்திரன் தன்னைத் தாழ்த்திக் கூறுதல் குற்றமோ?” என்று
வரைந்தார். ஆகமத்தைப் பிராமணனாகவும் வேதத்தைச் சூத்திரனாகவும் வை
த்து முரண்பட்ட பேசியது கல்சால விருதையி லொன்றனறி மற்றென்னை?
சிவாகமத்தில் வேதத்திற்குவிருத்தமாகாத பாகமேபிரமாணமென்று “துவித
சைவரே மாவாவாதிகள” என்னும் நூலில் “வேதாசமங்களைப் பிரமாண
மாகக் கொள்ளுதல்” என்னும் மகுடத்தின் கீழும் “பதிபசுபாசவாதம்” என்
னும் நூலில் “வைதிக சைவர் தாநதிரிக சைவா” எனனும் மகுடத்தின்
கீழும் சுருதி ஸ்மிருதி புராணேதிகாசப் பிரமாணங்களுடன் எழுதியவற்றி
ற்கெல்லாம் யாதும் பதில் கூற விடமில்லா தொளித்திருந்தது “பழய குருடி
கதவைத்திறவடி” என்றவாறு மறுக்கப்பட்டுப்போனதையேமீண்டும் மீண்
டும் எழுதுதல் அறிவுடைமையாமா? சூத்திரனைப்பார்க்கிலும் பிராமணன்
உயர்ந்திருப்பதுபோல், வேதத்தைப் பார்க்கிலும் சிவாகமம் உயர்ந்திருக்கு
மாயின், புராண இதிகாசங்கள்: சிவாகமத்தை இகழ்ந்ததுபோல வேதத்தை
யிகழாது புகழ்வதற்கு ஏது என்னை?

சூதசங்கிதை புராணவாலாற்றில்

அறையுமெந்துற்குமறைபிரதானமாகியபெரும்பிரமாணம் (கக)

என்றும்,

மோசகனையுபாத்த அத்தியாயத்தில்

எல்லாப்பிரமாணங்களுக்குமியமூக்கியமாம்பிரமாணம்

வல்லாரைக்கும்வேதமே

(அ)

என்றும்,

விசிட்டநுமழநாத்த அந்நியாயத்தில்

முன்னதுகாபாலாதிபேதத்தான்மொழிபலவிதப்படுமதனில்
பின்னதுகாபிகாதிபேதத்தாற்பெரிமிறுபத்தெண்வகையாய்
மன்னிடுமிதுவிசேடமாமிதனின்வைதிகதருடமுத்தமமாம் (௧௪)

என்றும்

வேதத்தைப் பெரும் பிரமாணமென்றும் முக்கியப் பிரமாணமென்றும்
காமிகாதுயாகமங்கட்கு மேற்பட்ட உததமப பிரமாணமென்றும் கூறி,

வேதாவியோநுமழநாத்த அந்நியாயத்தில்

உம்பர்தம்மை, வரமுறு மாதேவனுக்குச் சமமென்றுரைத்தல் மறைக்
கொப்புக்கூறல், விரவுமியவையினததுமாபா வியர்க்கேயுண்டாகும் (௨௦)

என்றும்,

பாவபரிபாகமுநாத்த அந்நியாயத்தில்

வேதம் வேதாந்தம் வேதஞானத்தை நின்றை செய்தோன், போதமில்
புலையனாவான் (௬)

என்றும்

உரைத்தலால் வேதத்தைச் சூத்திரனுக்குச் சமமென்றும் வேதத்திற்கு
க் கீழ்ப்பட்ட பிரமாணமான சிவாகமத்தையப் பிரமாணனுக்குச் சமமென
றுங் கூறி, வேதநின்றைசெய்த பூப்பூவபட்சியார். பதினான்கு விற்கைக்
குட்பட்ட ஷட புராணத்தின் பிரமாணப்படி மாபாவியர்வகுப்பிலும் புலையர்
வகுப்பிலும் சேர்கின்றனரேயென மிக விசுனமுறுகின்றாம்!

இன்னோரன்னர் கூற்றைக்குறித்தல் று

விஷ்ணுபுராணம் ௧ ம் அம்சம் கலிதருமத்தில்

இப்படியாக வருணசிரம தருமங்கள் கெட்டு வேதமார்க்கமே யொ
ளித்துப்போகப் பாஷண்டமதங்களைக் கைக்கொண்டு ஜனங்கள் நடப்பதி
னால் அதருமம் விருத்தியாவதுபற்றி ஆயுள் குறைந்தவிடம்.....எப்
போது பாஷண்டர் விருத்தியாகின்றார்களோ, எப்போதுவேதமார்க்கத்தை
யனுசரித்த சரபுருஷருக்குத் தீங்குநரிடுகின்றதோ, எப்போது தருமவான்
களுடைய எத்சனங் கெட்டுப்போகின்றதோ, அப்போது கலி முதிர்ந்து
நிற்கிறதென்றறிந்து கொள்ளவேண்டும்... ..எப்போது வேதஞ்சொல்லு
கிற காரியங்களில் பிரீதியில்லாமல் பாஷண்ட வாக்கியங்களிற் பிரீதி
யுண்டாகின்றதோ, அப்போது கலி மகாபலம் பொருந்தி யிருக்கிறனென்
றறியவேண்டும்.

என்று கூறியது?

“வேதம் சிவாகமத்துக் கடைக்கமென்பது எதனால் விளங்கியது?” என்று
அத்வைதியார் வினவியதாக வரைந்து, பின்னர் அதற்குவிடை

தெளிதருமாகமவிகியிற்பதிட்டைசெய்யப்படுந்தெய்வ

ஒளிமிகுவைதிகன்பூசித்தறவணங்கத்தக்கதே

அளியுடையீரெப்போதுமமைதருபண்ணவருபம்

விளிதலிலாச்சுத்தமாயிருப்பதன்றிவேறுனதோ.

என்னுஞ் சூதசங்கிதையால் விளங்கிய தறியக்கடவீர்” என்னுந்

அத்வைதவிளக்கம்.

‘தெளிதரு மாகமவிதி’ என்ற தலைப்பினையுடைய ஷே செய்யுள்: சூத சங்கிதை சூதகீதை சருவவேதார்த்த சங்கிரகமுரைத்த அத்தியாயம் 20 ம் எண்ணிலுள்ளது அது ஷே அத்தியாயம் 14 வது செய்யுளில் “வைதிகற்கு வேதவிதி மாண்புசையல்லாது, எந்தவிதந்திர விதியின்பூசை கூடாது” என்றகூறி, பின்னர் 20 வது செய்யுளில் ஆகமவிதிப்படிப் பிரதிஷ்டைசெய்த செய்வத்தை வைதிகன் பூசிப்பது தனதயாகத் நிலைமைசூதத் தக்கதன்மையினும் பண்ணவரூபம் (சிவரூபம் சுத்சமானமையின், அது: அவைதிகர்களான ஆகமிகர்களால் பிரதிஷ்டை செய்யப்படுவதின காரணமாக அசுத்தமாகாதாகலின், ‘ஆகமவிதியிற் பிரதிஷ்டைசெய்யப்படும் தெய்வத்தை வைதிகன் பூசிக்கத்தக்கதே’ என்னுங் கருத்தறத் ‘தெளிதருமாகம விதியிற் பதிட்டை செய்யப்படுந்’ செய்வம், ஒளிரிசூ வைதிகன் பூசித்தற வணங்கத்தக்கதே’ என்று கூறியதை யொட்டிப்பாசுருத் திறமினி ‘வேதம் சிவாகமத்திற் கடக்க மென்பது எதனால் விளங்கியது’ என்ற கேள்விசூது ‘செளிதரு மாகம விதியின்’ என்றசெய்யுளையிடையாகவெழுதி மருண்டாரென்க.

“ஞானியானவன் ஞானமுதல் நான்கினுக்கு முரியன். யோகியானவன் யோகமுதல் மூன்றினுக்கு முரியன். கிரியாலான கிரியைமுதல் லிரண்டினுக்கு முரியன். சரியையாவான் அச்சரியை யொன்றினுக்கே யுரியன் இப்படியே ஆகமிகன் ஆகமததையும் வேதததையு மனுசரிப்பான் வைதிகன் வேத மொன்றினையே அனுசரிப்பான்” என்றார். சிவா ‘வேதம் சிவாகமத்திற் கடக்கமென்று எதுவிலப் பிரமாணமாகசக ட்டுமரோ, அநதால் அவ்வத்தியாயம் அதாவது சூதசங்கிதை சூதகீதை சருவ வேதார்த்த சங்கிரகமுரைத்த அத்தியாயத்தின்

இத்தருவைதிகமார்க்கப்பிரவிர்த்தியில்லாருக்
சுத்தரைணத்தில்வனனா தருமமாச்சிரமநல
மொத்தபூசாதியெல்லாமுரைத்தபடியேபற்பல்
சித்தநிலவாகமத்துஞ்செப்பியிருக்கின்றனனலை.

(சஉ)

இச் செய்யுளில் வைதிகமார்க்கப் பிரவிர்த்தியில்லாத அனதிகாரிகளுக்காக ஆகமஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதெனும்,

ஆகமிகர் வைதிகர்க் சவ்வப்பூசையே தருதி
யாகமிகர் வைதிகரைத் தொடதலும் வைதிகரானோர்
ஆகமிகரைத் தெ தெலுங் கூடாதவிரசன்
ஆகமிகன் வைதிகன் வேலுவிருக்கச் செயல்வேண்டும்.

(உக)

இச் செய்யுளில், ஆகமிகர்க்கும் வைதிகர்க்கும் அவரவர்க்குரிய பூசையே தருகி (பிராமணன் சூதகிரணையும் சூத்திரன் பிராமணனையும் தொடா திருப்பது போன்று) ஆகமிகரும் வைதிகரும் ஒருவாக் கொருவர் தொடக் கூடாது, அரசன் அவ்விருவரையும் பிரித்து வைக்க வேண்டும் என்றும்,

22 வது 23 வது செய்யுட்களில், சிவனுக்கொப்பான தேவனும், சிவ ஞானத்திற் கொத்த ஞானமும், சங்கைக்கொப்பான நதியும், பஞ்சாக்ஷரத்துத் தொப்பான மந்திரமும், காசிக் கொப்பான நகரும், அனைத்திற் கொப் பான அனதும் எவ்வாறின்றோ, அவ்வாறே வைதிகர்கட் கொப்பானவ னுக்கொப்பான பொருந்தருமாறுகூறி, பின்னர்

உலகினுக்கு வைதிகன் செங்கதிரோனை யொத்தொளிர்வான்
அலர்புகழ் மற்றவன் சிவன்போல் யாவரும் போற்றத்தக்கான்
மலமில்வன் மானமியம் யான் சொல்லுதற்கு வல்லேனோ
பலமறைகள் மிருதிபுராணுகளே பசுருமால்.

(௨௪)

என்ற இச்செய்யுளில் உலகத்திற்கு வைதிகன் ரூரியனை யொத்து
விளங்குவான், அவன் சிவனைப்போல் யாவராலும் துதிக்கத்தக்கான், மாயா
சம்பந்தமற்றவன், சுருதி ஸ்மிருதி புராணேதிகாசங்களால் துதிக்கத் தக்க
வன் என்றும் கூறியுள்ளதால், வைதிகன் உயர்த்தவனென்றும் வேதாதி
காரியென்றும் பெறப்பட்டதோடு ஆகமிகன் தாழ்த்தவனென்றும் அனை
திகாரியென்றும் பெறப்பட்டன. பெறப்பட்டவே, ஞானி ஸ்தானத்தி லிருப்ப
வன் யாவன்? ஏனைய ஸ்தானத்தி லிருப்பவன் யாவன்? புத்திமான்களே
சிறிது தயைகூர்ந்து யோசித்துப் பாருங்கள்.

வைதிகன் ஆசும நெறியாற் பிரதிட்டை செய்த தெய்வத்தை வணங்கு
வது கூடாதாயினும் சிவன் சுத்தனாயிருப்பதால், அவனுக்கு (வைதிகனுக்கு)
அச்சிவனைப் பூசிப்பதால் தோஷ முண்டாகாதென்று முன்னர்க் கூறினா
மாதலின் அதுபற்றி வைதிகன் வேதத்திற்கு அதிகாரியாவதோடு ஆசும மார்க்
கத்ததால் ஸ்சாபிக்கப்பட்ட சிவனைப் பூசிப்பதற்கும் அதிகாரி யென்றும்,
ஆகமிகன் அகமத்திற்கு மாத்திர மதிகாரியன்றி வேதத்திற்கு அதிகாரி யன்
றென்றும் ஸ்சாபிக்கப்பட்டிருந்ததையின்படி பசுமரத்தாணியாக நாட்டப்
பட்ட தெனக. இது காறும் பேசுவந்தில் ஆகமிகன் உயர்த்தவனென்றும்
வைதிகன் தாழ்த்தவனென்றும் பூர்வபட்சியார் கூறிய விஷயம் செவ்வனே
மறுக்கப்பட்டது.

“சைவ சமஸ்காரம் பெருதவர்கள் வைதிக தருமத்தை யன்றிச் சைவ
தருமத்தைத் தழுவி வாழ்தற் கிடமின்று” என்றா.

இது வாஸ்தவமே.

நுதரயீததை பிராமாணிய விசாரநீதல்

வேதமார்க் த்தில் முசுகியமாக விளம்பிடப்பட்ட நஞ்சிவனை, தீதகல்
முத்தி கொடுப்பவன்

(௭)

என்றும்,

ஆரணமார்க்க மொன்றினானே யுண்டாகிடும் புத்தி முத்திகளும் (௧0)

என்றும்,

கூர்மபுராணம் தீநுக்கலியாணம்.

வேதநூல்கள் அவற்றின் வழிவிராட்டாஞ்சுவாயம்பூமனுமன்
ஓதுநூல்கள் விபாதமுனியுரைத்த நூல்களவற்றின்வழி
தீதிலருமாமறைக் கிழவர்செப்பு நூல்களனைத்தமே
நீதிநூல்களிவற்றின்வழி நின்றோர் நெறியினின்றோரே.
என்றுள்ள பிரமாணங்களைக் கைக்கொண்டுள்ள வைதிகர்கள்,

“மந்தமார்புத்தியுடையராய் வல்லமாயையால்மூடிடப்பட்ட
பந்தராயினருக் கணுகுணமாகப்பகீர்த்த”

ஆசுமதீட்சை பெற்று வாழ்தற்கிடமின்றுதான். வைதிகன் ஞானினைப்
போல் யாவற்றிற்கும் அதிகாரியென்று முன்னர்க் கூறியுள்ளே வைதிகன்
அதுபற்றி யிணைப்பேசாது விட்டாமென்க.

அத்வைதவிளக்கம்.

சாதனசதுஷ்டயங்களுக்குச்

சரியையாதிகள் கீழென்பது.

இனி மற்றொருவிஷயம் தொடுக்கின்றார். அது முன்னர் வேதாந்திகள் விக்கிரகபூசையை நித்திக்கின்றார்களென்றும், வேதத்தைப்பார்க்கிலும் ஆகமம் உயர்ந்த தென்றும் முன்னோடு பின்னுதைத்துக் கொள்ளப் பேசியது போன்று சரியையாதிகளுக்குச் சாதனசதுஷ்டயங் கீழென்று தொடுத்த மற்றொரு போலிவிஷயமேயாம். அதுவருமாறு:—

வராகோப நிஷத்து: சாதன சதுஷ்டயமாகிய நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேக முதலியவைகள் முமுக்ஷுவால் அடையத்தக்கனவே. ‘அதுவே மோட்சமுயற்சி’ என்று அத்வைதியாரா கூறியதாக வெழுதி, அதற்கு விடை: “நீர் முதலிற்போட்டுச்சொண்ட அஸ்திபாரத்திற்கு இந்த வசனம் இணங்கவில்லை. எங்ஙனமெனின், ‘அத்வைத ஞானத்தை யடைதற்குரிய சாதனங்கள் சரியை முதலியன அன்று, என்று தீட்டியதற்கு இந்த வசனம் எங்கே ஒத்திருக்கின்றது’ என்றும், சாதன சதுஷ்டயம் முமுட்சுவாலடையத்தக்கது’ ‘அதுவே மோட்ச முயற்சி யென்றங் கூறியிருக்கின்றது. அவ்வளவேயன்றி, அத்வைத ஞானத்தை யடைதற்குரிய உபாயம் சாதன சதுஷ்டயம்’ என்று எங்கே கூறியிருக்கின்றது” என்றார்.

வராகோபநிஷத்தில் அத்வே மோட்சமுயற்சி என்பதில் ‘அதவே’ என்பதிலுள்ள எகரம் பிரிநிலைப்பொருளினின்று எனைய சாதனகளை விலக்க ‘அத்வைத ஞானத்தை யடைதற்குரிய சாதனங்களை சரியைமுதலியன அன்று என்று தீட்டிய இந்த வசனம் எங்கே ஒத்திருக்கின்றது’ என்றது’ என்றே? அதுவே என்பதிலுள்ள எகரம் பிரிநிலைப்பொருளில் வாத தென்பது எவ்வாறெனில் வராகோபநிஷத்தில் ஞான காண்டமாகவிலும், ஞானகாண்டத்தில் சீவானம் பாமா ம விஈரணசெய்து வீடுபெற விரும்புவோன் முமுட்சுவாதலினும்

அவ்வராகோபநிஷத்து 2-வது அங்கியாயத்தில்

தன்னுடைய வருணசிாம சாமத்தினாலும், தபசினாலும் குருவைச் சந்தோஷப்படுத்தவகிலும புருஷாசனாசு கு வைராக்கிய முதலிய சாதன சதுஷ்டயம் உண்டாகின்றது

என்று கூறுதலின் அவனுக்குச் கீழிட்ட சாதனமாகிய சரியையாதிகளைக் கூறல் அநாவசியமாதலினாலும், ‘அதுவே என்பது சாதன சதுஷ்டயமென்றும் சரியை முதலியன அன்றென்றும் கொண்டு கொரத்திற்குப் பிரிதலைப்பொருள்கொண்டாமெனக்

“மோட்சமுயற்சி என்றதும் அத்வைத ஞானத்தை யடைதற்குரிய உபாயம் என்றதும் ஒன்றாகாதோ” என்று அத்வைதி கேட்பதாகக் கேட்டு அதற்கு விடை—“மோட்சம் அத்வைதம் என்பவைகளுக்கு எல்லாச் சமயங்களும் ஒரே விதமான பொருள் கொண்டிருந்தால் நீர் தமோறிப் பேசியது ஒருவாறு ஒக்கும்” என்று பகர்ந்தார்.

மோட்சமுயற்சி என்பதும் அத்வைத ஞானத்தை யடைதற்குரிய உபாயம் என்பதும் ஒன்றென்பதை ‘அதுவே மோக்ஷமுயற்சி’ என்று எவ்வாறு நினைத்துக் கூறிற்றோ அவ்வுபநிஷத்தைக் கொண்டே சித்தாந்தப் படுத்துவதில் உபநிஷத்த இரண்டாவது அங்கியாயத்தில்

“என்னுடைய பூர்ணத்மாவைத்தவிர ஜகத் ஜீவன் மாயைமுதலியவைகளில்லை; அவைகளுக்கு நான் விலட்சுணன்.”

என்றும்,

“சாவ சாட்சியாயும் வருணசிரம மற்றதாயு மிருக்கிற (தன்) ஆத்துமாவைப் பிரமசொருபமாகவே பார்க்கிறவன பிரமமே யாகிறான்.”

என்றும்,

“ஆர்த்தமாயும், இருமை யற்றதாயும், குணங்க ளற்றதாயும், சத்தியமானதாயும், சித் தனமாயும் இருக்கிற அந்தப் பிரமத்தைத் தன் ஆத்தும சொருபமாக அறிந்தவன், ஒன்றி விருந்தும் பயமடைகிறதில்லை.”

என்றும்,

“அதைத் (பிரமத்தை)தவிர வேறொன்றுமில்லை யென்பதுதான் பிரமஞானிகளுடைய இருப்பு.”

என்றும்

உள்ள வாக்கியங்களால் ‘மோட்ச முயற்சி’ என்பதும் ‘அத்வைத ஞானத்தை யடைதற் குரிய உபாயம்’ எனபதும் ஒன்றாய் நின்றமையின், மோட்சம் என்பதும் அத்வைத ஞானம் என்பதும் ஒன்றேயெனப் பசுமரத் தாணியாய் நாட்டப்பட்டதெனக். இதனால் மோட்சம், அத்வைதம் என்பவைகளுக்கு அத்வைதங்கள் கொண்ட பொருளே சரியா மற்றி, வேற்றுச் சமயிகள் கொண்ட பொருள் தவறெனப் பதினெண்மாதெனக். வேற்றுச் சமயிகளில் தற்போது எமக்கு வாதியாய் நிற்பவா சுவை சைவரே யாதலின் அவா கொண்ட பொருளேயே இவ்வீடத்தில் மறுப்பாம்.

ஷ. வராகோபநிஷத் 2 வது அத்தியாயம்.

“உண்மையான அத்வைதம் அறியப்பட்டதனால் (விஷய) வாசனை போய்விடுகிறது. (வாசனை யற்றால்) பிராரப்தம் போனபின் தேகம் வருகிறதில்லை. இவ்விதமாய் மாயை நசித்துப்போகிறது நிச்சயம். சகத்திருக்கிற தெனனால் (அப்படி) இருக்கிற தென்பது சத்ருபமான பிரமமே. ஜகத் விளங்குகிற தெனனால், அப்படி விளங்குகிறது பிரமந்தான். பாலில் நிலத்தின் தோற்றமான ஜலம் முழுதும் பாலில் (காணல் பூமியே யன்றி வேறில்லை.”

பஞ்சப் பிரமோபநிஷத்.

“அக்காரணம் ஒன்றே, காரியம் வேறல்ல, உபயாத்மகமும்ல்ல, எவ்விடத்தும் பேத மென்பது பொய்யே.....அக்காரணமானது நித்தியமாயும் ஒன்றாயும் இரண்டாவ தற்றதாயு மிருக்கின்றது. அக்காரணமாவது இரண்டாவது இல்லாத சுதத சைதன்னியமல்லவா?”

இப்பிரமாணங்களினால் அத்வைதம் என்பது இரண்டாவது பொருளின்றி யேகமாய் விளங்கும் பிரமம் என்றும், பேதம் என்பதும் காரியம் என்பதும் பொய்யென்றும், உலகம் இருக்கிறதென்றால் அது காணல் நீர் போல் பிரமத்தில் கற்பிதமாய் இருக்கிறதென்றும் ஏற்பட்டு அத்வைதமென்பது கற்பிதமின்றி விளங்கும் பிரமமே என்று விளங்குகிறது. இதனை அத்வைதிகள் தங்கள் சித்தார்த்தமாகக் கொண்டிருக்கிறார்களென்பது அவர்கள் இயற்றி யுள்ள தூற்களினால் இனிது விளங்கும். இத் துவைத சைவர்களோ அத்வைதம் என்பதற்குப் பொருள்

“அத்துவித மாவது பேதப் பொரு ளிரண்டுத் தம்முள் அபேதமாகிவிடுகின்ற சம்பந்த விசேடம்”

என்கிறார்கள்.

(இது சிவஞான போதம் பதினேராஞ் சூத்திரம் சிவஞான சுவாமிகள் ஷடாயுசி விருக்கிறது.)

பேதப் பொருள் இரண்டு கூடி யொன்றாமா? இரண்டு இரண்டாமே வன்றி யொன்றாவது எங்ஙனம்? இதுபற்றிய மறுப்பு “துவித சைவரே மாயாவாதிகள்” என்னும் தூலில் 43, 44, 45 வது பக்கங்களில் விரிவாய் வந்திருக்கின்றமையைக் காண்க.

இரண்டாம் பொருளினிற் சத்தா மாத்திரமா யிருப்பதுதான் அத் வைதம் என்று கூறிய உபநிஷத்து வாக்கியங்களுக்கு முன் யாதோர் பிர மாணமுமின்றி ‘அத துவிதமாவது பேதப்பொரு ளிரண்டுந் தம்முள் அபேத மாதற்குரிய சம்பந்த விசேடம்’ என்று கூறிய வெறுஞ் சொல், பிரமாண மாய் நிற்றல் யாங்ஙனமென்று வினாவி மறுக்க.

அத்வைதிகள்: மோட்ச மென்பது பந்த மற்ற நிலைமை அதாவது கீழ் வரும் உபநிஷத்துகள் கூறுகிறபடி.

சர்வகாரோபநிஷத்.

“மோட்சம் எப்படிப்பட்டது?”

“அதின் (பந்தத்தின்) நிவர்த்தியே மோட்சம் எனப்படுவது”

நீராலம்போபநிஷத்

“நித்தியாநித்திய வஸ்து விசாரத்தினாலே அந்நித்தியமாகிய சமுசார சுக துக்க விஷய சகலக்ஷேத்திராபமானம் முதல்ய சசல மனோவியாபார மில் லாம விருக்கிற ஸ்திதியே மோட்சம்.”

என்ன இவர் பகுதியினர் “பாமுத்தியில் உயிர் சிவநாதர் காணுபுதியை விடயித்தலுண்டு” என்கின்றனர். இது சிவஞானபோதம் பதினேராஞ் சூத் திர வுரையிலுள்ளது.)

அத்வைதிகள் ஷட உபநிஷத்து வாக்கியங்களின்படி மனோ வியா பாரமில்லாம விருக்கிற ஸ்திதியை (பந்தமற்ற நிலையை) மோட்சமென்று கூறினால், இத்துவிதிகள் ‘விடயித்த லுண்டு’ என்று மனோ வியாபாரமுள்ள நிலையை (பந்தமான நிலையை) மோட்சமென்கிறார்கள். அத்வைதிகள் கூறு வதற்கோ வேதாதி சகலப் பிரமாணங்களு மிருக்கின்றன, இவர்களுக்கா அஃகின்று. விடயித்த லுள்ளபோது விடயீகரிக்கும் பொருளும் விடயித் தலையுள்ள புருடனும் இருக்க வேண்டுதலின், இத்துவிதிகள் கூறும் காண் பான்காட்சி காணப்படும் பொருளோடு கூடின திரிபுடியுள்ளமுத்தி பதமுத் தியாமே யன்றிப் பரமுத்தியாகாதென்க எங்கே திரிபுடியுண்டோ அங்கே மாயையுண்டு, எங்கே மாயை யுண்டோ அங்கே பந்தமுண்டு எங்கே பந்த முண்டோ அங்கே துக்க முண்டு என்பதும்; எங்கே திரிபுடி யில்லையோ அங்கே மாயையில்லை. எங்கே மாயை யில்லையோ அங்கே பந்தமில்லை, எங்கே பந்த மில்லையோ அங்கே துக்கமில்லை யென்பதும்

சிவஞானபோதம்.

“அவனேதானையாகியவந்நெறி

பெய்க்குகியிறைபணிநிற்க

மில்லாமையதன்னெனுவல்வினையின்றே”

அத்வைதவினாக்கம்.

என்பதனாலும்,

வாயுசங்கிதை ஞானநிலைம.

“ஆன்மாவைமுறையிலந்தமாயைதான்மூடும்மலமாயைகெடவுறைவதுவேசிவமென்னவுரைப்பராலெனவுரைத்தான்”

(க0)

என்பதனாலும்,

சூதசங்கிதை வேநாவிரோதம்.

மருவுமுத்திகாலத்தில்வந்தசமத்தன்மைமருவலும்போமார்முல் ஒருவிந்முத்தியநித்தியமாமாதலினந்தக்கரணவுபாதியாலே வருசீவபாவமாய்த்தோன்றியவான்மாபரமானாதாலே யருமாயைநிவர்த்தியுற்றுப்பூரணமெய்ச்சிவரூபமாயிருப்பான்.

(கரு)

சிவாகசியம் ரீபுகிதை அத்துவிதவுண்மை.

ஞா கருஞானதிகளோரணுவமில்லை
 னனமிலாச்சன்மயமாயிலந்ருஞ்சித்தாய்
 இன்புருவாயுளதுபரப்பிரமமொன்றே.

(கக)

பிரபுலிங்கலீலை கதலவன கதி.

“ஞேயஞானஞாதருவெனுமிவைபலநிற்கும்
 ஆயின்வறறுமுத்தியன்றதுசகாமென்
 றேயுமாறிதுவதுவெனுஞ்சட்டிலாவியல்பை
 மாயையமாறியதேவிபாலருளின்னவன்வள்ளல்.”

(கச)

என்பதனாலும் உணரக் கிடத்தலின், இத்தவிதிகள் திரிபுடியுள்ள பந்த நிலையினைய மோட்சமென்று பிறழ வுணர்ந்து பெரிதம் மயங்கிப் போனாக னென்பதாம். அவ்வாறு மயங்கிப் போயதோடு அத்வைதிகள் வேதாதிப் பிரமாணங் கொண்டும், யுக்தி யனுபவங் கொண்டும் அத்துவிதம் யதார்த்த மென்றும், துவிதம் கற்பிதம் என்றும் கூறுவதற்கு மாறாக அத்துவிதம் கற்பிதம் என்றும் துவிதம் யதார்த்தம் என்றும் கூறி வேதபாகியராயும் நினராக்கள். இப்படிப்பட்ட இவர்கள் மோட்சம் அதவைதம் என்பவைகளைப் பற்றி அத்துவிதிகள் தமொறிக் கூறினார்களெனல், சீதையின் கற்பைப் பழித்துச் சூர்ப்பகை குறைகூறியதற்கினமாயடுக்க.

“மோட்சம் அத்வைதம் என்பவைகளுக்கு எல்லாச் சமயிகளும் ஒரே விதமான பொருள் கொண்டிருந்தால் நீர் தமொறிப் பேசியது ஒருவாறு ஒக்கும்” என்று பூர்வபட்சியார் கூறிய கூற்றையின்னம் ஆராய்வாம். மோட்சம் அத்துவிதம் என்பவைகளைப் பற்றி யிப்பூர்வபட்சியாரெழுதுங்கால் எல்லாச் சமயிகளுந் கூறும் பொருளை யனுசரித்துத்தான் இவர் கூறுவார்போலும். அவ்வாறாயின்,

சிவஞானகவாயிகள் சிவஞானபோதம் உம் சூத்திரத்தில்

“அத்துவிதமென்ற சொல்லால் ஏகமென்னில் ஏகமென்று சுட்டுவதுண்மையின் அத்துவித மென்ற சொல்லே அந்நிய நாத்நியை யுணர்த்துமாய்விட்டு”

என்றெடுத்துக் காட்டி, பத்தாதி சூத்திரத்தில்

“ஈண்டொற்றுமைப் பதெலாவது சூடமுடைந்தவழிக் சூடாகியதும் ஆகாயமும்போலஒருபொருளாய்நின்றமைப்பதேலோ, ஈன்றித்தும்நின்றமை

ஒன்றன்பதுபோலத்திரிவுகாட்சியான் ஒற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி மண்ணே குடமென்பதுபோல ஒன்று திரிந்தொன்றாய் ஒற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி வெள்ளையுந் தாமரையும்போலக் குணகுணித் தன்மையான் ஒற்றுமைப்படுதலோ, அன்றித் தீயுமிரும்பும்போல ஒன்றினொன்று விரவுதலா நெற்றமைப்படுதலோ, அன்றிப் பாலும் நீரும் போலப் பிரிக்கப்படாத சையோகத்தான் ஒற்றுமைப்படுதலோ, அன்றிக் கருடனும் மாந்திரீகனும்போலப் பரவணமாத்திரையான் ஒற்றுமைப்படுதலோ, அன்றிக் காய்ந்த இரும்பின் நீர்போல ஒன்றினொன்றில் இலயமாய் ஒற்றுமைப்படுதலோ, அன்றிப்பேயும் பேய்ப்பிடியுண்டவனும்போல ஆவேசத்தான் ஒற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி இர்சனத்தின் எரிபோல விளங்காமையான் ஒற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி ஞாயிற்றின் ஒளியின் விளக்கொளிபோலச் சததிக்கெட்டு நின்றலான் ஒற்றுமைப்படுதலோ, அன்றித் தலைவனுந் தலைவியும்போல இன்பதுகர்ச்சி மாத்திரையான் ஒற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி நாட்டா நிருவர்போல நட்பு மிகுதியான் ஒற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி ஆவும் ஆமாவும்போல ஒப்பமை மாத்திரையான் ஒற்றுமைப்படுதலோ என்று அவ்வச்சமயவாதிகள் மதம்பற்றி நிகழும் இன்றோரன்ன ஐயப்பாடுகளை யெல்லாம் நீக்குதற்பொருட்டு, அவனேதானேயாகிய அந்நெறியென உவமையெடுத்துக் காட்டியோதினார்”

என்று கூறி, முறையே அத்வைதத்தைப்பற்றியும் மோட்சத்தைப்பற்றியும் எல்லாச் சமயிகளும் கொண்ட பொருளைக் கொள்ளாது தமொறிக் கூறியதேனோ? இதுவேயுமன்றி இப் பூர்வபட்சியார். தாமெழுகிய ஆபாச வினாவிடைப்புத்தகத்தின் 31-வது பக்கத்தில் “துவைதாதவைதம் என்பன சித்தார்த்திகளது சொததாயின. இவற்றுள் ஒவ்வொன்றினைக் களவாடித்திரிவாராயினர் எனைய சமயிகள்... அவற்றிற்குத் தனித்தனிப் பொருள்கூறுங்கால் ஒருவரோடொருவர் பிணங்கிப் பேதையராயினர்” என்று தமொறிக் கூறியதும் என்னோ? சிவஞானசுவாமிகளது தமொற்றத்தையும், முன்வரைந்ததற்கு யாருகப் பின்வரையும் தம்முடைய தமொற்றத்தையும் வெளிப்படுத்தத்தான் “நீர்தமொறிப்பேசியது ஒருவாறு ஒக்கும்” என்று பூர்வபட்சியார் எழுதினர் போலும்! இத்தகைய நாவடக்க மில்லாதவரைப் பற்றித்தான் காயனர்

“யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு”

என்று கூறினார்க்கும்!

“நித்தியா நித்தியவஸ்துவிவேகம்... இந்த நான்குசாதனமும் கைகூடிய பிறகே ஒருவனுக்கு ஒரு தெய்வவழிபாடு சித்திக்கும் அந்தத் தெய்வம் வேதத்திற்கூறிய எதுவாயிருந்தாலு மிருக்கலாம். சரியையாதிகள் தெய்வ வழிபாடாம். அந்தத்தெய்வம் சிவபரஞ்சுடரோன்றேயாம். சிவனை வழிபடும் பரிபாகிகளுள், உயர்வு தாழ்வுகளைக் காட்டவே ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை என்னும் வியவஸ்தை யுண்டாகியது.... வேதத்திற்கூறிய சாதன சதுட்டயங்களை யடைந்து, அவற்றால் பலதெய்வங்களை வணங்கி, மீறிய உத்தம பரிபாகிக்கு முடிவாகப் பிராப்தமாகத் தக்க சிவோபாசனையினது பேதமாக வெளிப்படும் சரியையாதிகளின் முன்னர்ச் சாதன சதுஷ்டயம் ஒரு கண்ணிகையினது கலியாணத்துக்குப் பூர்வம் நடத்திய தேகபோஷணைபோல் வதாம்.”

வதார்தம். சரியை, கிரியை, யோகம் என்னுமன்று கர்மங்களு முற்றிய பிணங்கித்தான் சாதன சதுஷ்டய முண்டாமென்று இவரினத்தவரான சிவ

ஞானசுவாமிகள் சிவஞானபோதம் சிறப்புப்பாயிர வுரையில் “சரியைமுதலியமூன்றுபாதப்பொருளை ஆராயும் தூல்களான சோமபத்தி முதலாயின. அந்தூல்களின் மேற்பட்ட சிவஞான போதமெனவே, அந்தூல்க ளுணர்ந்த பின்னர் இந்தூல் கேட்கற்பார் நென்பது பெறப்பட்டது, படவே, முன்னர் தீக்கையும் சிவாகமங்களுையோதி, அதன்பின்னர் சரியாபாத முதலியவற்றை ஆராய தூல்களை முறையேகேட்டு, அவ்வாறெழுதி மனந் தூயராய் நித்தியாநித்திய வுணர்வு தோன்றிப் பிறவிக்கஞ்சி வீடுபெற்றின் அவாமிக்குடையராய் வந்த அதிகாரிகளுக்கு இந்தூல் உணர்த்துக வென்பது போந்ததெனக் கொள்க.”

என்று கூறியிருக்கிறார். இப் பூர்வ பட்சியாரோ சாதன சதுஷ்டயம் வந்த பிறகே சரியையாதிக ளுண்டா மென்று கூறி, சிவஞான சுவாமிகள், நித்தியாநித்திய வுணர்வு (நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம்) யாகபாதத்திற்கு மேற்பட்டதென்று கூறியதை மறுத்து, தமது முன்னோர் நெறியை முரண்படச் செய்து அவாகளை முதுக்குறை வில்லாதவராக்கி விட்டனர். இது இவாக்கும் இவர் இனத்தவர்க்கும் பழிப்பா மென்க. நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேக முதலிய சாதன சதுஷ்டயங்கள் ஞானபாதத்திற் பேசப் படுகின்றனவே யன்றி, சரியாபாத முதலியவற்றில் பேசப்பட வில்லை. அதற்கு மாறாகப் பேசும் இவா கூற்றின்படி நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேக முதல முழுட்சுத்துவம் ஈராயுள்ள சாதன சதுஷ்டயங்க ளுண்டாய பிறகே சரியை யாதிகளுண்டாமாயின, சரியாபாதமுதலியவைகளுக்கு மேற்பட்டுள்ள ஞான பாதத்தில் நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேக முதலிய சாதன சதுஷ்டயத்தைப்பற்றி யேதும பேசாதிருக்கவேண்டும். ஏனே பேசாதிருக்க வேண்டிய தெனின், கரம் காண்டத்திற் கூறிய நித்திய, நைமித்திய சுரும முதலியவற்றைப் பற்றி ஞானகாண்டத்திற் கூறாமைபோலவென்க. அவ்வாறின்னிச் சரியாபாத முதலியவற்றிற் பேசாது ஞான பாதமான

சிவஞானபோதம் முந்நூத்திரத்தில்

“சங்கர காரணனா யுள்ள முதலையே முதலாக வுடைத்து இவ்வலகம்.”

என்றும்,

ஷை இரண்டாந்நூத்திரத்தில்

“புனருற் பவம வருமா நுணர்த்துத னுதலிற்று”

என்றும்,

ஷை முன்றாந்நூத்திரத்தில்

“ஆன்மப் பிரகாசமுணர்த்துத னுதலிற்று”

என்றும்,

ஷை நான்காந்நூத்திரத்தில்

“ஆன்மா அத்தக்கரணங்களாகிய மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தமென்னுநான்கனுள் ஒன்றன்றாயினும் நுண்ணுணர்வின்மையிற் சூழ்ச்சித்திணைவராகிய அமைச்சரோடு கூடிநின்று தன்ரொழி னடாத்தும் அரசன் போல”

என்றும்,

ஷை ஐந்தாவதுநூத்திரத்தில்

“இவ்வான்மாக்க ளிடத்துத் தமது முதல்(கடவுள், உபகார முணர்த்துத னுதலிற்று”

என்றும்,

ஷே. சூறநீசுத்திரத்தில்

“சத்தும் அசத்தும் வரைசெய் துணர்த்துதனுதலிற்று”

என்றும்

உரைகாரர் கூறியதேனோ? ஷே. சிவஞானபோதம் ஆறாம் சூத்திரத்தில் “உணருரு அசத்து, உணராது இன்மை” என்று கூறியதை நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகமென்றுணராமல் போனதினற்றான் பூர்வபட்சியார்பெரிதும் மயங்கிப் பேசலானார் பாவம்! நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேக முதலிய சாதன சதுஷ்டய முற்ற பின்னரே சரியையாதிகள் உண்டாவதாயின், நித்தியப் பொருளையும் அநித்தியப் பொருளையும் ஞான பாதத்திற் கூறாமல் இருக்கவேண்டும் (கூறியிருப்பின் இவர் கூற்றின்படி “நின்றுபயனினைமை” என்னும் குற்றத்திற்கிடனாம்.) இருந்தாலும்

“உணருரு அசத்தெனின் உணராதின்கையின்”

என்றும்,

“யாவையுஞ்சூனியஞ்சத்தெதிராகலின்
சத்தேயறியாதசத்திலது”

என்றும்,

“உராததுனைத் தேர்த்தெனப் பாசமொருவ”

என்றும்

‘உள்ள சூத்திரங்களும் இவைபோன்ற விஷயங்களு மமைர்ச சூக்கிரங் களும் அந்த ஞானபாதத்தில் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். அவ்வாறின்றி நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேக முதலியவைசீர்ப் பற்றி விஷயம் ஞான பாதத்திலேயே இருப்பதானும் சரியாபாத முதலியவைகளில் இல்லாமை யானும் சரியை முதலிய பகிர்முக கர்மங்கள் முகிர்ந்த பிறகே நித்தியா நித் திய வஸ்து விவேகம், இகபரபோக விராகம், சமாதி சட்க சம்பத்தி முழுட் சத்தவம் என்னும் சாகன சதுஷ்டய முண்டாமென்றும், அதிர் பிறகே ஞானஞ் சித்திக்குமென்றும் பெற்றாமென்க. சாதனசதுஷ்டயம் சரியையாதி களுக்கு மேற்பட்டதின லன்ற

கூர்மபுராணம் ஈசுவரகீதை யோக அத்தியாயம்.

“கருத்திலாமுடர் காட்டமாகிளந் காண்பர்”

என்று கூறிற்று? ஈண்டுக் ‘கருத்து’ என்பது சாதன சதுஷ்டய மன்றா? இதன் பிறகு ‘சாதன சதுஷ்டயத்தி னளவை யாமளந்து காட்டி யதால் நீர் வருந்திய தெற்றிற்கு’ அதற்கும் உமது விவர்த்த முடிவுக்கும் ஒரு சம்பந்தமு மில்லையே’ என்றார். எந்த உபநிஷத்துச் ‘சாதன சதுஷ்டய யாபிப நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேக முதலியவைகள் முழுட்சவால் அடை யாத் தக்கனவே; அதுவே மோட்ச முயற்சி’ என்று கூறிற்றோ, அந்த வரா னோபநிஷத்தே

2 வது அத்தியாயத்தில்

“தாமஸ்ய வருணசீம தருமத்தினதும் தபசினதும் குருவைச் சந் திபுரணம் பரிந்துவருதலும் புருஷர்களுக்கு வைராகிய முதலிய சாதன யாபிப முண்டாபிந்தது”

என்று சாதன சதுஷ்டய முண்டாவதற்கு ஏது கூறி,

முன்றவது அத்தியாயத்தீவ்

“ஐகத்திற்கு விவரத்தோபாதான காரணமாயுமிருக்கிற தெதுவோ, அந்தச் சித நான் என்று ஆசிரயஞ் செய்”

என்று அப்பியாசமும், பின்னர் “கிளிஞ்சலில் வெள்ளி எப்படி (அக்கியானத்திலை) கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அப்படியே, என்னிடத்திலேயே மாயாமயமான ஐகத்தானது மாயையினாலே கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது”

என்று அனுபவமுங் கூறினமையின், சாதன சதுஷ்டயத்திற்கும், விவரத்த முடிவுக்கும் சம்பந்தம் உளதெனப் பெற்றும். ஆகலின் பிரமாண மின்றிக் குளறுபடையாக ‘அதற்கும் உமது விவாததழுடிவுக்கும் ஒரு சம்பந்தமு மில்லையே’ என்று இப்பூரூபத்தி கூறிய கூறறு வைதிகக் கூற்றிற்கு மாறுபடுதலின், இவருரை அவைதிக வுரையென விடுத்தாமென்க.

“உமது மாயாவாத குரு (வித்தியாரண்யர்) ஞானிகளுக்குச் சகல இச்சையுமுண்டாயிருக்கலாமென்று பஞ்சதசப் பிரகரணத்திலுமொலவியிருப்பதால், மிச்சாவாதிகளாகிய தும்மத்ததின் சாதன சதுஷ்டயங்களைத் தழுவுவேண்டுமது அநாவசியகமாம்”

என்றார். இவ்வாறு அரத்த ரெனனும் ஓர் வேத பாகிய தாந்திரிகர் பேசி, அத்வைதி யென்பவரால் மறுக்கப்பட்டு வாளா போனார். அம்மறுப்புப் “பஞ்ச தசப் பிரகரணபாச விளக்கச் சண்ட மாருதம்” எனனும் பெயரிய நூலின் 13, 24, 2௦, 2௧ வது பக்கங்களில் இருத்தலின், அது பற்றி இங்கு யாதும் பேசாதுவிட்ட மென்க. யார் மாயாவாதி? என்றவிஷயமாய் இர்து என்பவர்க்கும், சோ. நாயகருக்கும் வாதம் நடந்து, அதில் சோ. நாயகர் தோல்வியடைந்து, அதனால் தாம் மாயாவாதியாய் நின்றமையையும், இது விஷயமாய் ஆரியன் என்பவரும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ செந்திரநாதையரும் வாதம் புரிந்து செந்திரநாதையர் அபஜயப்பட்டு வாளா சென்றமையையும் இவர் அறியா கடுபோலப் பகட்டுதலுக்கு செய்து, பின்னும் அத்வைதிகளை மாயா வாதிசு ளென்கிறார் இனியேனும் தயை புரிந்து “துவித சைவரே மாயாவாதிகள்” “துவிதசைவமறுப்பு” இவ்விரண்டு நூல்களையும், “மாயாவாத சைவ சண்டமாருதம்” “அத்வைதிக சைவ சண்ட மாருதம்” என்ற இரண்டு நூல்களையும் வாசித்துப் பார்த்து, நியாயத்தைக் கடைப்பிடித் தொழுதுவாராக. நியாயத்தைக் கடைத்து துன்மாக்கத்தனமாய்வினவாதம் புரியாதிருப்பாராக.

“அத்வைத ஞானத்திற்குச் சாதன சதுஷ்டயம் உபகாரமென்று பெறப்பட்டதில்லை அன்றியும், நித்தியானித்திய வஸ்து விவேகத்தினாலே அகம் பிரம ஞானம் சித்திகக வேண்டுமென்றும் பெறப்பட்டதில்லை. பிரமத்தை யறிவதற்கும் மனோ வியாபார மில்லாமலிருக்கிற மோக்ஷ நிலை பெய்துதற்கும் சாதன சதுஷ்டயம் உபகாரமென்று கூறுவது எவ்மதத்துக்கும் ஒப்பே. உமக்குத்தான் அது சொந்தம்போல (மூலம் வியாபாரஞ் செய்யும்) நீர் தடு மாறுவது கேவலம் அசப்பியங் கண்டிர்.”

என்றார். திரிபுடியற்ற அத்வைதஞானத்திற்குத் தான் சாதன சதுஷ்டயம் அத்தியந்த வுபகாரமா யுள்ள தென்று மேலெழுதிய விஷயத்தினால், பிரமவாதியார் “அத்வைத தூஷண நிக்கிரகம்” கும் பங்கத்திற்குத் துண்டி

அத்வைதவிளக்கம்.

சாதனமாகும்சதுட்டயங்கள்சமைந்தஅத்தன்மையோர்க்கு
நீதியாகஅருமறைதானின்றேயிவர்களறியும்வணம்
பூதமாயும்புவனங்கள்பிறவுமாகியிருந்ததுவும்
எதமில்லாதொன்றாயபரமேயெனரேயியம்பினதால். (எ)

என்றுள்ள பிரமகீதை சாங்கோக்கிய வுபநிடதச் செய்யுளானும் கொள்
ளக்கிடத்தலின், அவைதிக துவிததாந்திரிகர்க்கடும் சாதன சதுஷ்டயத்திற்
கும் யாதுஞ் சம்பந்த மின்றமுமெனக. இன்றாக, சம்பந்த முளதுபோல் பேசு
தல் அயலாள் நாயகனைத் தன்னையகனென் றலமரும் மகளிர் கூற்றிற் கின
மென்று விடுக்க. நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகத்திற்றென்றான் அகம் பிரம
ஞானஞ் சித்திக்கு மறை, அதற்குக் கீழிட்ட மற்றொன்றினனும் சித்திக்
காது. நித்திய வஸ்து விவேகத்தினால் அகம் பிரமஞானம் எவ்வாறு சித்தி
க்குமெனின், அதத்துவா விருத்தி லட்சணியின்படி (நேதி நேதி வாக்கியத்
தால் யதார்த்த விசாரஞ் செய்யுங்கால்,

சூதசங்கிதை நித்தியவஸ்து விசாரம்.

“சுத்தமாய் நிரஞ்சனமா யவிகார மாயொளிர்சிற் சொரூபமேயாய்
உத்தமமாய்ச் சருவசான் ரூய்விளங்கு பரமசிவ மொன்றே யென்றும்
எத்தகையோ ரும்புகழும் நித்தியவஸ்து உயாமறையு மிவ்வாறேதும்
ஒத்தசட மநித்தியமல் லாதுசித்துக் கநித்தியம்வந் துறுதலின்றே.” (உ)

கூர்மபுராணம் சாங்கியயோகம்.

“ஆதலால் பிரமமொன்றே நித்தியம்.” (உரு)

என்றபிரமாணப்படி பிரமநதான் நித்தியமென்றும், அநித்திய வஸ்து
விவேகத்தினால்

சூதசங்கிதை அநித்தியவஸ்துவிசாரம்.

“ஆன்மா (பிரமம்) வல்லாத சடவத துககளான கடாதிகளாராயின்,
மான்மாறவுயர்தவத்தீர் அநித்தியமே யாயிருக்கும்” (க)

“ஒப்போதற்கரிய பிராற்கயல் யாவும் அநித்தியம். (கரு)

ஷ. உணத்தகாப் பொருளுரைத்து.

சொற்ற சத் (சிவம்) தைக்கு அயல்யாவும் சூனிய மாகையினாலும்.”(கூ)

என்றபிரமாணப்படி சித்தசட பேதான வுலகு அநித்தியமும் சூனியமு
மாமென்றும் பெறப்பட்டன வென்க.

மேற்காட்டிய சூதசங்கிதை செய்யுட்களொன்றில் ‘சித்துக் கநித்தியம்
வஸ்துறுதலின்றே’ என்றுரைத்திருக்க, நீர் சித்தசடபேதமானவுலகு என்றதில்
சித்தையும் அசித்தென்றுரைத்தது என்னெனின், எண்டுச் சித்தென்றது
சிவஞானபடியாலும், வெளிப்பொருள்களை நோக்க ஞானேந்திரியங்கள் சித்
தானும் அவை மனத்தை நோக்கச் சடமும், அம்மனமும் சிவனை நோக்க
ச்சடமுமா யிருப்பதுபோல, அச்சிவனும் பிரமத்தை நோக்கச் சட மென்ப
துவதுபோதோ ராசங்கையு மின்றாதலாலும், இவரினத்தவரான சிவ ஞான
வொன்றும் சிவ ஞான சித்தி பதினோராஞ் சூத்திரம் 11 வது செய்யுளில்
‘சிவசித்திரேஸ்வரி லுலுனுகிவனு மசித்தாமே’ என்றதற்குப் ‘புத்தி தத்
தவம் சடமென்றிதன் னனைத்தத்துவங்களை நோக்க உயிர் சித்தேயாயினும்

முதல்வனை நோக்க உயிர் அசித்தேயாம்”என் றுரைகூறுதலானும், இவரது சோ.நாயகர்எழுதிய “ஆபாசஞான நிரோதம்” 51வது பக்கத்தில் சீவர்களைச் சடமென்று கூறுதலானும் சித்தசட பேதமான வுலகு என்பதிலுள்ள சித்து வாஸ்தவத்தில் சடமேயா மென்க. “ஒத்த சட மந்தகிய மல்லாது சித்துக் கந்ததியம்வந்துறுதலின்றே” என்று குதசங்கிதை கூறியபடி சேவன் அசித்து அதாவது சடமானபடியினுல்லவா

மைத்தீராயண்ணியுபநிஷத் 6 வது பிரபாடகம்.

“பூமியில் புதைத்து வைத்திருந்த இரும்புக் குண்டானது சீக்கிரத்தில் மண்ணுய்ப்போய் மறுபடி நெருப்புக்கும் கருமான முதலானவர்களுடைய செய்கைக்கும் உபயோக மாகாததுபோல, அந்தக் கரண பிரதி பிம்பமான சிதாபாசன் (ஜீவன்) அந்தக்கரணத்துடன் நசிததுப்போகிறான்.”

என்றும்,

யோகசிகோபநிஷத் 4 ம் அத்தியாயம்.

“கயிற்றிற் பாம்பென்கிற தன்மைபோல் சேவத்துவத்தை யறியவேண்டி யது.....மண்ணிலே குடமென்கிற பிராந்தியும் கிளிஞ்சலில் வெள்ளி யென்கிற இருப்பும் எப்படியோ, அப்படியே பிரமத்தில் ஜீவத்துவமும்”

என்றுக்கூறின? கூறவே, பிரமம் பூரணமாதலால் அதில் சித்தசட வுலகு உண்மையா யிருக்க முடியாதென் றுணரப்பட்டு, அப்பால் பிரமத்தின்கண் உலகு கிளிஞ்சலின்கண் வெள்ளிபோல் அல்லது கயிற்றின் கண் அரவு போல் விவர்த்தத் தோற்றமா யிருக்கவேண்டுமென் றாகித் துணரப்படும்; படவே, கிளிஞ்சலுத்தவிர வெள்ளியும், கயிற்றைத்தவிரப் பாம்பும் எவ்வா றின்றோ, அவ்வாறே பிரமத்தைத்தவிரச் சித்தசட பேதமான வுலகு இல்லை யென்று துணிவாகப்பெறப்படும், படவே, கிளிஞ்சலே வெள்ளியென்றும், கயிறே பாம்பென்றும் கொள்ளுவதுபோல் பிரமமே சித்தசடபேதமான வுல கென்று கொள்ளுவதற்கு யாதோ ரிழுக்குமின்று. இன்றாக, சித்தசட பேத மான விவர்த்தவுலகில் சித்தாகிய அகத்தைப் பிரமமென் றுரைப்பதில் ஆட் சேபம் என்றாம் ? அகிலும் வாச்சியார்த்தமான அகத்தைப் (சேவனை) பிரம மென்னாது, இலக்கியார்த்தமாய்ச் சேவ சாட்சியாயுள்ள அகத்தைப் (கூடஸ் தனை) பிரமமென்பதில் யாது மாட்சேப மின்றா மென்க. இன்றாகவே, நித்தியா நித்திய வஸ்து விசாரத்தினற்றான் அகம் பிரம ஞான முண்டா மென்று பசுமரத்தாணியாய் நாட்டப் பட்டதென்க. இந்நுட்பங்களைக் கூர்ந் தறியும் விரகிலலாமையால் ‘நித்தியாநித்திய’வஸ்து விசாரத்தினாலே அகம் பிரம ஞானம் சித்திக்க வேண்டு மென்றும் பெறப்பட்ட தில்லை’ என்று வரைந்தன ரென்க. இதனால் பூர்வ பட்சியார்க்கு நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகத்தி னிலக்கணம் விளங்க வில்லையென் றினிது விளங்குகின்றது. இது விஷயமாக “மாயாவாத சைவ சண்டமாருதம்” என்னும் நூலில் “அகம்பிரமவாதம்வேதசம்மதமென்பது” “மகாவாக்கியம்”என்னுமருடங்க ளின்கீழ்ப் விரிவாய் அறிக. நாகையில் ஓர் பிரம வாதியால் எழுதப்பட்ட ‘அத்வைததுஷணநிக்கிரக’த்தின் 3ம் பக்கத்தில் “பாலநிலத்திற்குற்றொரு சலமுழு 3 ம் பாலநிலமேதவிர வேறில்லை. மூன்றுலகமும் சகலப்பிரபஞ்ச மும் விசாரணயினால் சன்மாதிரந்தானே” என்றுள்ள மகோபநிஷத் வாஞ் கியத்தை இவர் நன்கு கவனித்திருந்தால் ‘அகம் பிரம ஞானம் சித்திக்க வேண்டு மென்றும் பெறப்பட்டதில்லை’ என்று ஒருபோதும் கூறா! !

சிவஞானசுவாமிகள்: சிவஞானபோதம் 11 ம் சூத்திரவுரையில் “பரமுத்தியில் உயிர் சிவாநந்தானுபூதியை விடயித்தலுண்டு”? என்றும்,

“பரமுத்தியின்கண் இச்சை நிகழாதவழிச் சிவபோகம் அதுபவமாதல் செல்லாமையானும்”

என்றும், இவரினத்தவரி லொருவரான உமாபதி சிவாசாரியார்

உண்மை விளக்கத்தில்

“முத்திதனில்மூன்றுமுதலுமொழியக்கேள்

சுத்தவநுபோகத்தைத்தயத்தலனு - மெத்தவே

யின்பன்கொடுத்தவிறையித்தைவினைவித்தல்மல

மன்புடனேகண்டுகொளப்பர்.”

என்றுங் கூறி, பரமுத்தியில் மனோவியாபார முண்டென்று ஒப்பினார் கள். இப்பூர்வபட்சியார், தம்மத சித்தாந்தம் மோட்சத்தில் மனோ வியாபார முண்டென ரொப்பியதை யறியாது ‘மனோ வியாபார மில்லாம லிருக்கிற மோட்ச நிலை யெய்துவதற்கும் சாதன சதுஷ்டயம் உபகாரமென்று கூறு வது எம்மதத்திற்கும் ஒப்பே’ என்றுரைத்தல் தெரியாமையாம். சைவ விசிட்டாத்வைதியான நீலகண்டரும், வைஷ்ணவ விசிட்டாத்வைதியான இராமாநுஜரும், துவைதியான மததுவரும், ஏனையரும் பரமுத்தியில் பேதமே (மனோவியாபாரமே) ஒப்பினாராகலின், ‘மனோ வியாபார மில்லாம லிருக்கிற மோட்ச நிலை எம்மதத்துக்கும் ஒப்பே’ என்றது அநிலும் மிகு தெரிய மை யாம். மேற்காட்டிய நியாயங்களால் மனோ வியாபார மில்லாம லிருக்கிற மோட்சநிலையை யொப்பினவர்கள் அத்வைதிகளே யாதலின், அவர்களுக்கே சாதன சதுஷ்டயம் உபகாரமா யிருக்கின்றதென்றறிக. தம் அவைதிக தாந் திரிக சித்தாந்தமும், வைதிக அத்வைத சித்தாந்தமும், ஏனைய சித்தாந்தமு மறியாது பேய்க்கோட் பட்டான் பேசுவது போன்று ‘மனோ வியாபார மில்லாம லிருக்கிற மோட்சநிலை எம்மத் துக்கும் ஒப்பே’ என்று கூறிய பூர்வ பட்சியாரே கில்டு வியாபாரஞ் செய்கிறவரென்றும், மனோ வியாபார முள்ள முத்தி பந்தத்தோடு கூடியதாயும் மாறுந் தன்மை யுள்ளதாய் மிருத்தலின் அது பரமுத்தி யாகாதென்றும், ஏனையர்க்குச் சாதன சதுஷ்டயம் சொந்த மாகாதென்றும், அது அத்வைதிகளுக்கே உரித்தாய் நின்றவின் அவர்களே சரியான தங்க வியாபாரிக ளென்றும் விளக்கமாய் நின்றமை காண்க.

ஐ. அத்வைத தூஷண நிக்கிரகம் 4 ம் பக்கத்தில் ‘சரியை முதலியவற்றால் சாலோக முதலிய பதப் பிராப்திகளே உள வெ ன்பதற்கும், ஐ. பதப் பிராப்திகள் சுத்தல்ல வென்பதற்கும் பிர மாணம்’ என் றெழுதி, சதுர்த்தச வித்தைகளி னின்றும் பொரு த்தமான பிரமாணங்கள் காட்டி யிருப்பதை நன்குணரும் ஊக மின்றி, “சூத சங்கிதை முத்தி நிலை: ‘சரியை நற்கிரியை யோகங் தமுவி நன் கனுட்டி த்தோர்கள், பிரியமா ரிம்மூன்றும் பல்பேத மாய் விரியாநிற்கும், அரிய நம் மருளால் வைய மாக்கிடு மயனைப் போற்றற், குரியவ ரடையு மன்னுன் சாலோக முதலோர் மூன் றால்’ என்று பெறப்பட்டதில் சரியையாதிகளையும் சாலோகமா திகளையும் சாமான்னியமாய்க் கூறி யிருப்ப தென்னையோ?” என்று அத்வைதியார் கடாவியதாக வரைந்து, அதற்குப் பதில்

“இந்த வாக்கியம் விஷ்ணுவைப் பார்த்துச் சிவனா ரருளிச்செய்தது. இதில் அயனைப் பிரஸ்தாபித்து ‘அன்னான் சாலோக முதலோர் மூன்றால்’ என்று கூறினமையால், இதில் பிரஸ்தாபித்த சாலோகமாதிகள் சிவ சம்பந்த முடையன வல்ல வாம். இதற்கு மேல் அந்த விஷ்ணுவை நோக்கி ‘மூன்று நின்னிடைச் சாலோக முதலிய பதமோர் மூன்றால், இன்னவை முன்னவைக்கு மேற்ற மென்றறிதிமாலே’ என்று கூறினர் சிவபரஞ்சுடர். இதற்குமேல், உருத்திர மூர்த்தியைப் பிரஸ்தாபித்து ‘சாய்வறவடையுமன்னான் சாலோக முதலோர் மூன்று, லேயமற்றிவைதா முன்ன நியம்பிய தினும்விசேடம்’ என்று கூறி அதனினும் விசேடமான சாரூப முத்தி சதாசிவ மூர்த்தியினதென்பது தோன்ற ‘நாடுறு சதாசிவ ப்பேர் நாட்டுசாரூபமுத்தி, நீடுறுமெவற்றினுக்கு நிரமபிய விசேடமாகும்’ என்று முடிவுரைத்தாராயினும், இவையெல்லாம் பூர்வ பட்சமேயாம். இந்த முத்திகளில் சாயுச்சியஞ் சேர்த்து முடிவு கட்டிய தின்று” என்று பூர்வபகூடியார் கூறியதற்குப் பதில் வருமாறு:—

இவ்வளவு எழுதியும் இவ ரெழுதியவற்றில் பிரமாவின் சாலோக முதலிய மூன்றும் சிவசம்பந்த மல்லவென்றும், பிரமாவின் சாலோக முதலியவற்றைப் பார்க்கிலும் விஷ்ணுவினுடைய சாலோக முதலியன வுயர் வுடைய வென்றும், அவற்றைப் பார்க்கிலும் உருத்திர மூர்த்தியினது சாலோக முதலிய வுயர் வென்றும், அதினும் சதா சிவ மூர்த்தியினது சாரூபம் உயர்வென்றும் பெறப்பட்டனவே யன்றி, அவை பதப் பிராப்தி யன்றென்றும், சத்தென்றும் பெறப்பட வில்லையே! “எழுதினவன் எட்டைக் கெடுத்தான், பாடினவன் பாட்டைக் கெடுத்தான்” என்ற வாறு ஏற்புடைத் தாகா விஷயங்களை யெழுதி அலமருகின்றார் பாவம்! ‘இவை யெல்லாம் பூர்வபட்சமேயாம்’ என் றெழுதியதற்குக் காரணம் புலப்பட வில்லை. பூர்வ பட்சத்தைக் கூறுவானேன்? பூர்வ பட்ச மென்றமையால் சதா சிவ சாரூப முத்தியும் சத்தல்ல வென்று பெறப்பட்டது. இவ்வாறு கூறிய இவர்: ‘இந்த முத்திகளில் சாயுச்சியத்தைச் சேர்த்து முடிவுகட்டிய தின்று’ என்றது ஏன்? சாயுச்சியத்தைச் சேர்த்துச் சொன்னதில் அச்சாயுச்சிய மாத்திரம் சத்தாயும் பதமுத்தி யல்லாததாயு மிருக்குமே யன்றி, ஏனையவை யசத்தாயும் பத முத்தியாயு மிருக்கு மென்பதற்குத் தடை யொன்று மின்றே. சரியை முதலியவற்றால் அடையும் சதா சிவ சாரூப முத்தியும் பத முத்தி யென்றும் சத்தல்லவென்றும் அந்தச் சூத சங்கதை: முத்திரிலை உரைத்த அத்தியாயத்தில் 22, 23, 24, 25, 26 வது செய்யுட்களில் பிரமதேவன் சாலோக முதல் சதாசிவமூர்த்தியினது சாரூபம் வரைக்கும் கூறி,

௨௭-வது செய்யுளில்

“புண்ணியந்தீர்த்தபின்பு பூமியின்விரைந்துமென்மை
நண்ணியகுலத்துத்தோற்ற நண்ணுவர்”

என்றும்,

௩௨-வது செய்யுளில்

“திரிசியமாம் பவஞ்சம் தேய்ந்து சொப்பனம் போற்றோன்ற
வுரிய வெம்பால் விழித்தோ னொருவனே சேவன் முத்தன்.”

என்றும் கூறுதலினால், பத முத்தி மீளு முத்தி யெனவும், சொப்பனம்போன்ற அசத்தெனவுமவிளங்கநின்றன. அதனால் இப் பூர்வ பட்சியார் எடுத்த விஷயத்திற்குப் பொருத்தமான விடையிறுக்கா திரிந்து போயினொரென்பது திண்ணமாயிற் றென்க. இம் மாயாவாதிகள் கூறும் சாயுச்சியமுத்தி அதாவது பரமுத்தியானது மேல் யாம்காட்டிய சிவஞானபோதச் சிற்றுரை உண்மைவிளக்கம் என்னு மிந்நூல்களின் அபிப்பிராயப்படி மாயா சம்பந்தமாயும்; காண்பான், காட்சி, காணும் பொருள் என்னுந் திரிபுடியோடு கூடியதாய் மிருத்தவினாலும்,

தூதசங்கிதை சமாதிவிதி ௩௩-வது செய்யுளில்

“பாவனை துவிதவ்கொள்ளிற் பவமொழியாது நாளும்”

என்று கூறுதலினாலும் அது பத முத்தி யென்றும் அசத் தானதென்று மறிக. பின்னை, சாயுச்சிய முத்தியென்பது யாதெனில்,

ஷை முத்திநிலை ௩௦-வது செய்யுளில்

“இலகு நம்மொளிப் பிழம்போடிமுண்டறக் கலக்குமுத்தித்
திலகமாமிதனைச் சாயுச்சியமெனச்சொலும் வேதார்த்தம்.”

என்றும்,

ஷை ௩௧-வது செய்யுளில்

“இத்தகு முத்திவேறு யாம் வேறென்றெண்ணங் கொள்ளேன்
உத்தமமறை யபேதமுரைத்திடு மஃதேயுண்மை.”

என்றும், அதற்கடுத்த

முத்தியுறு முபாயமுரைத்த வத்தியாயம் ௪-வது செய்யுளில்

“அஞ்ஞானம், செத்திடு மஃதிறக்கத் தீர்தருந் துவிதபாவம்
உத்தமமிகுமத்தீர்விலொழிதரும் பிராந்தியாவும்.”

என்றும்,

ஷை ௬-வது செய்யுளில்

“பழகையென்றுணர்ச் சர்ப்பப் பிராந்திபோம் பரிசுபோக
வழுவதுவான்ம (பிரம) ஞானம் வாய்த்திடப் பாசமாறும்.”

என்றும்,

ஷ. எ வது சேய்யுளில்

“தண்டத்தை னோக்கி யீது சர்ப்பமென்றிடுபிராந்தி
தண்டஞானத்தாற் நீரிற்றகவிதுவென்றவொன்றே
தண்டமானதுபோலாரோபிதமானசமுசாரிக்குச்
தண்டழை யுணர்ச்சியாலே தத்துவம் பிரமமாகும்.”

என்றுங் கூறிய அபேத அத்துவித நிலையே சாயுச்சியமென்
றுணர்க. இதனால் “சொல்லா லொன்று பொருளா னிரண்டு”
என்று கூறுவார் கூற்றுச் சுருதியாதி பல மில்லா அப்பிரமாணக்
கூற்றாயிற்றென்க.

“சரியை - கிரியை - யோகம் - ஞானம் என்று சாஸ்திரங்
களிற் கூறப்படும் வழிபாடுகளும், அவற்றா லடையத்தக்கனவா
கிய சாலோக - சாமீப - சாருபபிய - சாயுச்சியங்களாகிய முத்தி
களும் இருதத் தேவர்களை யெல்லாங் கடந்த பசுபதிப் பெயரிய
தனிமுதற் கடவுளைச் சேர்ந்தனவாம். இவை யொன்றுக்கொன்று
சாதனமாய் நிலவும் பெற்றியனவாகையால், இவ்வெல்லாப் பேறு
களும் முத்தி யென்றே கொண்டாடப்படும். இவற்றுள் ஞானத்தா
லெய்தற் பாலதாகிய சாயுச்சியமே முடிந்த முத்தியாம்.”

என்றார் பூர்வபட்சியார். சரியை கிரியை முதலிய வழிபாடுகளும்
அவற்றா லடையத்தக்க சாலோக முதலிய பேறுகளும் தனிமுதற்
கடவுளைச் சேர்ந்தன வென்பதைப் பற்றியும், இவை யொன்றுக்
கொன்று சாதனமாய் நிலவும் பெற்றியன வென்பதைப் பற்றியும்
எமக் கேதும் ஆசங்கை யின்று. ஆனால் ‘இவ் வெல்லாப் பேறு
களும் முத்தியென்றே கொண்டாடப்படும்’ என்பது மாத்திரம்
ஆகேஷபத்தினும் ஆகேஷபமாம். எல்லாப் பேறுகளும் முத்தியா
னால் சாயுச்சியத்திற்கும் மற்றைய சாலோக முதலியவற்றிற்கும்
வேறுபாடென்னை? சாலோக முதலிய மூன்றையும் மீளு முத்தி
யெனவும், சாயுச்சியத்தை மீளா முத்தி யெனவும் அடை கொடு
த்துக் கூறினால் குற்ற மின்று. “ஆனை யருமரசு” என்பது போல்
சிவ சாலோக முதலிய மூன்றையும் முத்தியென் றுரைக்கின்றா
மெனின், அப்போது பிரமனது சாலோக முதலியவற்றையும்
முத்தியென்றே கொண்டாடவேண்டும். ஏன் கொண்டாடவேண்டு
மெனின், சிவ சாலோகம் எவ்வாறு ஞானத்திற்குச் சாதனமாய்
இருக்கிறதோ, அவ்வாறே பிரமனது சாலோகாதிகளு மிருத்தலி
னாலென்க. ‘ஞானத்தா லெய்தற் பாலதாகிய சாயுச்சியமே முடி
ந்த முத்தியாம்’ என்று பூர்வபட்சியார் கூறியதினாலேயே அஞ்ஞா
னத்தா லெய்தற் பாலது சாலோகம், சாமீபம், சாருபம் என்று
பொருள் படுகின்ற தென்க. படவே, அஞ்ஞானத்தா லெய்தற்
பாலனவாகிய சாலோக முதலியவற்றைப் பூர்வபட்சியார் ‘முத்தி
யென்றே கொண்டாடப்படும்’ என்றது “தனக்கழகு மொட்டை
பிறர்க்கழகு கூந்தல்” என்பதற் கினமாய் நிற்கின்றதென்க.

“ இருஞ்சேரிருவீனையும்சேராவிறைவன்
பொருஞ்சேர்புகழ்புரிந்தார்மாட்டு.”

என்றுள்ள திருக்குறளின்படி இருளின் (அஞ்ஞானத்தின்) காரியமாகிய இரு வினைகளில் ஒன்றான நல் வினையால் வரும் சாலோக முதலியன: பூர்வ பட்சியார் கூற்றின்படி அஞ்ஞானத்தினால் வரற்பாலனவென்றும்,

“ தொலையுநல்வினைப்பயன்றொலைந்தபோதிலே,
தலையது கீழுறவிழுகைதப்புமோ.”

என்றுள்ள பிரம கீதை முண்டகோபநிடத வாக்கியத்தின் படி, புண்ணியந் தீர்ந்தபோது, ஆண்டுள்ளார் மீளுந்தன்மையை யுடைய ரென்றும், திரிசியமா யிருத்தலின் “ உணருரு அசத்து” என்றுள்ள சிவ ஞான போத சூத்திரத்தின்படி அப் பதவி அசத்தான தென்றும் நன் குணரப்படுதலின், அச்சாலோக முதலியன அஞ்ஞானத்தால் வரற்பாலன வென்பதற்கும், மீளும நெறி யென்பதற்கும் யாதோரிழுக்கு மின்றுமென்க.

இன்னும் பூர்வபகஷ்யார் கூற்று வருமாறு:—

“சங்கராச்சங்கிதை உபதேசகாண்டம்.

சர்யாக்ரியாசயோகச்ச ஜ்ஞாநஞ்சேதிசதுர்வீதம்
ஆத்மநாம்பந்தமுக்த்யர்த்தம்கல்பிதாநிசிவேநவை.

(1) இந்த வசனத்தால் பிராணிகள் பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவதாகிய மோட்சமெய்துவதற்காக ஸ்ரீபரமேசுவரனால் சரியை - கிரியை - யோகம் - ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்கள் உண்டாக்கப் பட்டன வென்று பெறப்படுகிறது.

(2) அடுத்த வாக்கியம் சரியா பாதாதுஷ்டானத்தினால் சிவபிரானது சாலோக்கியத்தை யடைந்து, நாளடைவில் சாயுஜ்யத்தை யடைகிறார்களென்றும், ஆகையால் சரியாபாதமும் முத்தியைக் கொடுக்க லுற்றதுதான் எனன்றும் தெரிவிக்கின்றது.

(3) அடுத்தவாக்கியம் கிரியா பாதத்தை யறுஷ்டிப்பதனால் சிவ பிரானுடைய ஸாமீபத்தை யடைந்து பிறகு ஞானத்தினாலேயே மோட்சமடைகிறார்களென்று போதிக்கின்றது.

(4) அடுத்தவாக்கியம் யோக பாதத்திற்கூறிய முறைப்படி யோகத்தை யறுஷ்டிப்பவன் சாஸூப்யத்தை யடைந்து பிறகு சாயுச்சியத்தை யடைகிறான் என்று அறிவிக்கின்றது.

(5) அடுத்தவாக்கியம் ஞான பாதத்திற்கு கூறிய நெறியின்படி ஞானத்தை யாசரிப்பவனே வென்றால், அதன் மகிமையால் கொஞ்சமேனுந் தாமதமின்றி ஸாயுஜ்யமடைகிறான் என்று துணிந்துரைக்கின்றது.”

என்று வரைந்து, பின்னர்

“ இவற்றைப் பரியாலோசிக்குங்கால் சாலோக்கியத்தை யடைந்த புருஷன் அங்கிருந்து சாமீப்யத்தையும், சாமீப்யத்தை யடைந்த புருஷன் அங்கிருந்து சாருப்யத்தையும், சாருப்யத்தை யடைந்த புருஷன் அங்கிருந்து சாயுஜ்யத்தையும் அடைவதாக ஏற்படுகின்றது. சிவ சாலோக்ய வாசி முதலினோர் தமது பேறு களி னின்றும் பெயர்ந்து பூலோகத்துக்கு வருவ தில்லை. மேலுக்கு மேல் அப்படியே யுயர்ந்து சாயுஜ்ய மெய்தி இன்புறுவர் கண்டீர். பிரமன் முதலிய கிருத்திய கர்த்தர்களது சாலோகம் பெற்றவர்க ளே புண்ணியந தீர்ந்தபிறகு பூலோகப் பிரவேசஞ் செய்து தவ மாற்றி முத்திக்கு வழிதேடி முன்னுக்கு வருவர்.”

என்றார். மேல் காட்டிய 1, 2, 3, 4, 5 எண்ணுள்ள வசனங் கள் சங்கம சங்கிதை யுபதேச காண்டம் 89-ம் அத்தியாயம் 31 முதல் 35 வரைக்கு முள்ளவை. அவ் வத்தியாயத்தில் சரியை முதலியன ஒன்றிற் கொன்றுயர்ந்தன வென்று கூறி யிருக்கின்ற னவே யன்றி இவர் கூறியதுபோல் கூறியிருக்க வில்லை யென்பது அவ்வசனங்களாலே விளங்குகின்றது. மேலும்

அவ்வத்தியாயம் 36 வது சுலோகத்தில்

“ ஆகையால் மோட்சம் பெறுவது ஞானத்தினால் தான்.”

என்று கூறியதனால், ஏனைய சிவ சாலோக முதலியன அஞ் ஞானத்தினால் வரற்பாலன வென்றும், அஞ்ஞானத்தினால் வரற் பாலன அழிவுபாடுடையன வென்றும், புண்ணியந தீர்ந்த போது ஆண்டுள்ள சாலோக்ய வாசி முதலினோர் மீண்டு விடவேண்டும் என்றும் பெறப்படுகு சித்தாந்தத்தோடும்,

நீருவாசகம் தீருப்பள்ளியெழுச்சியில்

“ புலனியிற் பேரயப் பிறவாமையினுள் ஈம் போக்குகின்றோம் அவமே இந்தப்பூமி, சிவனுய்யக் கொள்கின்றவாறென்று நோக்கி.”

என்றுள்ள விஷயத்தோடும்; மண்ணுலகில் காமியமாகச் சரி யையை யனுஷ்டித்தவர் சாலோக்கியத்தையும், காமியமாகக் கிரி யையை யனுஷ்டித்தவர் சாமீப்யத்தையும், காமியமாக யோகத்தை யனுஷ்டித்தவர் சாருப்யத்தையும், ஞான மாயினோர் சாயுச்சியத் தையு மடைவார்களென்று கூறுகிற சாஸ்திரங்களோடும் சிவ சாலோக்கியவாசி முதலினோர் தம் பேறுகளினின்றும் பெயர்ந்து பூலோகத்துக்கு வருவதில்லை என் றிவர் கூறியது மாறாமென்பது வெள்ளிடை மலையாம். இன்னும், ‘பிரமன் முதலிய கிருத்திய கர்த்தர்களது சாலோகம் பெற்றவர்களே புண்ணியந தீர்ந்தபிறகு பூலோகப் பிரவேசஞ் செய்து தவ மியற்றி முத்திக்கு வழி தேடி முன்னுக்கு வருவர்’ என் றிவர் கூறியதனால், சிவனை வழிபடும் சரியையாளர் மாத்திரம் பூலோகத்தில் இருக்கவேண்டுமே யன்றி, கிரியையாளர் யோகிகள் ஞானிகள் இருத்தல் கூடாதென் றுகின்

றது. ஏன் இருத்தல் கூடாதென்னின், 'சிவசாலோக்யவாசி முதலி னோர் தமது பேறுகளினின்றும் பெயர்ந்து பூலோகத்துக்கு வருவ தில்லை' என்று இந்தப் பூர்வ பட்சியார் கூறியதா லென்க. ஆகவே, இவ் வுலகத்தில் சிவனை வழிபடும் சரியையாளர் மாத்திர மிருக்க வேண்டுமன்றி; கிரியாவான்களும், யோகவான்களும், ஞானிகளும் இருந்தார்களென்றாவது இருக்கின்றாக ளென்றாவது சொல்லுதல் தவறாய் முடிகின்ற தென்க. தவறாய் முடிகின்ற தோடு கிரியா பாதம் யோகபாதம் ஞானபாதம் என்னும்நூல்கள் இப்பூலோகத்தி லுள்ள சரியை யாளர்களுக்குப் பய னற்ற தாய் முடிகின்றன. ஏன் பயனற்றதாய் முடிகின்ற தென்னின், சரியையாளர் சாலோக யத்தை யடைந்து பின்னர் அவ்விடத்திலேயே இந்நதப் பூர்வபட்சி யார் கூற்றின் படி கிரியை முதலியவற்றை யனுஷ்டிக்க வேண்டி யிருப்பதா லென்க. இன்னும் கிரியாபாதத்திற் கூறும் தீட்சை, பஞ்சகத்தி, அர்ச்சனை முதலியவைகளும்; யோகபாதத்திற் கூறும் இயம, நியம, ரேசக, பூரக, ஆராதா முதலியவைகளும், ஞான பாதத்திற் கூறும் சீவான்ம பரமான்ம விவேக முதலியவைகளும் நின்று பயனின்மையாய் முடிகின்றன. நின்று பயனின்மை யாக வே, பூர்வபட்சியார் தமமதத்தில் கிரியாவான்களும் யோகவான்க ளும் ஞானவான்களும் இருந்ததாக, இருக்கின்றதாக, இருப்ப தாக மறந்துஞ் சொல்லாராகுகும. இவர் சரியையைய யனுஷ்டித்த வன் சாலோகம எய்தி மீண்டும பூலோகத்திற்கு வாராமல் அவ் விடத்தினின்றே கிரியையைய யனுஷ்டித்துச் சாமீபயத்வையும், முறையே ஞானத்தையும் அடைவான் என்கிறார். இவர் பிர மாணமாகக் கொண்டுள்ள நூற்களோ,

சிவஞானபோதம் அ-மீஞந்திரம் முதலதிகாணம் உதாரண வேண்பா.

“தவஞ் செய்தாரென்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து பவஞ் செய்து பற்ற றுப்பாராகத் தவஞ்செய்த நந் சாபில் வந்துதித்தது.”

இதற்குச் சிவஞானகவாயிகள் செய்யவுரை.

“சரியை முதலியவற்றைச் செய்தோர் அவ்வத் தவப்பயன்களைப் பயப் பிக்கும் சாலோகாதி பதங்களை யொருதலையாக நண்ணி யாண்டொளவாகிய வின்பங்களை யனுபவித்து முன் னுடம்பிற்கு நான் அடுத்த வினை காட்டுங் கதி நிமித்தம் பற்றி யெழுந்த அவாவினை மீள நிலத்தினகண் பிறந்தனுப வித்து நீக்கிற் கோடற் பொருட்டு மீளத் தவஞ் செய்தற் குரிய வுயர்ந்த குலத்தின் கண் வந்து தோன்றி”

என்றும்,

சிவஞானசித்தி அ-மீஞந்திரம் 25-வது செய்யுளில்

“யோகக் கிரியா சரியையினி னின்றோர், ஊனமிலா முத்தி பதம் பெற்றுலகமெல்லாமொடுங்கும் போதான் முனிலா தொழியினுற்பவித்து.”

என்றும்,

தீதக்களிற்றுப்படியார் 22-ம் செய்யுளின் அவதாரிகையில்

“இனிச் சரியை கிரியைகளிலே நின்று சாதித்தவர்க்குப் பிற்பட்ட சனனத்தில் இப்படி முதிர்ந்த வல்வினை கூடாமல் யோகத்திற் கதிகாரி யாவானுக்கு.”

என்றும் இவர் கூற்றுக்கு மாறாகக் கூறுகின்றன. பூர்வ பக்ஷியார்க் குரிமையாயுள்ள இந்நூற் பிரமாணங்களால் பூலோகத்தில் கிரியை, யோகம், ஞானம் அனுஷ்டித்த ஜண்டெனவும், ஞான மல்லாத மற்றைய மூன்றினு லடையும் முத்தி பத முத்தி யெனவும், சாலோக முதலியவற்றை யடைந்த வர்கள் மீண்டும் பூமியின்கண் வந்து பிறப்பார்க் னெனவும் பெறப்படுதலி னால், இப்பூர்வ பக்ஷியார்க்குத் தம்மத சித்தாந்தமே தெரியாதென்பது கரத லாமலகம் போல் விளங்கிய தென்க.

“சிவோபாசனை வேதத்திற் சிறக்க வுபதேசிக்கப் படினும் சுருங்கச் சொல்லும் அவ்வேதத்தினும் விளங்கச் சொல்லும் சிவாகமப்படிக்கோடலே அமைவுடைத்தாம். இதனை அரதத்த யோகீந்திரர்

திகழ்தவளநீறுமரன்கண்மணியுமைந்தெழுத்தந்தேவர்போற்று
மிசுபரமசிவலிங்கோபாசனையும்வைதிகத்தில்விதித்துற்றாறு
மகமகிழ்மாமகமத்தின்படிமேலாந்தீக்கையடைந்தார்கட்கன்றிப்
புகலருமானதக்கிரியாபாவனையுஞ்சிவனருளும்பொருந்திடாதே.

என்று கூறிய வாய்மை யுபதேசமும் நிறுத்துமென்றறியக் கடவீர்”

என்றார். திருடி தலையாரி வீட்டிற் புருந்தாற்போல அரதத்தரையும், அவர் கூறியதாக வோர்பாடலையும் தமக்குதவியாகக் கொண்டுவந்தார். அவ் வரதத்தரோ வேதத்தால்முத்தியென்றும், ஆகமத்தில் வேதத்திற்கு விரோத மாகாத பாகமே பிரமாணமென்றும் கொண்டவர். அப்படிப்பட்டஅவர் இவ ர்க்குதவியாத லோர்போது மின்றாமென்க. முன்னொருகால் ஓர் தாந்திரிகர், அரதத்தரைப்பற்றி யிப்பூர்வபட்சியைப்போல் பேசி மறுக்கப்பட்டார். அது பிரமவித்தை 8 ம் புத்தகம் 16-ம் எண் பத்திரிகையில் வந்திருக்கின்றது. அதனை மறுக்காது “கொடிமும் பேதையும் கொண்டது விடா” என்று மாணிக்கவாசக சுவாபிகள் கூறியவண்ணம் மறுக்கப்பட்ட விஷயத்தையே மீண்டும் பேசல் அரைத்த மாவை அரைத்ததற் கினமாமென்க.

ஷ. அரதத்தர் வாக்கியம் வருமாறு:—

சதுர்வேததாற்பரிய சங்கிரகமென்னுஞ் சுருதிஸூக்திமாலையில்

வெஹெஷுவா தடிநுயாபிஷுவாவியாய-பு-த-ஹெஷு-

என்ற இரண்டாம்சுலோகத்தில் வேதத்தை யனுசரித்த தந்திரங்களே பிரமாணமென்று நிரூபித்தார். மூன்றாம்சுலோகத்தில் வேதமானதுமந்திரம் அர்த்தவாதம் விதியென்பவற்றாற் பொருள்விளங்குவதாய்த் தானே சுவதப் பிரமாணமாவதன்றி, இதரப் பிரமாணங்களை யெவ்விதத்தும் எதிர்பார்க் கிறதில்லையென்று கூறியருளினார்.

எழுபதுமுதல் எண்பத்திரண்டாம் சுலோகம்வரை யக்ஞாராத்தியனா யுள்ளவன் ஸ்ரீ பரமேசுவரனையென் றினிது பிரகாசிப்பித்து, அக்கர்மமே சர்வசிலாக்கியமென்று நாட்டினார்.

எண்பத்தொன்பதாவது சுலோகத்தில் பதி, பசு, பாச பதார்த்தத் திரயங்கள் கூறப்படுதலால், ஆண்டு ஆகமாபேகை வேண்டுவ தில்லையென்று சூசிப்பித்தார்.

வெடிஃவ்யயஃவதவாவா தவவாவ ணீதிஃ வவஃவ்யயோணீ விஹாய துணாதிஹாகஃ || தது சஃவ்யவக்ய மூணடிஃ ததாரா தரீ ௧௨ ௧௩ ௧௪ ௧௫ ௧௬ ௧௭ ௧௮ ௧௯ ௨௦ ௨௧ ௨௨ ௨௩ ௨௪ ௨௫ ௨௬ ௨௭ ௨௮ ௨௯ ௩௦ ௩௧ ௩௨ ௩௩ ௩௪ ௩௫ ௩௬ ௩௭ ௩௮ ௩௯ ௪௦ ௪௧ ௪௨ ௪௩ ௪௪ ௪௫ ௪௬ ௪௭ ௪௮ ௪௯ ௫௦ ௫௧ ௫௨ ௫௩ ௫௪ ௫௫ ௫௬ ௫௭ ௫௮ ௫௯ ௬௦ ௬௧ ௬௨ ௬௩ ௬௪ ௬௫ ௬௬ ௬௭ ௬௮ ௬௯ ௭௦ ௭௧ ௭௨ ௭௩ ௭௪ ௭௫ ௭௬ ௭௭ ௭௮ ௭௯ ௮௦ ௮௧ ௮௨ ௮௩ ௮௪ ௮௫ ௮௬ ௮௭ ௮௮ ௮௯ ௯௦ ௯௧ ௯௨ ௯௩ ௯௪ ௯௫ ௯௬ ௯௭ ௯௮ ௯௯ ௧௦௦ ||

என்றதனால் வேதமென்பது அபெருபேயராயினும் உம்மற்றெய்யப் பட்டதாயினும் சிறிதும் அப்பாமானமாசாச எல்லாம் பிரமாணமென்றே யுலக மொப்புச் கொண்டது. மற்ற 1 ஆகியோருண வேறுபாட்டுக்கு ஏற்பத் தாரதம்மியப் பட்டு, வேர வாககய வோத மிலுழைப் பிரமாண மென்று நிரூபித்தார் வேதம் பிரமாணமென்று வவன துணிகது கூறு வாணோ, அவனே யுமது ஆதமத்தப பிரமாணமென்று அறிவான.

நூற்றுப்பத்தாவது சுலோகத்தில்

ஐர நஃயயாவபதி

என் றூரம்பித்துச் கற்பகூசதிர்ந்தன சாமம் காண்டதததத வடிநூலா வதுபோலச் சைவ தந்திரவாஸம் வேதததததத வதிநூலே றார் அதுவும் அதிகாரிகட் கேற்றவாருமென்றா

நூற்றுப்பதினோராவது சுலோகத்தில்

கபா நஃயயதி

என்று தொடங்கி உபநயத்தி வைதிக எமனகாரமே தசவ சுததி யாகுமென்றார்.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது சுலோகத்தில் நிதிநாஸெ செய்யப்பட்ட கற்பகூசதிர்ந்தனபேய உமதுடிமநகரும பிரமாணமென்றும் அதுசிஷ்ட டர்கள் கொளளாமையால் குற்ற முள்ளதெனக் கூறலாக் சென்றங் கூறி னார்.

நூற்றுப் பதின்மூன்றாவது சுலோகத்தில் நிதிநாஸெ செய்யப்பட்ட கற்பகூசதிர்ந்தனபேய உமதுடிமநகரும பிரமாணமென்றும் அதுசிஷ்ட டர்கள் கொளளாமையால் குற்ற முள்ளதெனக் கூறலாக் சென்றங் கூறி னார்.

நூற்றுப் பதினோராவது சுலோகத்தில்

வெடிஃவ்யயஃவதவாவா தவவாவ ணீதிஃ வவஃவ்யயோணீ

என்று தொடங்கி வேதோபப் பிரம்மணங்களாகிய புராண வசன கோ டிகளால் உமது பூணையில் அளவிலப் பெருமை விளக்கப்பட்டிருக்க அப் புராணங்களால் உபப் பிரம்மணஞ் செய்யப்பட்ட வேதததத மூமாதக் கொண்ட தந்திரங்களற் பயனேது ? பெருங்காற்று அழிகுருங்கால் விளக் கை யீணக்க வாயால் ஊதப்படுங் காற்றைத் தேடுவானேன் என்றார்.

இதனால் இப் பூர்வ பட்சியாரது மாறுபாடு தெளிவு பெற விளங்க வில்லையா? இத்தகைய விவர் குணப்படுவ துண்டோ? இவர்கொண்டவந்த

தடபுப்பாடல் (அவ்வரத்தச்சுருடைய பாடலென்றாலும் மற்று எவர்பாடலென்றாலும்) சகர்தசவிகைகட்குட்பட்ட சுருதி ஸ்மிருதி புராணேதிகாசங்களுக்கு விராசமாபிருத்தலின் அது பிரமாணமாகாசென்று விடுக்க. இவர் இரண தூல்சுரூப் பிரமாணமாகக் கொண்டு வாதஞ் செய்யவேண்டுமென்ற முறையைக் கையாடவாகலின், இவரது வாதநெறி முறைமையினின்றும் விடைய வாதநெறியாமென்று கூறி மறுக்க.

“ஆயிற் துக்ஷைவப்பெரியோர் சரியைச் சமுத்திரி, கிரியைச்சமுத்திரி முதலிப்பொருளிடமிருந்து அவைகளைத் துக்கிவிட்டாய் நான்.” என்று அத்வைதியர் வினவியதற்கு அவர் பதனருளின “சரிதாநிநாணக்யுச்சுருஞ் சாலோகமாநி வரும் நெருகுகாரிதவாநஸி” என்று அப் பெரியோரே கூறின ராகலானும், வரும் புறாரியைமுதலு மெய்ப்புராநாநரு மரும்புமலர்காயகனி போல வசுப் பராபரமே என்று தாயுமானச செல்லுறா கூறினார கலானும் சரியையாதிகள் துக்கப்பட்டவாழ்வு கண்டார்”

என்றார் சரியையாதிகளைக் காந்திரதாநஸுக்ஷைத் துவுணநிச்சிகரகமென்னும் தூலி வரலும், பருமந் துவுசாந் துசாஸ் திரங்கனி லாகிலும் காட்டமுடியுமா? முதலாக, இவர மற்ருளித்தது “சரியையாதிகளைத் துக்கி வெழுநக ர்ரும துமலிநாநவரும் எப்படிப் பிழைக்கப் போகிறீர்கள்?” என்றே, தப எந்ம! ஆனால் சரியையாதிகள் ஞானத்திற்குர க்ருயி எவ்வாறு, எந்ருடகடவதற்குச் சாதனமா யுள்ளவை யென்றது நுதூல வரலு கூறுவதற்கு அவ்வாறு கூறுவதில் அது துஷிதத்தாக முடியுமா? புகி மெய் ஸிவ, அப்போது

பாமகயத பாநீந் தாநீய உபநிஷத்.

சுவனையுள்ளார் பிறிதிலுலெ பன்றதிரமாயறிவதுவே
பவமேயொழி தும்பரமார, ரதமபருந் தரிதானதுவாகும்
ஆவ் வமி உயொழி, உளதா மறுவ தாளி தனையடை தற்குத்
தவமே முருகாருசரிதை லோசசாற்றது மின்றதன் மையவே. (கரு)

என்றும்,

வா துனாகமம் நிஷ்டாநுபூதி

நுருமொழியாலே சரியைகள் கிரியாயோக பாவலையெலாமொழியும். (உ)

என்றும்,

புத்திகொள் கிரியாயோக சாதனையைப் புரி திடுபவர்க ளிவ்வுலகில்
எத்தனைகால மிரு பிறு மிணமி மிறப்பொடு பிறப்பினையடைவார். (கரு)

என்றும்,

திருமலர் திருமந்திரம்.

ஞானத்தின்மிக்க தவநெறி நாட்டிலில்லை.

என்றும்,

பட்டினத்தடிகள்.

வெட்டாதசச்சரம்பேசாதமந்திரமேறொருவர்க்
கெட்டாதபுட்டமிறையாததீர்த்தமினமுடிந்து
கட்டாதவிங்கங்கருதாதநெஞ்சங்கருத்தினுள்ளே
முட்டாதபூசையன்றோருருநாதன்மொழிந்ததுவே.

என்றும்,

உளியிட்டகல்லையும் ஒப்பிட்டசாந்தையும் ஊத்தையறப்
புளியிட்டசெம்பையும் போற்றுகிலேன்.

என்றும்,

சிவவாக்கியரீபாடல்.

காணவேண்டுமென்று நீர்கடன் மலைகளேறுவீர்
ஆணவமதல்லவோவறிவிலாதமாந்தரே

என்றும்,

தீர்த்தலிங்கமுத்தியென்று தேடியோடுந்திரே
தீர்த்தலிங்கமுள்ளில்நின்றசீவனைத்தெளியுமோ
தீர்த்தலிங்கமும்முனையென தெளிந்துகாணவல்லீரேவ்
தீர்த்தலிங்கந்தானமாய்ச்சிறந்ததேசிவாயமே.

என்றும்,

நித்தலுமணிதூலக்கிரீடமூலபுக்கிருந்து
சத்தியேகதறியேகண்கள்மூடியென்பயன்
எத்தனைபேரெண்ணினுமெட்டிரண்பெத்தலோ
அத்தனுக்கிதேற்குமோவறிவிலாதமாந்தரே.

என்றும்,

குண்டலங்கள்பூண்டு நீர்குளங்கடோறுமூழ்கிறீர்
மண்டுகங்கள்போல நீர்மனத்தின்மாசறுக்கிலீர்.

என்றும்

கூறியவைகளும் பழித்தனவாம். இவைகள் சரியையாதிகளைப் பழித்
தன வல்ல, ஓர் நிமித்தம் பற்றி யவ்வாறு கூறியிருக்கின்றன வென்னின்,
அப்போது அத்வைத தூஷண நிக்கிரக தூலில் எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டி
யிருக்கின்ற

“மோட்ச இச்சையுள்ளவனுக்குப் பாஷாணம், உலோகம், மணி, மண்
இந்த ரூபமான விக்கிரகங்களிலே செய்யும் பூசையானது புனர்ஜனனத்தை
யும் போகத்தையும் கொடுக்கத்தக்கது. ஆகையால் யதியானவன் மறுபடி
யும் ஜனனத்தை யடையாதிருக்கும்பொருட்டுத் தன்னுடைய ஹிருதயார்ச்
சனையே செய்ய வேண்டியது. வெளியார்ச்சனையைத் தள்ளிவிட வேண்டி
யது.”

இம் மைத்திரேயோபநிஷத் வசன மாத்திரம் சரியையாதிகளைத் தூஷி
த்த தாகுமோ? ஆகாதாகா தாகலின், இஃதறியாது அத்வைத தூஷணநிக்கிரக
தூலார் சரியையாதிகளைத் தூஷித்தார் தூஷித்தார் என் றிப்பூர்வ பட்சியார்
கூறிய கூற்றுப் பயனில் கூற்றமென விடுக்க. மேல் இவர் காட்டிய ஒழிவி
லொடுக்கச் செய்யுளும், தாயுமானவர் செய்யுளும் சாதன சதுஷ்டயம்
சரியையாதிகளுக்குக் கீழாயினதென்றும், நேர் சாதன மன்றென்றும் கூறா
மையின் அப்பாடல்களினு லிவர்க் கேதும் பயனின்றமென்க. இனி முத
லில் ‘சரியாதி நான்கினுக்கும் சாலோகமாதி வருமா நெமக் களித்த வன்
ளல்’ என்று கூறியுள்ள ஒழிவி லொடுக்கத்தின் அபிப்பிராயமும், அதன்
உரை யாகிரியரது அபிப்பிராயமும் சரியை யாதிகளைப் பற்றி யெவ்வாறு
இருக்கின்றனவென முன்னர் ஆராய்ந்து, பின்னர்த் தாயுமானவர் பாடலைப்
பற்றி யாராய்வாம்.

அத்வைதவிளக்கம்.

சுரு

ஒழிவிலோடுக்கம் பொதுவிலுபதேசத்தல்

தன்னையறிவார்க் கெதிருந்தானும் பயனுமிலை.

(௨௯)

என்றும்,

உனையறிவென் றுள்ளேயுனர்.

(௩௦)

என்றும்,

பழுதையைப்பாம்பென்றபயம்போளுற்பாவித்
தழுதுடம்பையாட்டுகினுமாமோ.

(௩௧)

என்றும்,

தம்மாலறிந்ததெல்லாந்தாமல்லவென்றுரைத்தால்
சும்மாவிருப்பதுவாய்த் தோன்றாதோ.

(௩௨)

என்றும்,

மோனம்வேதாந்தமுடிவு.

(௩௩)

என்றும்

தேகான்ம விவேகத்தைப்பற்றிக் கூறி, பின்னர்ச்

சந்தீந்பாதத்துத்தமரோழியில்

பரிசித்துஞ்சிந்தித்தும்பார்த்துமலமாயை
கருமத்தையெல்லாங்கழற்றிச் - சரியாதி
வாதனையாம்போதமயக்கத்தைசவாக் காலே
போதைசெய்துபோக்கிவிடப்போம்.

(௩௪)

என்று சரியையாதிசுளைப் போதமயக்கென்று இழித்துக்கூறி, அப்டால்

யோகக்கழற்றியில்

அட்டமாசித்திகளும்த்துவாமூர்த்திகளும்
கிட்டிலதற்கங் டங்கேழ்மேலாய் - விட்டு
வரும்போதுந் துக்கமாய்வந்துவந்துமாய்ந்து
பெரும்பாவஞ்செய்யப்பெறும்.

(௨)

என்றும்,

அறிவுக்கறிவாயகண்டமாய்நின்ற
நிறைவைக்குறையநினைந்து - மறவையுமாய்த்
தாமேசிவத்தைப்படைத்தழிப்பார்த்தற்றோடம்
போமாறிபைப்பிறப்பேன்போம்.

(௨௯)

என்றும்,

கீரியைக்கழற்றியில்

தத்துவத்தையெல்லாஞ்சுடமென்றுதாக்கற்றுச்
செத்தசத்தின்கண்போற்றிரியாது - வைத்தெடுத்தும்
பூரணமேயென்றழைத்துந்தேடிப்புரண்டமுதம்
கோரணிகாட்டும்பேய்க்குவால்.

(௩)

என்றும்,

உடல்பொய்யுறவில்

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல்கேடிலாமெய்த்தெளிவால்
வாட்டமரூவுற்பவநோய்மாறுமோ - நாட்டமுற்று
மெய்யானநிட்டையினமேவினருக்கன்றோதான்
பொய்யாம்பிறப்பகன்றுபோம்.

(அ)

எங்கும்சிவமேய்ரண்டற்றுநிற்கின்றஞ்சே
தங்குஞ்சுகநீசலியாதே - அங்கிங்கென்
றெண்ணோதேபாழிலிறந்துபிறந்துழல்ப
பண்ணோதேயானுன்பரம்.

(சுஅ)

சம்மா இருக்கச் சுகமுதயமாகுமே
இம்மாயாயோகம் இனியேனடா - சம்மறிவின்
சுட்டாலேயாகுமோ சொல்லவேண்டாங்கன்ம
நிட்டாசிறுபிள்ளாய் நீ.

(ருஉ)

என்றுங் கூறியதினால் சரியையைப் பார்க்கிலும் கிரியை யுயர்ந்த தென்றும், கிரியையைப் பார்க்கிலும் யோகம் உயர்ந்த தென்றும், யோகத் தைப்பார்க்கிலும் ஞானம் உயர்ந்ததென்றும், ஞானத்தை நோக்கச் சரியை யாதி மூன்றுந் தாழ்த்தன வென்றும், யோகியரே ஞானத்தை யடைவதற்கு ஒழுங்கானவ ரென்றும், சரியாவான்கள் கிரியாவான்கள் அல்ல ரென்றும், சரியை கிரியை யோகங்கள் பாசசாலங்களாதலின் அவற்றைக் கூரிய ஞான வாளால் வீசவேண்டு மென்றும், அத்துவித ஞானத்தை அடைதற்குத் துவி தம் சாதன மாயினும் இனித் துவித வடிவாயுள்ள சரியையாதிகள் இதுகா றுஞ் செய்தது போது மென்றும், இனிச் செய்யவேண்டுவ தின்றென்றும், மோகத்திலிருந்தால் என்ன நஷ்டம்? யோகத்திலிருந்தால் என்ன லாபம்? பிறப்பைத் தரும் விஷயத்தில் இரண்டும் ஒன்றாயிருத்தலால் இதை விட்டு மெளன நிலையைப் பெற்றவர்களே யுய்வார்களென்றும், ஞானத்தினு லன்றி மறற்ச் சரியையாதிகளால் வீடு கூடாதென்றும், சாட்சாத்கார நிலைமையி னைப் பெற்றாலன்றிச் சிரவணதிகளாலும் பிறப்புப் போகா தென்றும், பரி பூரண சிவ வடிவாய் நின்றால் சுக மென்றும், அஃதொழிந்த சரியையாதிக ளால் துக்கமென்றும், சம்மா விருந்தால் சுகமென்றும், அஃதொழிந்த மா யா சம்பந்தமுள்ள யோகாதிகள் துக்க மென்றும், சரியையாதிகளான கர்ம்ம மார்க்கத்தவன் கர்ம்ம சிறு பிள்ளையா மென்றும் பெறப்படுதலின், அத்தாயு மாணவர் சரியையாதிகளை இழித்துக் கூறவேண்டிய விடத்தில் இழித்தும்,

எல்லாமுதவுமுனையொன்றில்பாவனையேனும்செய்து

புல்லாயினும்ஒருபச்சிலையாயினும்போட்டிறைஞ்சிநில்லேன்.

என்று உயர்த்திக் கூறவேண்டிய விடத்தில் உயர்த்தியம் கூறின ரென்பது அவரது வாக்கியப்பிரமாணமே சாட்சியாம்; அன்றியும் அதுமுறை மையும், நியாயமும், வேதாகமசாஸ்திரப் பிரமாணமும். இவ்வாறு இழித் துக் கூறாது எல்லாவற்றையும் ஒன்றுசேர்த்துக் குழப்பின் ஞானத்தின் மகி மை விளங்காது; அன்றி எவரும் சரியையாதிகளையே பொருளுள்ள மயங்கி ப்போய், ஞானப்பியாசஞ் செய்பவர் எவரும் இல்லாமற்போவார்; போகவே, முத்திபெறுபவர் உலகில் எவரும் இன்றென்று சொல்ல நேரும்.

சரியையாதிகளைப்பற்றி இகழ்ந்து கூறுபவர் இரு வகையினர்; அவரில் ஒருவகையினர் கிறிஸ்தவர், மகம்மதியர் முதலாயினோர். இவர் எவ்வாற்றா

ஐயம் சரியையாதிகள் செய்யப்படுவன வல்லவென்றும், ஞானத்துக்குச் சாதனமுமல்லவென்றும், அதுசெய்யின் நரகுமுண்டாமென்றும் கூறுவோர்; மற்றொரு வகையினர் வேதாதிப் பிரமாணவாதிகள். இவர் சரியையாதிகள் ஞான சாதனமென்றும், ஞானசாதனமாயினும் அகையிற்பறையே முடிந்த நிலையாகக் கருதவது அளவானமென்றும், அச்சரியையாதிகளைச் செய்து பின் அவற்றினின்றும் நீங்கி ஞானநிலையை அடையவேண்டுமென்றும், ஞானம் ஒன்றினால் மட்டும் மோட்சமுண்டாமென்றும் கூறி; சரியையாதிகளைப் பொருளுென்று மயங்கி நிற்பார்க்கு அறிவின் குறைவையும், ஞானத்தின் உயர்வையும், சரியையாதிகள் சித்த சுத்தமாய் மாத்திரம் உண்டாக்குமென்று ஞானத்தையும் முதலியையுங் கொடாதென்றமையையும் விளக்கி, சரியையாதிகளில் சிறப்பாக உய்யும் பொருட்கள் மிகச் சாருணியத்தோடு சரியையாதிகளை யிழிசு வச் கூறுவோர். இவற்றில் முன்னவ ரான கிறிஸ்தவ ராபியோர் கூறுவது சாதன மாகும் யன்றி, பின்வரான வேதாதிப் பிரமாணவாதிகள் கூறுவது ஞானமாகாத. தூஷணமாகாமமாத்திர மன்று, ஞானத் துக்குப் புண்ணுமாம். இது உண்மையினை யுணராத இப் பூர்வபக்தியாக சிறப்பிப்பா முடையா டபால் பவத பாற்றியராய் நீன்று, உபநிசுத்த வாக்கியாத சத யிசுதா டகூறினது மன்றி, உட்கவதையுங் பையிலையும் ஒன்றுபடுத்தி மகூறினது. உபநிசுத்தப்பட்ட அறிப்பியதத்தையுமுணர வொற்ற வல்லா டவா: மீத பெரிய விசயத்ததத்தி அறிவவதையுடன் வாடிபொருவது ஆனம் பெண்ணுமீத டட்டி, அபிமன்சுனுடன் வாட்டிபார் செய்யவருவாபொலாம் உபநிசுத்த மலபலம் ஒன்றொன்று கூறியதனால் இப்பூர்வபக்தியாக உண்மையில் என் டாசுதகார யிருப்பாரென் டையுது வொர்க்கு அவா டயததை யிவர் என் டாசுதகார யிருப்பா டபியெம்.

இவ்விதிக், பூலோக டிவ் சரியையாதிக்ரம் உண்டெனனும் இவர்க்கும், இப்பூலோகத்திலுடைய சட்டருமுண்ணிலையில ஆர்மாரூபம் டவகஞ் செய்து பிவனா டட்டை கூடிப் பொயயாய் பிறப்பிப்பாமென்று கூறிய தாயுமானவாட்டம் வது டசம்பந்த மின்றும், இன்றாக, சம்பந்த முளதபோலக் காட்டிச் சமய, டில சட்டருவாகய தாயுமானுது காலிப் பிடிததுக் கொள்ளுகொரு.

“நீர்க்குடிய சாதன சதுஷ்டயத்தில், முதற்சாதனங் கைகூடியவனுக்கு என்ன பேறு? இரண்டாவது சாதன சித்தாகுப் பயன் யாது? மூன்றாவது சாதனமுடிவுக்கு என்ன சிறி? நான்காவது சாதனப்பெறுக்கு யாது லாபம்? பிரமாணத்தூடன் விடைகூறுக. இதற்கு விடைதரக்கூடிய திறமை உம்மிடமிருந்தால் உட்கு யொருவா கையிற் பிடிக்க முடியாது சண்டிர்.”

என்றார்.

அப்பொருதுஷணநீக்கிரகதூலில்

அக்கரமாகி மெய்மையையுள்ள வப்பொருளறிந்த போதல்லால், எக்கருமங்களாலும் வீழல்லை.

என்றும்,

கருமதற்பரராய் நாங்களை யெல்லாங் கற்றவரென்றிருக்கின்ற, பெருமீத முடையார் மூடே பிறவாநெறியையும் பெறுகிலார்.

என்றும்,

மையலொன்றற வில்வறிவினை யறியின் மானுடன் முத்தனமன்றித் துய்ய கன்மத்தால் மைந்தரால் மற்றோர் பொருளினு லுற்பவந்துடையான்.

என்றும்,

கருத்திலாமூடர்காட்டமாதிகளில் காண்பர்கற்றவர்களுடையத்
தருக்கனிற் புனலிற்காண்பராகுதியிலருச்சுணையெய்யுமந்தணரல்
வெரிக்கணைகாண்பெருங்குமாய்மின்றவெனதிவிந் சுத்தூணைநேரே
யொருக்கியபரமாயிகுகொன்றுமொழிவறக்காண்பர்தம்முளத்தே.

என்றும் பிறவும் ஸ்காந்தம் சூதசங்கிதையில் பின்பாகமாகிய பிரமகிதை
யினின்றும், கூடும்புராணம் ஈசுவரகீதையினின்றும் எடுச்செழுதியிருப்ப
தைக் கண்டாரில்லம்பாலும், சண்டிருதால முத்தரசாதனங் கைகூடியவ
னுக்கு என்னபேறு என்றற்றொடச்சுத்தவாய வண் விஷயத்தை யெழுதி
'உம்மை யொருவர் கையிற் பிடிக்கமுடியாது கண்டா' எனனார்! என்னார்!!

சூதசங்கிதை பிரசாதக்கிரமம்.

நித்தியகைமித்தியசன் டங் கூன்நித்த மியமாகப்
பத்தியுற்செய்வதினால்பாவமெலாம்நாசமுறும்
ஒத்தியல்மற்றதனானையொழிபாமலுறுசெத
சுத்தியுளதாமென்றுசொல்லுமால்மனையனைத்தும். (அ)

பின்னருந்திரதேவன்பிறந் குற்றசாதத்தால்
உன்னரியசமுசாரத்தான்எதோடந்தெநிநது
மன்னவியரக்கியமுமருவியுறுகருமன்சன
தன்னமுமிலாதாயசநியாசங்கிடைசுகம் (எ)

பூர்தண்மலர்மேயடிரால் பொற்றடிரசாதத்தால்
சாந்தியுறுதாத்திமுதல்சாதனங்களுண்டாகும்
பார்தண்மிசைப்படைகொள்வோன்பாயடிரசாதத்தால்
நீந்தரியசுகமுத்திரிகழிச்சுசுண்டாமே. (அ)

தக்கசாதனசுகுட்டயசம்பதிவிய்வாறு
ஒக்கவாகியுடன் விநாயகப்பிரானுடைய
மிக்கபிரசாதத்தான்மெய்மையேயருவாய்
நக்கதேசிகன்பாதசம்பத்திநண்ணியுமே. (ஆ)

அணையதேசிகனுடைப்பிரகாசத்தினாலே
வினையெலார்தவிராஜாநசாதனமெனவியங்கும்
புணயமுயாகமென்றுரைத்திடப்பொரிதருதியானம்
இணைதல்தீர்வகையிலங்குபுத்திரகும்பினனா. (க)

கரவிலாவுயிரக்கருள்பரையனுக்கிரகத்தால்
பிரமவித்தியாசத்திபுண்டாங்கும்திறங்க
வரவுறப்பொழுதேவிப்பிரசாதமுண்டாய்
விரவுபாசமுற்றொழியநவமுத்திமவீடுமால். (கக)

இச்செய்வன்களின்படி நித்திய நைமித்திய கருமங்களைச் சிரத்தையோடு நிஷ்காமியமாகச் செய்வதனால் பாவம் நாசமாகும். பாவம் நாசமாகச் சித்தசுத்தியுண்டாகும், சித்த சுத்தியினால் குடும்பக் குற்றங் காணப்பட்டு அதனால் ஹவராக்கியம் பிறந்து அதனால் சந்தியாசமுண்டாகும்; அதனால் சாந்தி சாந்தி முதலிய சாதனங்களுண்டாகும்; அதனால் முத்தி வீருப புண்டாகும்; சதனைசுகட்டய சம்பத்தியினால் சற்குருதேவ கிடைக்கும். அச்சற்குருபிரசாதத்தினால் ஞானயோகங் கிடைக்கும்; அந்த ஞானயோகத்தினால் பாசம் நாசமாய் முத்தியுண்டாகும் என்றும்,

திருக்குறள் நீத்தார் பெருமையில்

“ஒழுக்கத்துநீத்தார்பெருமைவிழுப்பத்து
வேண்டும்பனுவற்றுணிவு”

என்னுஞ் செய்புளின் வீச்செடவுரையில் பரிமேலழகர்

“தமஞ்சூரிய வொழுஞ்சுதின்கண்ணே நின்று துறத்தலாவது: தத்தம் வருணத்திற்கும் நிலைகளும் உரிய வொழுஞ்சுக்கோ வழுவா தொழுக அறம் வளரும். ஆறம் வளரப் பாவந் தேடும், பாவந் தேய அறியாமை நீங்கும், அறியாமை நீங்க நித்த அறித்தங் காது வேறபாட்டுணர்வும் அழிதன் மாலையாவ இம்மை மறுமை யின்பங்கள் ன் உவர்ப்பும் பிறவித் துன்பங்க ளுந் தென்றும், அவைதோன்ற வீட்டின்கண் ஆசையுண்டாம், அஃகுண்டாகப் பிறவிக்குக் காரணமாய பயனில் முயற்சிக ளெல்லாம் நீங்கி வீட்டிற்குக் காரணமாகிய யோகமுயற்சி யுண்டாம், அஃகுண்டாக மெய்யுணர்வு பிறந்து புறப்பற்று என்னென்பதும் அகப்பற்றுகிய யானென்பதும் விடும். ஆகலான் இவ்விரண்டு பற்றையும் நுமமுறையே உவர்த்து விடுதலெனக் கொள்க.”

என்றும் உள்ளவைகளில் சாதன சாதவ்யமே வீடு கூடுவதற்கு நேர் சாதனமென்று பெறப்பட்டது. பிரமாணமாயுள்ள தூல்கள் நேர் காரணமென்று கூறும் சாதன சாதவ்யங்களில் ‘முதற்சாதனங் கைகூடினவ னுக்கு என்ன பேறு’ என்றற்றொடர்கதாசனவற்றை வினாவிய விவரக்கு இவர் பிரமாணமாய் நுசரிக்கூர் நூலுக்கொண்டே விடையிறுக்கின்றார். அது வருமாறு:—

சீவஞானசித்தி அம் சூத்திரத்தால்

“சரியைசெய்வோரீசனுலகிருப்பர்”

(கக)

என்றும்,

“நித்தலுமிக்கிரியையுணையிறுத்தவோர்க
ணின்மலன் தனருகிருப்பர் நினைபுங்காலே”

(உ௦)

என்றும்,

“அட்டாங்கயோகமுற்று, முடித்தலுழந்தவர்
சிவன்றனுருவத்தைப்பெறுவர்”

(உ௧)

என்றும் சரியைகிரியை யோகங்களுக்குப் பயன் (சிவாங்கிரயோகியர்

சை சூத்திரம் ௨௨-ம் பாட்டினுடையால்

“சரிதையாதி யனுஷ்டானங்களும் அதனாலையும் சாலோக்கியாதி முத்திகளும் அசித்தியமாகையால் அசித்தியம்”

என்று கூறியபடி) அசித்தியுள்ள சாலோக சாமீப்பிய சாரூப்யங்களைக் கூறி,

௨௨-வது செய்யுளில்

“பதிபசுபாசந் தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டு, நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடி”

என்று விவேகஞ்சொல்லி, பின்னர்

“கேட்டலுடன் சிந்தித்தறெளிதனிட்டைகிளத்தலெனவீரிரண்டாங்கி னக்கின்றானம், வீட்டையடைந்திடுவாநிட்டைமேவினோர்கண்மேவசுதாநப்

பின்வர் மேலாயபதங்கட், கீட்டியபுண்ணிய நாதராகியின்பமினி துறகர்த்தர னருளா லிந்தப்பார் மீ, ஞாட்டிய நற்குலத்தினில்வந்தவதரித்துக் ஞானவான் ஞானகிட்டையடைந்தடைவர்நாதன்ருளே”

என்று 24-வது செய்யுளில் கேட்டலாதியோடு நிட்டைகூடினவர் வீடு கூடுவாரென்றும் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலளவிலே தேகத்தை விட்டு டோர் மேலாய பதங்கடையடைந்.து ஆண்டுள்ள போகங்களை யனுபவித்துப் பிறகு பூமியில் வந்துதித்து ஞானதலையடைந்து வீடுகூடுவர் எனவும் புகலு மாயின்,கேட்டலாதிகளுக்கு நேர்சாதனமாயம் சரியையாதிகட்கு மேற்பட்ட தாயுமுள்ள சாதன சதுஷ்டயங்களை யுற்றவர்க்குப் பயன் கிட்டாமற் போகு மோ?மீம்காட்டியுள்ள சிவஞான சித்திபாடலில் சரியை கிரியை யோசங்க ளுக்குமீம் விசாரணையும் கேட்டலாதிகளும் கூறியிருக்கின்றமையின், யோ கத்திற்குமேல் கூறிய விசாரணை பதிபசு பாசததைச் சேர்ந்ததென்பதற்கும் அது நித்தியாரித்திய வஸ்து விவேகம் என்பதற்கும் யாதோரிழுக்கு மின்ற மென்க. இழுக்கின்ற மென்பது சிவ ஞான சுவாமிகள் “சரியா பாச முத லியவற்றை ஆராய் பாசனை முறைப்டே கேட்டு அவ்வாறெழுதி மநத் தாய ராய் நித்தியாரித்திய வுண்டவ் தோன்றிப் பிறவிக்குஞ்சி யிடுபற்றின் அவா மிக்குடையராய் வாச ஆபசாரிகளுக்கு ஸ்ரீமதுண்ணர்த்தக வென்பது” என்று கூறியதினால் நன்கு விளங்கும். இ.அகாடும் கூறி வந்ததினால் நித்தி யாரித்திய வஸ்து விவேக முதலியனவற்றிற்குப் பின்புள்ள உளவெனப் பூர்வ பட்சியாருக்குப் பிரமாணமாயுள்ள நாலின்படி செளிவுறச் சிட்சா, பூர்வ பட்சியார் “முசந்தாசனம் “சகூடனவனுக்கு என்னப்பறு” என்றற் றெட க்கத்தனவற்றை விசயி யலமரல நாலிராய்சி யின்மையைக் காட்டுகிற தென்க. கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை மென்னும் நான்கும் யோசத்திற்கு மேற்பட்டன வென்பதற்கு யாதும் ஆசங்கை யின்றெ -பது தெளிவுற விளங்கும். இந்நால் கிலு கேட்டலை மாதிரி உடையவனுக்கு இன்ன பேறு கேட்டலோடு சிந்தித்தலைமு முடையவனுக்கு இன்ன கித்தி, இவ்விரண்டோடு தெளிதலு முமுடையவனுக்கு இன்ன பயன என்று சிவ ஞானசித்தி தனித்தனி மெய்து -கூறாமல் பொதுவாய் “மேமவாது தப்பின வர் மேலாயபதர்சட் சிட்டிய புண்ணிய நாதராகியின்பமினி துறகர்த்த” என்று கூறியதினால் பயன் ஏற்றபடி கொள்வாசமேல், சாதனசதுஷ்டயங் களுக்கும் கொள்ளவேண்டுகெடபா மெவ்வகை விளங்கிப் தென்க. இனி, வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் சாதன சதுஷ்டயங்களுக்குப் பயன் யாது கூறு கின்றனவென்றாயுடும்:—

பாஷ்யம் இரூதயம் சிந்தியப் பிரகாரணம்.

“வைராக்கிய முபாதி யாண்டு மங்கம், ஞானம் பிரதானம். ஞான மில் லாமல் உபரதியினாலே சக்திய லோகங் கிடையுமும், ஞான மில்லாமல் வைராக்கியத்தினாலே சுவர்ச்சம் கிடையுமும், ஞானத்தினாலே மோட்சங் கிடையுமும். ஞானப்பியாசி, ஞானமுதிராமல் பரித்தானாயின் புண்ணிய லோகங்களை யடைந்து தேவ போகங்களைப் புதித்து யோகப் பிரஷ்டனாக ராஜ குலங்களிலாகிலும், ஞான குலங்களாகிற வியாசாதிரி நிஷி குலங்களி லாகிலும், ஞானிகள் குலங்களிலாகிலும் வந்து பிறப்பன். பிறந்து மறுபடி யும் ஞானப்பியாசஞ் செய்து பூர்வ வாசனையினாலே ஞானத்தை யப்பியா சித்து ஞானசித்தி வந்து அப்பால் முத்தியையடைவன்.”

என்றும்,

நுதசங்கிதை வேதாந் நோதஅத்தியாயத்தில்

- (1) கருமகாண்டமுஞ்ஞானகாண்டத்திற்குநெறோ
மநுவசீடமாகா துமன சாந்நியேதாநதி
நிருகுராச்சிரவணமனந்நியானங்க
ளநுதுறவிவைஞ்ஞான சாதனங்ளேயாகும

(௨௫)

என்றும்,

ஷை பிரமகீதை பிரகதாநிய உபரிஷுத்தில்

அப்பசசாதனங்ளேயானகன்மங்களையொருவ்
பொற்பார்சிரவணகிளாற்பொருந்த சதவிதனாநமுள்ளோன்
விதபய்க்பாவசிததவானாதசொரூபமாவிளநகும்

(௩)

என்றும்,

புத்திகோபர்ஷுத்தில்

முமுட்குச்சுளாந புருஷாந சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னர்களாய்
..... சற்குருவை யடைநக நூறநெட்டுபரி டசதகளை யிகிப்படி அபபி
யாசஞ் செயது, கிரவணமன நந்தியாசனநகளை மெப்போதுஞ் செயது
... .. பரிபூணததவசதை யடைசுருர்சள.

என்றும் உள்ள பிரமாணங்ளால சரியை சரியை யோகந்கள் ஞான
த்திற்கு நோ சாதனங்ளாலவென்றும், அது அந் பசச சாநனங்க ளென்
றும், சாதன சதுஷ்டயமே ரொசு தனமென்றும் பெறப்பட்டன

நுதசங்கிதை நுழவாயுநாத அத்தியாயத்தில்

- (2) சொற்றவிகமுலாப்பலவுளமதிகந தூரிசற ஞானமாந்ஸமுலாய
மற்றதுபெறுவாநபரகித்யசாநதிவகுத துதொந்நிமுற்ருணந்க
ஞற்றவனாபாசரியந்போற்றியுலபபுறபணியினடசெயது
சென்றுந்நபொருளகளைவிளநகுவேதாதசிரவணஞ்செய்திட வேணடும்

(௩௬)

என்றும்,

மறையினந்தத்தை மெவனனுட்டிப்பான் மற்றவன நயாந சமுசாரத
துறையினிநநகன்று முதசிறையடைவான சோவுரந ஜாட டாகுமபோது
குறையுறிந் சவாக்ஸத்பாசு துய்த நயாநதருததிலோரதாம புலிததோநறி
கிறைபெருங்குரவனருளி றைபாசீ ததாநாடிநிழலடைவான.

(௩௭)

என்றுமுள்ள விருசெயபுட்ரளி எபடி சாநதிதாந்நியோடுகூடியசாதன
சதுஷ்டய முளளவன் சரகுருவை யடுத்த, வேதாநத கிரவணஞ் செய்ய
அதிகாரி யென்றும், அவ்வதிகாரி மறையி நநததாநத யனுஷ்டிப்பதினால்
வீடு கூடுகிறுனென்றும், அவ்வாறனுஷ்டிப்பதில் (ஹவோரிடின சவாக்ஸ
போகத்தை யனுபவித்தி, அப்பால் பூமியிற் சனிததுக் குருவருளினால் வீடு
கூடுகிறுனென்றும் பெறப்பட்டன.

வாயுசங்கிதை நானபோகமுதலியவுரைந்த அத்தியாயத்தில்

- (3) 'ஆடுறுமா தீர்த்தங்களைச்சங்ஸடவங்கனெலாமறிவான்முன்னி, னாடுறு
மெய்த் திபாநதத் துக் கிணை டலவா மிவைபுணர்நதுயோகி நன்காக், கேடிலா
திபாநத்தைச்செய்வனாற்செதிகிடைத்திடுமுன்மாய்ந்தாந் கூடரியவுருத்திர
லோகத்தடைந்தேயின்பமுற்றுச்சுலவுவானே'

(௪௦)

அத்வைதவிளக்கம்.

௩௩

என்றும்,

“குலவியபின் யோகிக ணர்குலத்துதிதகக் கோதிலா ஞானத்தோடு
நிலைபெறு யோகமும்டைந்து முத்தியினிலெய்துவான். (சுக)

என்றும்,

பகவத்கீதையி-ம் அத்தியாயம்.

(யோசந் செய் தும் புண்ணமாய்ச் செய்யாமல் வீட்டு விட்டவனாகிய)
யோசப பரவட்டன் புண்ணியைச் செய்தவர்களுடைய உலகநிலை யடைந்து
வெகு காலஞ் சமயப்படுத்து சந்தாரமுள்ள ஐகவரியவான் களுடைய வீட்
பிற் பறக்கே முன். (சுக)

அல்லது ஞானி என்றான யோசுரப்பியாசஞ் செய்கிறவர்களுடைய குல
த்திலே ஐந்தகமுற் றாத லோகத்தில் புகட்டப்பட்ட பிரவியானது எது
வோ, அது மிக துர்லபமானது (மிக அரிது). (சஉ)

என்றும் உள்ள பிரமாணங்களின்படி ஞானியாகும் முற்றுப்பெறுவத
ற்கு முன்னர்த் தேகம் நழுவுவனான உருத்திரலோக முதல்ய புண்ணிய
லே சங்கயோ யடைந்து ஆண்டின வடைநகனை யுடையத்தத் பனைப்
புலயிற் சனிந்து என்னயோகசக்தைக் குறைவற்றபெற்ற முதலையடைகி
ருமென்கது பெறப்பட்டது. ஆவற்றில் முதலாவது எண்ணிடடி சாதன
சக்தையுடைய ஞானதமையடைவதற்கு நோசாதனமென்றும் இரண்டாவது
எண்ணி எபடியும் மூன்றாவது எண்ணிப்படியும் சாதன சதுஷ்டயத்திற்
கும் சோவணமனை நிதித்தியாசனைச்சட்கும் புணையலோசப் பிராப்தியுண்டே
ன்றும் பெறப்படுதலினால், பூர்வதட்சியார் சரியையாத் தனசுச் சாதன
சக்தையுடைய சாதனம் யிருக்கிறதென்றும் அதாவது சாதனசதுஷ்டய சரி
யையா நிகட்டுக கீழையதென்றும், சாதனசதுஷ்டயந் தனசுக்குத் தனித் தனிப்
பேறுயாதென்றும், பிரமாணத்துடன் விடைகூடுதென்றும் யுசியது அவா
மத சித்தாந்தத்திற்கும், வேதாந்த சித்தாந்தத்திற்கும், வித்தியா ஸ்தானங்க
ளின் சித்தாந்தத்திற்கும் மாறுமென்பது நன்குவிளக்கிய தென்க.

சாதன சதுஷ்டயத்தில் முதற் சாதனமாகிய நித்தியாநித்திய வஸ்து
விவேகத்தினால் இகலோகமுதல் கிவசாஸுப்பியம் வரைக்கும் அநித்தியம்
என்னும் புத்தியிற் இரண்டாளு சாதனமாகிய இசபர போச விராகத்தினால்
அவை துக்கவாயிருத்தலின் அவையிற்றின்சண் ஆசையின் மையுடைய உண்
டாயிருத்தலின் இவ்வரண்டு சாதன முடையாரச்சே புண்ணியலோசப் பேறு
உண்டாகுதல் பொருந்தாததாக, மற்றவிாண்டு சாதனந் தனயும் அவையிற்
ற்றிரு மேற்பட்ட சிவவண மநந நிதித்தியாசனைச்சையும் பெற்றவர்களுக்
குப் புண்ணியலோசப் பிராப்தியுண்டாமென்பது எங்ஙனமெனின் கூறு
தும் : —

நீராலம்போபநிஷத்.

“பந்தம் யாது?”

என்னும் வினாவிற்கு விடை

“அகாதி அஞ்ஞான வாசனையினாலே ‘நான் பிறந்தேன்’ என்பது முத
லிய எண்ணம் பந்தம்.”

“தகப்பன், தாய், சகோதரன், பெண்ணாதி, பிள்ளை, வீடு, தோட்டம், பூமி முதலியவைகளிலே ‘என்னுடையது’ என்கிற சம்சாரமாகிய அஞ்ஞான விஷயமான மனோ வியாபாரம் பந்தம்.”

“கருத்திருந்துவாதி அகங்கார சங்கற்பம் பந்தம்”

“அணிமாதி அஷ்டடைசுவரியம் சித்திக்கவேண்டுமென்ற ஆசை பந்தம்”

“தேவமனுஷியாதிகளை உபாசிக்கவேண்டுமென்னும் இச்சையாகிற சங்கற்பமே பந்தம்.”

“யமம் முதலான அஷ்டாங்க யோகாப்பியாசம் செய்யவேண்டுமென்னுஞ் சங்கற்பமே பந்தம்.”

“வருணிராம தரும கரும சங்கற்பமே பந்தம்”

“ஆக்ஷை, பயம், சம்சயம் இவைகள் ஆத்மகுணமென்கிற சங்கற்பம் பந்தம்”

“யச்சியம், விரகம், தபசு, தானம் இவைகளுடைய விதியையறிதல் (அவைகளை) நடத்தல் (இந்த விஷயமான மனோ வியாபாரம் பந்தம்.”

“மோட்ச மாத்திரம் வேண்டுமென்கிற சங்கற்பமே பந்தம்.”

என்று கூறியதினால் முன்னரூண் சாதனமாகிய சமை, சமை, சிஷிகை, உபாதி, சிஷிகை, சமாதி யென்னும் ஆறின் அடைவாகிய சமாதிசட்டை சம்பத்தியும், நான்காள் சாதனமாவிய மோட்சவிக்கைமென்றும் முழுட்சத்தியும், மோட்சதையையச் சற்குருமுன்னிலையிற் செய்யும் சிரவணமந் நித்தியாசனமும் பாதமென்று விளங்கினமையின் இவற்றிற் கேதாவாயுள்ள சாதனசதுஷ்டயத்தின் முதலாவது சாதனமும் இரண்டாவது சாதனமும் பந்தமென்றேற்பட்டன பட்டே, பந்தத்துக்குச்ச்ச பயன் நேராயும் அவர்த்தரமாயும் வருமென்க. சரியையாதிக்களுக்குப் பலப்பிராப்தியுண்டாதல் நேராய் வருவதென்றும், சாரண சதுஷ்டயங்களுக்கு எவ்விதவிதமும் பலப்பிராப்தியுண்டாதல் அவர்த்தரமாய் வருவதெ

இவ்வேகங்களையும், சுவர்க்காதி லோகத்தையும் துக்கவடிவியந்தென்ற ரைத்தாலும் சிவசாரூப்பிகளுதையும் துக்கவடிவியனதென்ற ரைக்கலாமோ வெனின் சந்தேகமிதறி உரைக்கலாம் எவ்வாதெனின் அநுபூதிவாதென்க.

அது வருமாறு:—

“உணருரு அசத்து” என்னும் சிவஞான போத சூத்திரப்படியும், “தொன்மையுலகுபிரிவிலேதொன்றுவதெல்லாம் அசத்து” எனனும் தேவிகா லோத்தரச் செய்யுட்படியும் சிவசாரூப்பியமும் திரிசியமாயிருத்தலினால் அசத்தாய், காண்பான் காட்சி காணப்படுப்பொருள் என்னும் திரிபு உப்யோகம் மயதாயிருத்தலின் துக்க வடிவியனதாய் இருக்கிற தென்பதற்கு யாதும் ஆசங்கையின்றி. மேலும்.

துதசங்கிதை முத்திநிலையுரைத்த அத்தியாயத்தில்

“நாடுறுசதாசிவப்பேர்நாட்டுசொருபமுத்தி
நீடுறுமெவற்றினுக்கும்நிரம்பியவிசேடமாகும்

பாடுமவுரைத்தவந்தப்பதமுத்திமுன்றியிற்பாரவோர்
ஊடுறுபோகந்தும்ப்பாரொன்றற்கொன்றதிகமாக.

(௨௬)

என்றும்,

புண்ணிபர் தீர்ந்தபின் புழுமியின் விரைர் சமென்மை
நண்ணி பகுலத்துத்தொற்றநண்ணுதரதலென்றும்
கண்ணிப்பிறப்பிறப்புச்சுழிதவினறு.

(௨௭)

என்றும் கூறுதலினவும், கூர் புராணம் ஆர்சகாருரன் சாஸ்பம் பெ
ற்ற அத்தியாயத்தில் அப்பொருள் பரிபாதிட்டுவது ஆண்டுள்ள சிவ
கணங்களுோடு சண்டையிட்டிட்டு, அதில் சாஸ்பம் பெற்று நென் றிருப்பதி
னும் அது அங்க வறு விராசென்பது நினைப்பி டிவ்விண்ணமாம். இன்
னும் பூர்வபட்சிபா ராசீனமாத், தின் ணெனும் சவ சாஸ்பம் பெற்றவன்
ஆண்டிநின்ற சிவசாஸ்பம் பரத யாசடயபரும் புதல் ஊர சிவ சாஸ்பமினதா
யிருத்தலைப்பற்றி பற்றா' இன்பில் விரும்பமாட்டா டென்பது தெளிவாம்.
பின்னும் சிவசாஸ்பம் பெற்றவன் புண்ணிபக் கூடவை நீண்டிக்கும்போது
மனங் கலங்கித் துக்கப்படுவான் என்பதும், ஏனையாள் சர்க்கப்படுவார்களெ
ன்பதும் மேற்காட்டியுள்ள சூகசங்குதையி லை நன்றி விளக்கமானபடியின
லும்; ஆலாலசாதார், வாசகர், வசாகர், நஞ்சு, பாடிவி முடிவியோர் சாப
மடைந்தகதை பலரூபங்களிலும் காணப்படுவையினாலும் இன்னும் பிறவாற்
றாலும் சிவசாலோக்கிபமுதலானவைகளும் தக்கம், மென்பது பகரத்தாணி
யாய் நாட்டப்பட்டதென்க.

“சிவசாபுறயமே மோட்சமென்று வேதம் விதந்ததை யாமுமக்கறிவித்
தமையால், சிவாகம சித்தமான மோட்சத்தையே வேதங் கூறியதெனல் தீர்
மானமாயிற்று”

என்றார்.

ருதசங்கிதை உணந்தகாப்பொருளுரைத்த அத்தியாயத்தில்

முறையினுலகத்தொருவர்க்குதிக்குமுடிச்சுவஞானம்
மறைமுடிவானுதிப்பதன்மிறற்றொன்னுதியாது.

(௧௬)

என்றும்,

ஆரணத்திற்கவிரோதவாகமச்சார்பினுஞானம்
சீரணவவுதிக்குமெனச்செப்புமால்நான்மறையும்.

(௨௦)

என்றும்,

ஷு. பிராமாணிய விசாரத்தில்

வேறு மார்க்கங்களா லெழுஞானம் வினதவா அவித்தையெயன்று,
கூறுவ ரறிந்தோர்.

(௧௭)

என்றும்,

ஆரணமார்க்கமொன்றினானே யுண்டாகிடும் புத்தி முத்திகளும் (௧௦)

என்றும் சதூர்தசவித்தைகளி லொன்றான புராணம் புகல, இவர் தலை
கீழாகுப் புரட்டி, ‘சிவாகம சித்தமான மோட்சத்தையே வேதங் கூறியதெ
னல் தீர்மானமாயிற்று’ என்று பிரமாணமின்றிக் கூறுதல் பைபிலின் முடி
வையும் கொரானது முடிவையும் வேதங் கூறியதெனல் தீர்மானமாயிற்று
என்பதற்கினமாய் நிற்பதன்றி மற்றியாதாம்?

இப்படிப்பட்ட வேதபாஹிய பாஷண்டரைக் குறித்தல்லவா

“கலியில் அதருமத்தால் தருமமும், பொய்யால்மெய்யும், திருடர்களால் அரசர்களும், பெண்களால் புருஷர்களும் அடக்கப்பட்டுத் தாழ்ந்து விடுவார்கள்”

என்று பராக்ரஸ்மிருதி கூறிற்று. இதுகாறும் எழுதியவற்றால் சாதன சதுஷ்டயங்களுக்குச் சரியையாதி கீழேனபது வச்சிரலேபமாக நாட்டப்பட்ட தென்க.

உபநிஷத்துப் பிரமாணங்களை

யிகழ்ந்து பேசினாரென்பது.

அத்வைத தூஷண நக்கிரகமென்னும் நூலில் மேற்சொலாசகக் காட்டிய வேதோபநிஷத்துப் பிரமாணங்களைப்பற்றித் தம் மனம் போனவாறு கிறிஸ்தவர், மகம்மதியர், நாஸ்திகர், பிரமசமாஜிகள் முதலியோர் தீயுழ் வழியால் இகழ்ந்து நிந்திக்கிறதபோல இவரும் இஈழந்து நிந்திக்கின்றனர். அவற்றுள் சிலவற்றை மாத்திரம் மறுத்துக் காட்டினாம். இது கொண்டே மற்றையவற்றிற்கும் மறுப்பு ஸ்தாலிபுலாக நியாயமாக வமைத்துக்கொள்க.

“மகோபநிஷத்து, நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்து, வாகோபநிஷத்து, சர்வ சாரோபநிஷத்து முதலியன பிரமமே உலகம் யாவும்ென்றும், பிரமம் சத்தியம் ஜகத் பொய்யென்றும், இல்லாத பிரபஞ்சத்தைப் பிரமத்திலாரோபிப்பது மிதையென்றுங் கூறுவதற்கு என்ன சபி.” என்று அத்வைத்யியார் கேட்டதாக வெழுதி அச்சுரு விடை “இது பழைய பாட்டி க்கதை. இவ்வாறு பக்கங்களை நிரப்பி தும்மவர் வெளியிட்ட பீற்றந் சுவடிகள் பல. அவற்றைப் பொருளாக மதியாமல் எம்மனோர் நின்புருகயாகச் சழித்தார்கள். அதையே இப்போ தெடுத்துக்கொண்ட விஷயத்துக் கிணங்க வுடை சருவது ஆவசியம்.”

என்றார்.

வேதோபநிஷத்து வாக்கியங்களை ‘பாட்டிசகதை’ யென்னும் ரீரரை வேதபாகிய பாஷண்டராகிய நாஸ்திகர், பவுத்தர், சாணர், கிறிஸ்தவர், மகம்மதியர் முதலிய வகுப்பினிற் சேர்ந்தவரென்று கொள்ளுவதனை, மற்றியாவராகக் கொள்ளப்படும். வேதோபநிஷத்துப் பிரமாணங்களை ‘பாட்டிசகதை’ யென்னும் இத்தகைய பூர்வபட்சியாரோடு வேதோபநிஷத்துப் பிரமாணங்களைக் காட்டிச் செய்யும் வாதம் நாஸ்திகர் முதலியோரிடத்து வேதோபநிஷத்துப் பிரமாணங்களைக்காட்டிச் செய்யும் வாதத்திற்கு ஒப்பாய் நிற்பதன்றி மற்றியாதாய் நிற்கும். இத்தகையமையாரைப் பற்றிய

ஸ்மிருதிகர்த்தரி லோருவாகிய ஆதிதர்

“வேதங்கள், தரும சாஸ்திரங்கள், பெரியோர் சொல் ஆகிய விவை எந்தத் துராத்மாவுக்குப் பிரமாணமாகாவோ, அவன் தருமங் கெட்ட குருடனே, அவனுக்குத் தன் ஆன்மாவே பிரமாணமாகாது.”

என்று கூறினார்போலும்

இவர் ‘தும்மவர் வெளியிட்ட பீற்றந் சுவடிகள்’ என்று கூறுகின்றார். இதனால் நியாயத்தின் நெறிநின்ற நடுவு நிலையாய் வாதுபுரிந்து உண்மையினை யுணர வேண்டுமென்ற எண்ணம் இவர்க்கின்றென்பது துணிபாகின்றது; அன்றியும் இவரிடத்தில் மரியாதையும் யோக்கியதையும் இன்றென்று கூறுதற்குமிடனின்றது; அதுமாத்திரமா, நாமெழுதாந் சுவடியை

அத்வைதிகள் பீற்றற்சுவடியெனத் திருப்பிச் சொல்லிவிட்டால் நாமென்ன செய்கிறதென்கிற பரியாலோசனை இவரிடத்தில் இல்லையென் றியம்புதற்கு மிட னுகின்றது இதன்மேல் 'அவற்றைப் பொருளாக மதியாமல் எம்ம னோர் நில்புருகமாகக் கழித்தார்கள்' என்றார். நில்புருகமாகக் கழித்தது சமாதானமீருதா. 'இல்லாமலா' சமாதானமீருந்து கழித்துவிட்டார்களெ பைதற்குக் க ரணமொன் றிப்பென்பது அதிவைத் விசேஷிகளாய்க் கிள ம்பிய அரதர்சன, நிவரண, அர்த்தோண வீரபத்திர மூர்த்தி, சபாபதி நாவலர், சோமசுந்தர நாயகர், செந்திராதய்யர், முருகவேள், சுந்தரன், வெங்கடரமணதாசர், மருப்பெரு நாமசாமி சிவாசாரியர், குகதாசர், குண்டோதர சிவாசாரிபர், சபதார்த சங்கர், குருசாமி சர்மா, யாழ்ப் பாணம் இராமசாமி பத்திராபிபர் முதலிய மாயாவாத அவைதிக் துவித தாந்திரிகர்கள் வீடண முன் வாது சொடுக்கி, பின் அத்வைதிகள் எழுதிய தற்குப் பதிலெழுத யிடப்பற்றி ஆடி யோய்ந்த பம்பரம்போல் அடங்கியும் ஒடுங்கியும் மலந்த எம் முடிவுரை உறுப்பொளிப்போயினமையினால் நன்கு விளங்குகின்றமையிற் அவர்கள் சுருட்டி யனுபவ சகிதமாய்ச் சமாதான மெழுதவிடனியையே போற்றுகளென்பது திணைத்திலுந் திண்ணமாமெ ன்க. இவ்வாறாக ஓவர் 'எம்மனோர் நில்புருகமாகக் கழித்தார்கள்' எனல் 'ஓ! ஓ!! இத்திராட்சப்படிப் புளிக்கும்' என்றுரைத்த நரிக்கதைக்கு இனமாமென்க.

"நீர் முதல்கூறியமகோபரிஷத்து 'பாலேநிலத்திற் றோன்றுஞ் சலமுழு தும் பாலேநிலமேதவிர வேறியே. மூன்றுலகமும் சகல பிரபஞ்சமும் விசா ரணையினால் உலர்ந்திரந்தாலே' என்று பிரகாசப்படுத்தியது. பாலேநிலத் தை யொருவன் பாரதப்படி அடில் சலந்தோன்றும். அங்கே பார்த்தவன் அதற்குப் பூர்வம் சலத்தைப் பார்த்திராதபோது அந்தப் பாலேநிலத்திற் சலந் தோன்றும். 'பாலேநிலத் தனியே யிருந்தால் அத்தனையும் அந் திலேனுஞ் சலந்தோன்றும்' பாலேநிலமும், அவைப்பார்த்த வொருவனும், அவனதற் குப் பூர்வம் பாரததிருந்த சலமும் சத்கியப்பொருளா யிருந்தாலே அந்தப் பாலேநிலத்தி லவனுக்குப் பின்னர் ஜலந்தோன்றும். இப்படியே பிரமமும், அவைப்பார்த்த வொருவனும், அவனதற்குப் பூர்வம் பார்த்திருந்த வுலகமும் சத்கியப்பொருள்களா யிருந்தாலே அந்தப் பிரமததிலவனுக்கு உலகந்தோன் றும். இப்படியை உலகனுண்டிப்போகும் பொதம் உமக்கு எப்படியோ யுண்மை யையுணர்ந்தும். இதற்கு நூயங்கூறுது உடநிஷத்தென்று எமக்குப் பூச்சுக் காட்டியதொன்று னோ யாமஞ்சுவோமா?"

என்றார்.

உபநிஷத்து வாக்கியத்தை 'அலக்கணுண்டுபோகும் போதம்' என்றும்; 'எப்படியோ யுண்மையை யுணர்த்தும்' என்றும், 'உபநிஷத்தென்று பூச்சுக் காட்டியதொன்று னோ யாமஞ்சுவோமா?' என்றும் கூறும் வேத நித்தகரா கிய பூர்வபட்சியார் இன்ன தன்மைக்காக இன்ன உவமை சொல்லப்பட்ட தென்றுணரா துமகோபரிஷத்து வாக்கியத்தை யாட்சேபித்தது அறியாமையென்றதிக. சேதனசேதன வுலகமானது ஞானசாஸ்திர விசாரணை யில்லா மந்த புத்தியுடையார்க்குப் பொருளாய்த் தோன்றினும் விசாரித்தப் பார்க்கு மிடந்து அது தனக்கெனச் சொருப யின்றி யிருத்தலின் பொய்யென்றும் பொய்யானாலும் அது ஒரு மெய்யையே தனக்குப் பற்றுக்கோடாகப் பற்றி யிருக்கின்றதென்றும், அழிவுபாட்டபாவத்திற்கு எதிர்த்தை யாகாது நித்த மாயிருக்கின்ற அந்த மெய்யானது "சின்மாத்மிரமா யுள்ளவெனுஞ் சிவனே"

கிழ்வான்” என்று பிரமகேதயிலுள்ளபடி சின்மாத்நிரமான பிரமமென்றும், அந்தப் பிரமம் பூரண மாதவின் அதனிடத்துத் தனக்கெனச் சொரூப மின்றி யிருக்கின்ற வுலகம் தோற்றல்மாத்நிரமா யிருக்கிறதென்றும், அந்தத் தோற்றமான வுலகமும் “நீயலாற் பிறிதும்ற் நின்மை” என்று மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியபடி. பிரமத்தைத் தவிர வின்றென்றும், இன்றாகவே பாலைநிலத்திற் றேற்றாது சலமுழுதும் பாலைநிலத்தைத் தவிர வேறில்லாமையோலச் சிவத்தினிடத்திற்றேற்றும் உலகு சிவத்தைத் தவிர வேறில்லையென்றும், அவ்வுலகம் சிவவடிவமே என்றும் உணர்ந்தால் அத்வைதநுஷண நிக்கிர நூலார் பிரமாணமாகக் காட்டிய ‘பாலை நிலத்திற் றேற்றாது சலமுழுதும் பாலை நிலமே தவிர வேறில்லை. மூன்றுலகமும், சகல பிரபஞ்சமும் விசாரணையினால் சின் மாத்நிரந்தானே’ என்றுள்ள மகோபநிஷத்து வாக்கியத்தை வேதபாகியராய் நன்று இகழார்! இகழார்!!

“உமக்கு அந்த வாக்கியம் (மகோபநிஷத்து) பிரமாணமாகாதோ” என்ற வினாவையுண்டாக்கி, அதற்குவிடை “விரிவிலாவறினார்கள் வேறொரு சமயஞ் செய்தே - எரியினற் சொன்னாரேனு மெம்பிராற் கேற்றதாகும்” என்ற பிரமாணத்திற் கட்டுண்டொழுகும் யாம் அனிகாரானுகுணமாக அங்கீகரிப்போம் கண்டீர்”

என்றார்.

குதசங்கிதை பிரமாணியவிசாரம்.

வேதமார்க்கத்தின் முக்கியமாக விளங்கிடப்பட்ட நஞ்சிவனே தீதகன் முத்தி கொடுப்பவன். (எ)

வேறுமார்க்கங்களா லெழுஞானம் வினைதவா வவித்தையெயன்று, கூறுவரறிந்தோர். (9)

ஆரணமார்க்க மொன்றினானே யுண்டாகிடும் புத்தி முத்திகளும். (10)

இதரமாமார்க்கங்களுக்கு மப்பிரமாணிய மெடுத்தியம்பல் கூடாது சித்தரதரவேதமார்க்கமெம்மார்க்கத்தினுஞ் சிறந்தது தெரிந்துகொள். (க)

என்றுள்ள பிரமாணங்கட்குச் சட்டுப்பட்டவராய் “வேள்வியைவேட்க வைத்தார்” “விரித்தானை நால்வர்க்கு வெவ்வேறு வேதங்கள்” “வேதத் தின் பொருளானாய்” “ஒதினார் வேதம் வாயால்” “பாடினார் மறைகளுண் கும்” “விட்டங்கு வேள்வி வைத்தார்” “நான்மறை ஞானமெல்லாம் ஆவ கையாவர்போலும்” “மறைவல்லாய்” “மறைநான் குமானாய்” “அருமறையினகத்தானை” “வேதமும் வேள்விப் புலகபு மோவா விரிநீர் மிழலை” என்று வேதத்தையும் வேள்வியையும் போற்றும் அப்பர் சுவாமிகள் “விரி விலா வறிவினார்கள் வேறொரு சமயஞ்செய்தே, எரியினற் சொன்னாரேனு மெம்பிராற்கேற்றதாகும்” என்றருளியது:

குதசங்கிதை மோசகணையுரைத்த அத்தியாயம்.

ஒழியாமாயையால் வாதையுண்டு மறைக்கு விரோதமுற மொழியார்த்தநற்புராணங்கள்முற்றும் பிரமாணங்களே கழியாமறைமூலகமாகாக்கசட்டுதூல்களையாவுமிரு பழியூர்நூல்கள் பிரமாணப்படாதுபடிமுற்றளந்தோயோ.

(க)

என்று விஷ்ணுவை நோக்கிச் சிவபிரான் வேதத்திற்கு மாறாகாத புராணங்களே பிரமாணமென்றும் வேதத்தை மூலமாகக் கொள்ளாத நூல்களெல்லாம் கசட்டு நூல்களென்றும் கூறிய விஷயத்தைத் தழுவியும்,

பிரமகீதை ஐதரேய உபநிடதம்.

“காதலாற்றத்தங் கடவுளரருளால் காலபாகத்தினுலறத்தால், போதராதலினால் வேதவாதத்தைப் பொருந்துவர். (எ)

என்றுள்ளதற்கிணங்கியும் இருகின்றதாகலின், அதுபற்றி இவ்வேசபாகியர்ச் சேதும் பயனின்றென்றறிசு. ஆனால் அப்பர் சுவாமிகள் ‘விரிவிலாவறிவினார்கள் வேறொரு சமயஞ் செய்தே, எரியினாற் சொன்னாரேனு மெம்பிராற்கேற்றதாகும்’ என்றது யாரையெனின், வேதத்தையும் வேதத்திற் கூறும் வேள்வியையும் வேறுமுடிவான வேதாந்தசுவையும் இசுழ்ந்து வரும் சமணர் பெளத்தர் முதலானவர்களையும், அவர் போன்று இசுழ்ந்துவரும் இவரினசுதாரையுமேயென்றுணர்சு. இஃகிவ்வாறாக, இப்பூர்வ பட்சியார் ‘அதிகாரானுகுணமாக அங்குகரிப்போம்’ எனல் அஃபன் அரகனை யதிகாரானுகுணமாக அங்குகரிப்போம்’ என்பதற்கிசுமென்க. “பக்குவர்களுக்கிடான வுபதேசம் வேதத்திலுண்டாகையால், அது ஒரு பக்குவவையககுறித் தெழும்ந்த போதமென் நங்குகரித்து யாமொதுக்குவோம்.”

என்றார்.

பக்குவர்களுக் கீடான வுபதேசம் வேதத்தி லுண்டென்பது நிச்சயமே. ஆனால் வேதாந்த மானது ஞானகாண்டத்திற் கூறுகின்றமையின், அதுவே அதனது முடிவான சித்தாந்தமாமென்க. வேதம் சூத்திரன் போன்றதென்றும், ஆகமமுடிவை உவதங் கூறுகின்றதென்றும், வேதத்தால் மோட்சமீன்மென்றும், அது சாமானிய நூலென்றும் பந்தநூலென்றும், மோகநூலென்றும், உலகநூலென்றும் கூறும் பாவகண்டிகள் வேதத்தை யங்குகரித்தாற்றொனென்னை? அங்குகரிக்காமல் விட்டாற்றொனென்னை? வேதப் புறமதஸுதராகிய விவர: வேதத்தைப்பற்றிப் பேசுதல் விவிலியன் வேதத்தைப்பற்றிப் பேசுதற்கிசுமெனவிடுக்க. வேதத்தில் உலகம் மெய்யென்றும், மாயையென்பதொன்று விவர்த்தமாகவன்றிச் சத்தாகவிருக்கிறதென்றும், சீவன் சிவனைப்போல் சத்தாயிருக்கின்றான் என்றும், காரியம் உள்பொருளென்றும் கூறும் வாக்கியங்கள் யாண்டிமினமையால் அத்வைத சித்தாந்தமே வேதங் கூறுஞ் சித்தாந்தமென்றும், கர்மகாண்டமும் பக்திகாண்டமும் அத்வைத ஞானத்தை யடைவதற்கு அதிகாரானுகுணமாய்ச் சாதகமாக விருக்கின்றதென்று மறிசு. இதுதான் அதிகாரானுகுணமென்பதற்குப் பொருள்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

பிரமகீதை சாந்தோக்கிய உபநிடதம்.

இத்தாலித்தைச்சாதிப்பதென்றிறீர்த்தமாமென்ற
லொத்தொவ்வாதுவேறுபடத் தொன்று மூலகமென்றுரைத்தல்
வைத்தேபாவபுண்ணியமும்வன்னஞ்சிரமங்களுமியற்றே
டொத்தேநின்றோர்சரிதைகளுமுரைக்கும்வேறுமுள்ளனவும். (72)

கேட்பவருடையசித்தம்பரிபாகமிலாதேகொண்டு
மீட்சியாயவசமுகின்றிவேதமோரிடத்திலோர்கால்

காட்சிய தளதுபோலப்பரத்தினையொழிந்துவேறு
மாட்சியிலொன்றுண்டாகவருத்தாரைசெய்ததன்றே. (71)

சுகமொடு குகம்பூசம்பென நிகழிதுவேயென்றல்
சுகமுடைத்தாயசத்தைவேறென நுகைமைதானு
மகமறிவென்றுநின்றுவறிவினின்றுவேறியாவந்
தகவுளவுண்மையென்றேசாற்றிடுதனமைதானும். (73)

ஒதுகின்றநூல்பலவுமுரைக்குந்தர்க்கமுள்ளனவும்
பேதித்துளதாமிகவுமென்ப்பணிசுகநுந் சசசொல்லுகையும்
எதமின்றியித்தினையுப்பரத்தினவேறெனறியுமபுவது
நீதியாகவுளவெவையுறின்றேநிசூத்ததுமாமறைதான். (76)

பரமாயுள்ளமறைதானேபாகமாறோறிவுக்குத்
தரமாபடைபும்பரிசாகச்சாற்றியவர்கட்குதமாகத்
திரமாயுள்ளமழுங்குறினுஞ்சிறிதேயெல்லா
விரதம்போலுரமாய்ததானிப்படியென்றேயுபதேசித்ததுண்மையினால்.

சாதனமாகுஞ்சதுட்டயங்கள்சமைந்தவந்தத்தன்மையர்க்கு
நீதியாகவருமறைதானினறையிவாகளறியும்வணம்
பூதமாயும்புவனங்காபிறவுமாகியிருந்ததுவு
மேதயில்லாதொன்றாய்பரம்பையென்றேயியம்பினதரல். (77)

“மேலே நீர்காட்டிய வராகோபநிஷத்து ‘கிளிஞ்சலில் வெள்ளி எப்படி
(அக்கியானத்தினால்) கற்பிக்கப்படுகிறதோ அப்படிப்போல, என் (பிரம)
னிடத்திலேயே மாயாமயமான மகதாதி ஜகதானது மாயையினாலே கற்
பிக்கப்படுகிறது’ என்று கூறியகூறோ” கிளிஞ்சலில் வெள்ளியை அஞ்
ஞானத்திற் கண்ட வொருவனைப்போலப் பிரமம் தன்னிடத்திலே அஞ்ஞா
னத்தினால் ஜகத்தைக் கண்டதாக நீரொப்பிய பிறகு அஞ்ஞானகலாஷித்
வன்றுவாகிய அதற்கு ஏற்றம் பகாவடுதவ்வெனும்”

என்றார் கிளிஞ்சலில் வெள்ளி கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதுபோலப் பிரம
த்தில் உலகு கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று ஷை உபநிஷத்துக் கூறினால்
இவர் ‘கிளிஞ்சலில் வெள்ளியை அஞ்ஞானத்தினால் கண்ட வொருவனைப்
போல, பிரமம் தன்னிடத்திலே அஞ்ஞானத்தினாலே ஜகத்தைக் கண்டதாக
நீரொப்பியபிறகு என்று மறுப்பது மறுப்பிற் சோகதெனொடுப்பப்படுமா?
இராமனிடத்தில் இலட்சுமணன் தோற்றமுண்டென்றால், இராமன், தன்னிட
த்தில் தோற்றமாயுள்ள இலட்சுமணனைக் காணவேண்டுமென்பதும், அஞ்
ஞானத்தினால் கண்ட மற்றொருவனைப்போல காண வேண்டுமென்பதும்
விவேகிகளது கூற்றாகாமபோல, பிரமத்தினிடத்தில் மாயாமயமானவுலகு
கிளிஞ்சலில் வெள்ளி கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதுபோல இருக்கிற தென்றால்
அஞ்ஞானத்தினால் கண்ட வொருவனைப்போல, பிரமம் தன்னிடத்திற் கற்
பிக்கப்பட்டிருக்கிற வுலகைக் காணவேண்டுமென்று இவர் எவ்வாறும்கொள்ள
லாம்? இராமன் தன்னிடத்திற் கற்பித்தமாய்த் தோன்றுகிற இலட்சுமணனைக்
காணுதல் எவ்வாறின்றோ, அவ்வாறே பிரமம் தன்னிடத்திற் கற்பித்தமாய்த்
தோன்றுகிற வுலகத்தைக் காணுதலின்றென்க. இன்னாகவே, பிரமம் தன்னிட
த்திற் கற்பித்தமாயிருக்கிறவுலகை அஞ்ஞானத்தினால் கண்டவொருவனைப்
போலக் காணவேண்டுமென்பது அவலக் கேள்வியாமென்க. இத்தகையரை
ப்பற்றித்தான் நாயனார்

“அரங்கினிவட்டாடியற்றேநிரம்பியு
நுனின்றிக்கோட்டிகொளல்”

என்றார்போலும்.

“கிளிஞ்சலில் வெள்ளி உண்மையிற் கிடையாதன்றோ” என்றோர்
வினைவைக் கிளப்பி, அதற்கு விடை “இப்போது யாம் கிடைத்தது, கிடைக்க
வில்லை பென்பதைப்பற்றிப் பேசுவந்த தில்லை. கிடையாததைக் கிடைத்த
தாக மருண்டவஸ்து பரமாகுமா என்பதே எமதாசாங்கை”

என்றார்.

கிளிஞ்சலில்வெள்ளி எப்படித் தேற்றத்தோடுகூடிய பொய்யாயிருக்
கிறதோ, அப்படியே பிரமத்தினிடத்தில் உலகு தேற்றத்தோடு கூடிய
பொய்யா யிருக்கிறதென்பது வரைகரும் உவமையெய்ன்றி, காண்பான் ஒரு
வன் வேண்டு மென்பதற்கும், அது பரமா யிருக்க வேண்டு மென்பதற்கும்
கிளிஞ்சல் வெள்ளி உவமையனது. உவமையிலகசனமறியாது தாமதமாக
ப்பேசும் இப்பூர்வபட்சியாது மருட்சி யென்றான் நீங்குமோ? கிளிஞ்ச
லில் சுற்பிதப் பொய்யாயிருக்கிற வெள்ளியைப்போல, பிராப்தில் சுற்பித
ப் பொய்யா யிருக்கிற உலகு தலைபும் வறும் கூடிய பாம்பைப்போன்று
சேதனசேதனமாயிருக்கிற சென்பதை யுறியாது, மருண்ட வன் லேறென்
றிருக்க வேண்டுமென்றும், அது பரமா யிருக்கவேண்டுமென்றும் கூறுவது
அறியாமையேயாம். அறியாமையாக, மீண்டும் “உதீனப் பசு வென்பதே
சித்தம். அதனைப் பதி அல்லது பிரமம் என்றது ஆரோபமென்றறியக்கடவீ”
என நிப்பூர்வபட்சியா கூறியதே ஆரோபமாமென்றறிக. “மலின சேதன
மாகிய சீவன் அல்லது ஆத்மாவின்னிடக் தேற்றிய பிரம பட்டத்தினுண்மை
இனைத்தென்று வெளியாகாநிற்கும்” என்றார். மலின சேதனமாகிய சீவன்
பிரமத்தினிடத்தில் சுற்பிதப்போலிப்பொருளாயிருக்கிறானென்றும், ஆத்மா
என்னும் பெயர் பிரமசதின் பரியாயப் பெயாகளி லொன்றென்றும் வேத
வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் கூறுவதை உறியாது, “பிரம பட்டத்தி னுண்மை
இனைத்தென்று வெளியாகும்” என்றோர் இசுறை இவ்வறு அறியாமை வெளி
யாயினதே யன்றி வேறெனனை வெளியாகுது” பிரமத்தில் சுற்பிதத்தோற்ற
மாயிருக்கிறசீவன் படுகிற சுகலக்கம், பிறப்பிறப்பு முதலியன பிரமத்தைச்
சாராவோவெனின், காணனீரினது அசைவு காணலைச் சாராமைபோலவும்,
அவ்வசைவு உண்மையில் காணலை விட்டிராமைபோலவும் சீவன் பிரமத்தில்
கற்பிதமா யிருக்கின்றமையின், சீவனது சுகதுக்காடிகள் பிரமத்தைச் சாரா
மலிருக்கின்றனவென்க. இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

யகூர்வேதம் கடோபநிஷத் ஐந்தாவது வல்லி.

“எல்லாவோகத்திற்கும்கண்ணையிருக்கிற சூரியன் எப்படிக்கண்ணுக்குத்
தோற்றுகிற வெளித்தோஷங்களாலே ஆக்கிரயிக்கப்படுகிறதில்லையோ, அப்
படியே ஒருவனாயிருக்கிற விலட்சணமான பரமாத்மா எல்லா ஜீவர்களுக்
கும் அந்தராத்மாவா யிருந்தாலும் உலகத்தின் துன்பத்தால் பாதிக்கப்
படுகிறதில்லை.”

இவ்வளவு கூறியபின்னர் “பூதங்களல்ல பொறியல்ல வேறுபுலனல்ல
வுள்ள மதியின், பேதங்களல்ல விவையன்றிரின்ற பிறிதல்லவென்று பெரு
நூல் வேதங்கிடந்து தமொறும் வஞ்ச வெளியென்ப கூடன்மறுகிற், பாத
ங்களேவ வளையித்தனது பகர்வாரை யாயுமவரே” என்னுமித்திருவாக்கில்,

தேகவாதமுதல் சிவ சித்தாந்தமீறாகப் பிரகாசப்படுத்தி யிருத்தல்காண்க. இதில் ‘பிறிதல்ல என்றதே ஏகாத்மவாதத்தை அங்கீகரித்து நிகேதகித்த படியாம்’

என்றார்.

ஷை செய்யுள் திருவிளையாடற் புராணம் நான்மாடச்சூடலான படலத்திலுள்ள காப்புச்செய்யுள். இதுமொழிபெயர்ப்பு நாராயணமையின், மொழிபெயர்த்தவராத் பாடப்பட்ட காப்புச் செய்யுள் என்பதற்குப் பேசுதல் அநாவசியமாயினும் அகத்தான் யாகு கூறுகின்றதென்புராய்வாய் அச்செய்யுளானது மறைமுதலான சிவம்: பூசமனறு, பொருபுறம், புலநலம், உள்ளத்தான் மதிக்கப்பட்ட பேதப் பொரு ளன்று, ஓ வந்திற விட்டுநின்ற பிறிது பொருளுமன்று என்று நெடுநீங்கிசெய்கும், அது வேதங்கிடந்து தமொறும் படியான வஞ்ச வெளிமென்றும் கூறி, “அசமுதலு டேறிபது செய்து நின்ற ஆருயி (கூடஸதனை) ரையறியிகநு லதத நுவாவிருத்தி” என்றகூறிய வேதாந்த குளாமணியின் கருத்தையும், “வாசுருக்கெட்டா தேகமாம் பிரமமென்றும்” என்கூறிய கைவல்லிய ராவீதக்கருசனையும் அநுவாதஞ் செய்ததே யன்றி இவரது சித்தாந்தத்தை எதாபிசகலியேயே. இன்றாக இவர் ஏதோ தம்மத சித்தாந்தத்தை யசெய்யுள் கூறியதாக மனப்பால் குடித்து வாய்ப்பந்தர் போடுவதென்றின்” அச்செய்யுள் தேகவாதமுதல் சிவ சித்தாந்தமீறாகப் பிரகாசப்படுத்தினால் அகரால் இவா சொன்னுள்ள வேதங்கிரோதமாயாவாத துவித தாந்திரிக சித்தாந்தத்தைப் பிரகாசப்படுத்திய தென்ப தென்னோ ! “மறைவழி மதங்கட்கெல்லா மறைபிரமாணம்” என்று கூறிய திருவிளையாடற் புராணத்தின் காப்பு அம்மறைக்கு விசேஷமாகக் கூறுமா?

‘பூதங்களல்ல’ என்ற செய்யுளில் சிவசித்தாந்தம் இருக்கிறதென்றிவர் கூறியதற் கோர்காரணம் புலப்படுகிறது. அதாவது பெருநூலாகிய வேதங்கிடந்து தமொறும் வஞ்சவெளி என்று கூறியரினால் சிவாகமம் தமொருத நிற்கும் வஞ்சமிலாவெளி யென்னும் கருத் துப்போலும்.

பிரமகீதை சாந்தோகிய உபநிஷத்.

நாமரூபம் வேறும் உண்மையிலெல்லாம் பொய்யாலுண்டாகும். (18)

என்றும்,

ரீபுகீதை 2-வது அத்தியாயம்.

நாமமுருவெவையுமில்லாப்பிரமனீயே.

(5)

என்றும்,

திருவாசகம்.

ஒருநாமமோருருவமொன்றுமில்லாற்காயிரம்

திருநாமம் பாடிநாந்தென்னேணங்கொட்டாமோ

என்றும்

உள்ள பிரமாணப்படி கற்பிதநாமங்களமைந்துள்ள மறைமுதலே விட்டு விடாத லட்சண்பென்னும் பாகத்தியாக லட்சணயினுலறிவதன்றிக் காண்டல், கருதல், உவமை என்னு மூவகை யளவையினாலும் அறிதல்முடியாது, அதுவேயுமன்றி உரையளவையாகியும் பெருநூலாகியுமுள்ள வேதத்தினாலும் வாச்சியார்த்தமாக அறிதல் முடியாமையின், ‘பெருநூல் வேதங் கிடந்து தமொறும் வஞ்சவெளி’ என்று அச்செய்யுள் கூறியதென்க. அங்ஙனமே

வன்றி, சிவாகமம் தமொரு தறியுமென்கிற கருத்தோ டன்றென்க. பெரு நூலாகிய வேதமே பிரமத்தை யறியத் தமொறுமானால், சிறு நூலாகியும் வேதமார்த்தத்தையடையச் சோபானமாபுள்ள ஆசமங்களிலொன்றானதாயு முள்ள சிவாகமம். தமொருதிருக்குமோ? பிரமம் வேதத்தா லறியப்படாது; தந்திர (ஆகமம்) த்திரத்தா லறியப்படும் என்று கூறும் தாத்திரிகரை மறுத் தற்கன்றா பரமாத்வையான மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “இத்தந்திரத்திற் காண்டமென்றிருத் தோர்க், கத்தந்திரத்தி னவ்வயிடுனெளித்தும்” என்று திரு வாய்மலர்ச்சுருளிநாடு அம்மாணிக்கவாசக சுவாமிகளே விவரத்தகாரியமான அரவு கயிற் றியுடும் சயிற்றைத்தவிரப் பிறிதன்று என்னும் கருத்தும்,

தோயிற் திருப்புகழ்தீயில்

இன்றெனக்கரு ரியிருந் துந் துந் தொழுகின்றனாயிதேபோன்று
விந்நின்று என்மையினைப்பதரினைத்தேன் ரீயலாற்பிறிதுமற்றின்மை [சிவனே
சென்றுசெ ன்றுவாய்க்கேதப் புகேய்த்தொன்றும் திருப்பெருத்துறையுறை
ஒன்றுரீயல்லென்பனியொன்றில்லை யாருன்ரீயறியுகிற்பாரே. (எ)

என்று கூறியதோடு

திருவெறுவில்

உண்மையுமாய் (ரு) என்மையுமாப்புகத்தானே (அ)

என்றும்,

திருப்பொற்கண்ணதீயில்

மெய்க்மையும் பொய்க்மையும் மாயினார்க்கு. (உ)

என்றும்,

திருச்சுந்தகதீயில்

உண்மையுமா யின்மையுமாய். (கரு)

என்றும் இன்னும் இவை போன்றபலவும் திருவாய் மலர்த்தருளி யிரு ப்பதற்கு, பிரமம் பூகம், பொறி, புலன் முகலானவைகள் அல்லவென்றும், ஆயிரும் அ வபிரமத்திற்குப் பிரிதல்லவென்றும் பெறப்பட்டன. பெறப்பட் டவை, இப்பூர்வப்பெறா இடில் பிரிதல்ல என்றதே ஏகான்மவாதத்தை யங்கீகரித்து மலேயத்தபடியாம் என்றது பெரும் பேதமையாய்க் கழிந்த கென்க. நே வ்வார்க்க உவமானத்தை யணுகித்தே அம்மாணிக்க வாசக சுவாமிகளும் “உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்ப் புகத்தானே” என்பதாதியால் உண்மையான சயிறு இன்மையான அரவானதுபோலவும், உண்மையான கானல் இன்மையான நீராளுற்போலவும், உண்மையானகிளிஞ்சல் இன்மை யான வெள்ளியானுற்போலவும் உண்மையான பிரமம் இன்மையான வுலகா யிருக்கிறதென்று நன்கு விளக்கினதென்றறிக. இதுநிற்க; பிரமத்துக்குச் சுருதியாடிப் பிரமாணப்படி யாத்மாவென் றோர்பரியாயப்பேரிட்டு அத் வைதிகள் கூறினால் அதுகாரணமாக அவர்களை ஏகாத்துமவாதிகளென் றிகழுவது ரியாயமாமோ? அத்வைதிகளை ஏகான்மவாதிகளென் றிகழும் அநேகாத்தும வாதிகளாகிய இத்துவிதக் கிழக்கொசுக்கள் “சித்தாந்திகளும் ஏகாத்துமவாதிகளே” என்று மருடல் கொடுத்தெழுதிய அக்கினி பர்வதப் புஸ்தகத்திற்குப் பதிலெழுதாது ஒடியொளிந்ததேனோ?

“ஆத்மாணம் பரமாத்மாணம் அந்தராத்மாணமேவச ஜ்ஞாத்வாத்ரிவிதமா த்மாணம் பரமாத்மாணமாச்சரயேத்” என்று சருதி கூறுகின்றது. இதில் ஆத்மா பரமாத்மா என்று பிரஸ்தாப முண்டாயினமையாலும், பரமாத்மாவையே ஆசிரயிக்கவேண்டியதென்று விடவஸ்தை யேற்பட்டமையாலும், பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் ஆத்மா ருணாத் நிலைமையினதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. பரமாத்மா ஆசிரயிக்கப்படுவ தென்பது கொண்டு ஆத்மா ஆசிரயிட்டது என்று பெறப்படுகின்றது. இதனால் ஆத்மாவே பிரமம் என்னும் வாதம் நசுத்தது.”

என்றார். சருதியைச் சூத்திரன் போன்றதென்றும், அலச்சுண்டு போரும் போதம் என்றும், பௌம பாட்டிக் கதையென்றும், உபநிஷத் தென்று பூச்சிக் காட்டியதினாற்ருளே யாம அபுகவேயோ என்றும் கூறியிருந்த இப்பூர்வபாட்டிக்கு அணிச் சருதி. பரமாணமாயதற்கு ஓர் காரண மிருக்கவேண்டும். காரண மில்லாயிட்டால் இச்சமயத்தில் சருதி வாக்கிய த்தை யெடுத்துக் காட்டப்பட்டார். அக்காரணம் யாதென்று ஊகிக்குமிட த்து, கிறிஸ்தவர், மகம்மதியர், பிரம சமாய்சன் முதலியோர்: பட்டணத்தார் பாடல், சிவ வாக்கியர்பாடல், சாயமானவர் பாடல் முதலானவர்கள், தங் களுக்குப் பிரமாண மல்லவென்று கொண்டிருக்கிறார்கள், எந்திரக்கோளோக் கிச் சாதியென்ப தொன்றில்லை, மறுபிறப் புனடென்பது பொய், விக்கிரகா ராதனை செய்வது பாவம் என்றுகூறி, பட்டணத்தார் முதலியவர்களது உட் கருத்தறியாது அவர்களுடைய பாடல்களை யெற்கொள்கச் சாட்டி, பட்டணத் தார் விக்கிரக பூசை செய்வது கூடாதென்கிறார் பாருங்கள்; சிவவாக்கியர் பிறப்பில்லை யென்கிறார் பாருங்கள். சாயமானவர் சாதி யில்லை யென்கிறார் பாருங்கள் என்று கூறுவது போல, (புப்புரப்பெய்யாரும் சருதி வாக்கிய த்தை சண்டுப் பிரமாணமாகச் சாட்டி) என்று கொள்ளல் வேண்டு மென்க. இவர் யதார்த்தமாய்ச் சருதி வழி பொழுதுகின்றவராயிருந்தால் சருதியைச் சூத்திரனபோன்ற தென்பதான சொற்றொடர்களால் நித்தித் துக் கூறுவார்! கூறார்! கூறார்! இனி இவர் காட்டிய சருதி வாக்கியத் தைக் கவனிப்பாம்.

மேல் இவர் காட்டிய சருதி வாக்கியத்திற்குப் பொருள் “ஆத்மாவென் பது: ஆத்மா, பரமாத்மா, அந்தராத்மா என மூவாகத்து என்றறிந்து பரமாத்மாவை ஆசிரயிக்கவேண்டி” என்பது. இதில் யாதாது பெறப்படு கின்றதென்னின் ஆத்மா (பிரமம்) யென பொன்றே ஆத்மா (பிரமம்) வாய் இருப்பதன்றி, பரமாத்மா வாகவும் (சகவரணாகவும்) அந்தராத்மா வாகவும் (சேவனாகவும்) இருக்கிறது. அந்தராத்மாவாகிப் சேவன் பரமாத்மாவாகிய சசுவரண மோட்சம் அடையும்பது ஆசிரயமாகப் பற்றவேண்டும் என்பதே யாம். ஒரு ஆத்தமா (பிரமம்) வே பரமாத்மாவாகவும் அந்தராத்மாவாகவும் இருத்த லெவ்வாறு கூடுமெனின், பிருதியி யொன்றே: மலை, விருட்சம், மண்டபம், சுவர் முதலாகவும், ஆகாயமொன்றே: கடலாகவும், மடலாகவும், பர்வதாகாக முதலாகவும், ஒருவனே: நடன சாலையில் அரிச்சந்திர னென் றும் இந்திரனென்றும் சுட்டியக்கார னென்றும் வருவதுபோலவும், ஒரு சலமே: சமுத்திரம், நதி ஏரி குளம் கால்வாய் முதலாகவும் உபாதிவேறு பாட்டால் ஆவனபோன்று ஆத்மா வொன்றே உபாதி வேறுபட்டால்

சூதசங்கிதை ஆன்மாநாமி வ்வேகம்

அவிர்சான்னென்றாயிருந்தாலும்தக்கரணபேதத்தாற

குயியாப்பேதவிவகாரடபங்குருத்திராதிடரும்

கவலா ஏயாசின்மாத்நிரஆச மாவின்சண்ணைகறையல்வாத்

தபமேகொணஉரகஞ்சத்தத்ததைசெய்வாரசன்பிரயோகம்.

(௧௬)

என்றும்,

ஷைபாமயிந்நானம்

முன்னுமயிகுளையாற்பசுபேதமுமாய்வல்லுமாயையால்

பன்னுபரத்ததுவபேதமுதசந்தக்கப்பட்டது

(௧௭)

என்றும்,

மைந்திராயண்னியுபநிஷத்நிஷதபிரபாஸம்.

இஃத (ஆதமா) ஒருவனே மூரூரூவும், எட்டாசவும், பதினென்றாகவும், பன்னிரண்டாகவும், அநேகமாகவும் இருக்கிறான்.

என்றும் உள்ள பிரமாணங்களின் வண்ணம் எகவரனாகவும் சேவர்களாயும் இருக்கின்ற தென்கு.

மாவல்லியநவநீதம் சந்தேகந் தெளிப்படலம்.

அகமெனுமானமா பூரணம் ஏகம் அநேகவிதம் சீவா.

(௧௮)

என்றும்,

வாகுடேவமனைய உபயாபித்தநிநிபகர்.

ஆதமா (பிரமம்) வும் காரிய ரூபமாய்ப் பரிணதிகப்பட்ட ஆநாதம் பதாரத்தத்தடாசுமூடாசுதத்தன் என்றும் யசுயசுதத்தனையும், ராம என்றும், சிந்தனையென்றும், மோபாலென்றும், கோவிந்தனென்றும் அநேகவிதமாய்த் தோற்றுகின்றது.

என்றும் உள்ள ப்ரதவைத கிரந்தங்கள் ஆத்மாவென்பது பூரணமாயும் ஏகமாயுமுள்ளபிரமமென்றும் அவ்வாதமாவே உபாதிபாலபலபேசைபெற்றுச் சீவாகளாயிருப்பது என்றும் கூறுவதையும், ஷைகைவல்லியம் தத்துவ விளக்கப் படலத்தில் மாவோபாதிகன் எகவரனென்றும் அவித்வதமோபாதி கன் சீவன் என்றும் கூறிப் பின்னர்ச் சந்தேகந் தெளித்தப் படலத்தில்

மனைவிலங்கறு மைந்தனே சற்பக மரங்கனவுபுனன்மூன்றும்

தனையடைந்தவர் வறுமைபுஞ்சிதமுத தாசமுந் தவிரத்தாளும்

அனைய வீசனு மடைந்தவாச்சுருள் செய்வனகன்றவர்க் சுருளசெய்ப்புண்

இனைய குற்றங்க ளெவாசுற்றமாசு மென நெண்ணி நீயறிவாயே. (௧௯)

என்று எகவரனைச் சீவன் ஆசிரயிக்க வேண்டுமென்றும், ஆசிரயிக்கா விட்டால் தீங்குண்டாமென்றும், எகவரன் உயர்ந்தவன் ஜீவன் தாழ்ந்தவனென்றும் கூறுவதையும் பூர்வபட்சியா ரறிந்திருந்தால் 'ஆத்மாவே பிரமம் என்னும் வாதம் நசித்தது' என்று மறந்துங் கூறார்! கூறார்!!

“பாரதி வாணிதோணி” என்னும் நிகண்டு வாங்கியத்தில வாணிக்குந் தோணிக்கும் பொதுவாயுள்ள பெயர் பாரதி யென் றேற்படுகின்றது. ஐதில் பாரதி யென்பது வாணிக்குந் தோணிக்கும் பொதுவானதும் மேல்வரும் சிறப்புப் பெயராலும் சிறப்பு வினையாலும் காணப் பெற்றுந் தோணியென் றும் அறிவதுபோல, பிரமத்திற்கும் சிவனுக்கும் பொதுவாயுள்ள ஆத்மா வென்னும் பெயரை இயைபு நோக்கிப் பிரம்மம் என்றும் சிவனென்றும் அறியவேண்டும். அவ்வாறு அறிய விரகின்று சிவனென்றே பொருளுகொள் வது

“பொதுப்பெயர்வினைகளின்பொது எமர்சனம்
மேல்வருஞ்சிறப்புப்பெயர்வினையாமே”

என்னும் சூத்திரத்தையறியாச் சூற்றமாவே.

மேல் இவர் காட்டிய சுருதி வாடியும் ‘ஆம்மாவென்பா ஆத்மா, டர மாத்துமா, அந்தராத்மா என மூவகைத்து என்ன கூறுதலால் ஆம்மாவெ ன்பது ஐத மூன்றுக்கும் பொதுவென உள்ளதெனில், ஆத்மா வென்னும் பெயர் மேல்வரும் சொல்லை நோக்காது பொருளுரைத்தல் கூடாது. கூடா தாகவே இப்பூர்வ பட்சியார் ‘ஆம்மாவே பிரமமென்றும் வாதம ருத்தது’ என்று கூறிய கூற்று இலாபகரம் கூறும் டுடனாக இவர் காட்டிய சுருதி வாக்கியத்தில் ஆத்மாவென்னுள்ளதற்குப் பொருளாய்வு யாம் காட்டியுள்ள யுத்தி யறுபவங்களின்படியும் சுருதிப் பிரமாணங்களின் படயும் (சுதர்தெ வதப் பிரமாணங்களின் படயும் பிரம்மம் என்றேற்படுவின் சரீரிரை தன் கையாயுத்தரால் தானே மடிசாந் போலப் புரவப்பட்டியார், தாம் காட்டிய பிரமாணத்தினாலேயே மறுக்கப்பட்டுப் போகுகென.

இப்பூர்வ பட்சியார் கூற்றின்படி ஆத்மா வென்னும் பெயர் சிவனுக்கே யுள்ளது, பிரமத்திற்கு கின்றெனின, அப்போது ஆத்மா என்னு பெயர் பிர மம் அல்லது சிவத்திற்கு வராமல் சிவனுக்கே உடையவன்மே. அவ்வாறின்றி ஆத்மா வென்பது பிரமமென்றும் பிராமணமாயுள்ள விததைகள் கூறுத லால் ‘ஆத்மாவே பிரமமென்னும் வாதம் ருத்தது’ என்று கூறிய பூர்வபட்சி யாரது துர்வாதம் அடியோடே ருத்த தென்க.

“ஆயின், சில சுருதிகளில் ஆத்மாவினிடக் கிலிருந்தே எல்லாமுண்டா யினவென்று(அவ்வாதமாவே பரதததுவ வஸ்துவென்பது பொருந்) கூறுவ தென்ன?” என்று அத்வைதியார் கேட்டதாக வெறு, அதற்கு விடை “இவ்வாசங்கை கீவிர்த்தயர்த்தமே ஷிகாரும் யாம் பிரசங்கித்து வந்தோமா கையால், கீர் மீண்டும் வினாவியது மிகையாம். பிரமமல்ல த சீழிட்ட பொ ருள்களிடத்தில் பிரஹமத் துவாரோபணை செய்து, அவைகளையே தனித் தனிப் பிரமங்க ளென்று அதிகாரிகள் பேசத்தினு லுபதேசிக்கத் துணிந்தது வேதம் என்று நாம் பலதரங் கூறியிருக்கிறோம். இதனை மனதி னிறுத்தின வர்கள் ஆத்மாவையே சர்வகாரண வஸ்து வென்று வேதங் கூறியது கொ ண்டே அதனை யப்படியே தடியாகக் கிரகித்துப் பரமாத்மம் துரோகத்தை விலை கொடுத்து வாங்காரென் றறியக் கடவீர்”

என்றார்.

யாமேலெழுதியவற்றினாலேயே இதற்கு மறுப்புத் தெளிவுறக் கிடைப் பினும் இதைப்பற்றி யின்னுஞ் சில ஆராய்ச்சியெய்வாம். ஆராய்ச்சியெய்வது

தூண்களே நியாயமாக ஏக பரிபூரணமான ஆத்மாவே பிரமமென்றறிவதற்கு, வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் ஆத்மாவின்னும் எல்லாந் தோன்றின வென்றால் ஆண்டு ஆகதுமா என்பது பிரமமென்றறிவதற்கு மென்க.

குதசங்கிதை பரமசிவநாம வைபவமுரைத்த அத்தியாயத்தில் பரமசிவனது நாமங்களை 2 வது செய்யுள் முதல் 8-வது செய்யுள்வரைக்கும் கூறி, 9-வது செய்யுளில்

இனையநாமங்கண்முதற்பனாமங்களுமிடுகுறியளவாயே
நிவையுமா, திரைவபரிசுவையெழுதுணாத்தாநித்கும்
புணமுாரி நாராயணனரிமுதற்புகழுவநாமங்கள்
வினமில்லாதாரணவளவினவயிலனையுணாத்தும்மே.

என்ற இடுகுறிப்பெய ரிவையென்றும், நாராயணன் முதலிய பெயர் சார் சாரண வளவினல் அப்பரம சிவனைபே யுணர்த்துமென்றும் பெறப்படுதலினால் இடுகுறியாயுள்ள பெயர்களும் காரணமாயுள்ள பெயர்களும் பரமசிவபெயர் புள்ளவை மென்றும் அப்பெயர்களை மற்றவர்களுக்குக் கொள்ளுவது ஏதுபெயரென்றும் பெற்றும். பெரவே, எப்பெயர்களைக் கூறினும் அவை பரமசிவனை அல்லாத பரமசக்தையே குறிக்கு மென்பது திண்ணத்தினுள் திண்ணமாம். ஆகவே, அன்னத்தினின்றும் உலக முண்டாயிற்று என்றால் ஆண்டு அன்னமென்பது

ததந்திரியோபநிஷத் 2-2.

அநந்தினால் பிரசைக ளுண்டாகிறார்கள். பிறந்தவர்கள் அநந்தினால் விருத்தியாகின்றார்கள். அன்னமானது புசிக்கப்படுகிறது. அது பூதங்களைப் புசிக்கிறது (பூசங்களைச் சங்கரஞ் செய்கிறது)ஆகையால் (பிரமம்) அநந்தமென்று சொல்லப்பட்டது.

என்றள்ளபடி காரணவகையால் பிரமமென்று கொள்வது போன்று இத்திரை முதலியவாகையுந் கொள்ளவேண்டு மென்பதாம். வேதமானது இடுகுறிப்பெயரை முன்னிட்டாயினும் காரணப்பெயரை முன்னிட்டாயினும் கொண்டு அப்பெயரையுடைய பொருளினின்றும் உலகோற்பத்தி கூறின், ஆண்டு இப்பொருள்களுக் கெல்லா மதிஷ்டானமாயுள்ள பொருள் யாதோ, அத (பிரமம்) னைக் கொள்ளும் வகை உறியாது வேறுவகையாகக் கொண்டு இவரும் இவரினத்தாரும் பெரிதும் மயங்கிப்போனார்கள் பாவம்!! மயங்கிப் போய்தோடு வேதம் எப்பொருளை முன்னிட்டி உற்பத்தி கூறினும் ஆண்டு அறிஷ்டானம் பற்றிப் பிரமத்தையே கொள்ளவேண்டு மென்று கூறுவோரை மறுக்கவருவது பெரிதும் பேதமையாம் !!

வேதம் பிரமமல்லாத கீழிட்ட பொருள்களிடத்தில் பிரமத்துவ ஆரோபணசெய்தது அதிஷ்டானம் பற்றியா? ஆரோபம் பற்றியா? அதிஷ்டானம் பற்றி இ கூறியதெனின் அது மேலெழுதிய நியாயங்களின்படி சரிப்பட்டுப் போகின்றது.ஆரோபம்பற்றிக் கூறியதெனின் உலகப்பொருளி லொன்றான ஆரோபப்பொருளில் உலகந் தோன்றுவ தெங்கனமென்று கூறி மறுக்க. இனி ஆத்மாவின்னது முலகந் தோன்றியதென்பதைப்பற்றி யாராய்வாம். ஆத்மாவென்பது பிரமத்திற்கும் சீவனுக்கும் பொதுவாயுள்ள பெயரென மேலே கூறப்பட்ட தாதலின், ஆத்மாவி னின்றும் சீவேசுர வுலகந் தோன்றிய தென்றால் ஆண்டு ஆத்மா வென்பதைப் பிரமமென்று கொள்ளுவதா ?

அத்வைதவிளக்கம்.

சீவனென்று கொள்ளுவதா? பிரமத்தினின்று சீவேசுர வலகந் தோன்றிய தெனக் கூறிய சுருதி: சீவனிடத்துச் சீவேச வலகந் தோன்றியதெனக் கூறுதல் யாண்டுமின்றே. இன்றாக இவர் ஆத்மாவென்பதற்குப் பொருள் சீவனென்று கொண்டு தமொறுதல் பெரும் பேதமையன்றா?

ஆத்மா அல்லது சிவத்தினின்று சீவேச வலகந் தோன்றியதென்பதற்குப் பிரமாணம்:

மைத்தியாயண் ணியுபஷித் 1-வது பிரபாடகம்.

இந்த ஆத்மாவினுடைய தாமஸம்சம் ருத்திரன். ஒ பிரமசாரிகளோ, இவனுடைய ராஜஸம்சம் பிரம்மா, ஒ பிரமசாரிகளே, இவனுடைய சாக் துவிகாமசம் விஷ்ணு இந்த (ஆத்மா) ஒருவனே மூன்றாகவும், எட்டாகவும், பதினொன்றாகவும், பன்னிரண்டாகவும் அநேகமாகவு மிருக்கிறான். இப்படிப் பிரகாசித்திருக்கிறபடியினாலே பூதமென்கிற டெயரையுடைய ஆத்மாவா கிறான்.

என்றும்,

ஷை 6-வது பிரபாடகம்

தனக்குள்ளே யிருக்கிற இந்த ஆத்மாவிடத்திலிருந்து சகலப் பிராண ன்களும், சகல லோகங்களும், சகல வேதங்களும், சகலதேவதைகளும், சகல பூதங்களு முண்டாகின்றன

என்றும்,

பைங்கனோபநிஷத் 1-வது அத்தியாயம்.

அந்த ஆத்மாவினிடத்திலிருந்து ஆகாசமுண்டாயிற்று.

என்றும் உள்ளவைகளால் ஆத்மாவென்பது பிரமம் என்றும் அந்தப் பிரமத்தினின்றும் சீவேசவலகந் தோன்றிய தென்றும் பெற்றும். டெறவே, பூர்வபட்சியார் கூற்றின்படி ஆத்மாவென்பதற்குப் பொருள் இயையு நோக் காது சீவன் எனக் கொள்ளுதல் தவறினுத் தவறும்.

பைங்கனோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயம்.

காம கருமங்களுடன் அவித்தை, பூத ரூட்சமங்கள் இவைகளால் குழப் பட்ட ஜீவனாவன் வேறு தேகத்தையுடையது மற்றொரு டெலாகத்திற்குப் போகிறான்.

என்று கூறிய சீவனை அவ்வபநிஷத்து உலக காரணமாக வைத்தோ தாத முறையையும் காண்க.

இவ்வாறு விசாரித்து வந்ததினால் ஆத்மாவென்பது பிரமத்துக்கும் சீவ னுக்கும் பொதுவாயுள்ள பெயரென்றும், ஆத்மாவினின்றும் சீவேச வலகந் தோன்றியதென்றபோது அவ்வாத்தமா பிரமமென்று கொள்ளவேண்டுமெ ன்றும், ஆத்மாவானது பிறப்பிறப்பாதி துக்கங்களை யடைகிறதென்றபோது அவ்வாத்தமாவைச் சீவனென்று கொள்ளவேண்டுமென்றும், ஆத்மா வென்ப தை யியையு நோக்காது சீவன் என்று பொருள்கொண்டால் அப்போது

தூதசங்கிதை ஞானயாகவைபவம்.

புனித வேதவாக்கியங்களும் ஆத்மா எகனென்று,

என்றும்,

ஷே தீரவியசுந்தி.

சச்சிதாநந்த ஆன்மாவென்றியாவர்களுமுரைக்கும்வத்து. (உ)

என்றும் வரும் ஆத்மா என்னுஞ் பதத்திற்குச் சீவனென்று பொருள் கொள்ளவேண்டியதும், வரின் அது (சீவனுக்கல்லர்க்கணம் சச்சிதாநந்தம் என்றும், ஏகாபுள்ளானென்றும் சொல்லுவதற்குப் பிரமாணமின்மையால்) பெருங் குற்றமாய் முடியும்; முடியாவே 'அத்காரிகன்பேதத்தினு லுபதேசிக் கத தணிர்த்தது லேசம்' என்று எவ்வளவு வாத்தென அதாவது எகட்பிரம வாத்ததை யியைபறியாது பூர்வபட்சி தூஷித்தது. பண்டைத் தீவினைப்பய னும் முடியும். தீவினையின் பயனானொ பூர்வபட்சியார் ஆத்மாவென்பதைச் சீவனென்றே பொருள்கொண்டு அமர்ந்து போனார் பாவம்!

“யாமினி எத்தனை சுருதிகள் காட்டினாலும் அவைகளுக்கெல்லா மொ ரே குண்டு மருந்து வைப்பீர்போலிருக்கின்றதே, என்செய்வது?”

என்று அத்வைதியர் கூறியதாக வெழுதகிரார். சில தூற்றாண்டுகளு ள்குமுன்னர் வேதவிரோதிகளான மகம்மதுயாகுன் வைதிகதூற்றுகளையெல்லாந் தீயிட்டுக்கொளத்திவிட்டதுபோல வேதவிரோதியான இப்பூர்வபகஷ் மாயா வாதியாரும் வைதிக தூற்றுகளைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தப் பார்க்கின்றார் போலும்.

“நாரத பரிவராஜகோப நிஷத்தது ‘போக்தா போக்யம் பிரேரிதா இந்த க் குணங்கள் பிரமமநிவிடத்தில் கயிற்றில் பாம்புபோல ஆரோபிக்கப்பட்ட டிருக்கி ற்றனவென்பதையும், பிரபஞ்சம் மிக்தை யென்பதையும், பிரமம் சர்வாததமாவாயும், ஒன்றிலும் சம்பந்த மற்றதாயும், அவைகளை விட வில ட்சணமாயுமிருக்கிறதென்பதையு மறிந்து, தானே பிரம மென்கிற நிஷ்டை யுடையவ ளுஞ் சகல பந்தத்திலிருந்தும் விடுபட்டு முத்தனாகின்றான்’ என்று கூறியதன் கருத்தென்ன?” என்று அத்வைதியார் வினவியதாக வரைந்து, அதற்கு மறுமொழி

“இதுகலவைக்கீரையாகவன்றோ இருக்கின்றது? இதில், போக்தா=புசி க்கின்றவன். போக்யம்=புசிக்கப்படுபொருள். பிரேரிதா=புசிக்கப்பண்ணு கிரவன். இவைகளைச் குணங்களென்றதே தவறு. போக்தா ஒரு புருஷன். இவனுக்குப் புசிக்குந் தன்மை குணம். போக்தாவைக் குணமென்றலடாது. போக்யம் ஒருவஸ்து. இதற்கு இனிப்பு—உவர்ப்பு—பசுமை—சுருமைமுதலி யன ஜடகுணங்களாம். இந்தக் குணங்களைத் தள்ளி இவற்றையுடைய பதார்த்தத்தையே குணமென்றலடாது. பிரேரிதாபரவஸ்து. இதற்குப்போக் தாவினது காலகண்ம மறிந்து உரிய போக்யத்தை யூட்டித் தொலைப்பிக்கும் அருளே திவ்யகுணம் இவ்வாறுதெளியாமல் பரவஸ்துவையே குணமென்ற லடாது. இங்கேபெறப்பட்ட மூன்றனுள் பிரேரிதா என்பதே பிரமமாயிருக் கவும், இதற்குமே நொரு பிரமத்தை யிரவல் கொண்டது நின்றுபயன் செய்யாததாயிற்று.”

என்றார் பூர்வபட்சியார். அத்வைதியார் எடுத்துக்காட்டிய வசனம் நாரத பரிவராஜகோபநிஷத் - வது உபதேசமொழிபெயர்ப்பில்

“பிரமமானது (காரிய காரண பிரபஞ்சங்களைக் காட்டிலும்) சிரேஷ்ட மானதென்றும் நாசமற்றதென்றும் (வேதாந்தங்களினாலே) உபதேசிக்கப்பட்ட,

டிருக்கிறது. அதில் (அந்தப் பிரமத்தில் போக்தா போக்கியம் பிரேரிதாவாகிய) மூன்று மிருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே (பிரமம் பிரபஞ்சத்திற்கு) ஸ்திரமான இருப்பிடமாயிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் (இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் அல்லது சரீரத்தில்) உள்ளே யிருக்கிற பிரமத்தை யறிந்து பிரம்மவித்தக்க ளானவர் பிரமத்திலேயே சமாதியுடையவர்களா யிருந்து அந்தப்பிரமத்தில் லயமடைகிறார்கள்.”

என்றுள்ள விஷயத்தை விரித்துக் காட்டுமாறு இருசூலப் பிறையில் எழுதியுள்ளதேபாம். இருசூலப் பிறையில் காட்டிய விஷயம் மேல் யாம் காட்டிய உபநிஷத்து வாக்கியத்துக்குச் சிறிதும் மாறின்றி யிருத்தலின் அது பற்றி விசாரிப்பாம்.

“இதில், போக்தா=புசிக்குறவன். போக்கியம்=புசிக்கப்படு பொருள். பிரேரிதா=புசிக்கப் பண்ணுகிறவன். இவைகளைக் குணங்க ளென்றதே தவறு’ என்கிறார். அவ்வாறாயின் சிவஞானசித்தி உம் சூத்திரம் ௫௩ - வது செய்யுளில் “விமலனுக்கோர் சத்தியாய்” என்று மாயையைச்சத்தி அல்லது குணம் என்று கூற இவரும் இவரினாச்சாரும் அம்மாயையைப் பொருளென்று கூறுதல்மாத்திரம் தவறென்றுபோலும். அதுவேயுமன்றி விஷ்ணுவைச் சிவ சத்தியென்றும், உமாசேவியைப் பராசத்தியென்றும் ஒப்பிப் பொருளாய்க் கூறுதலும் சிவத்தின்சாரியமான அதாவது ஓர்விதகுணமான கணேச சப்பிரமணிப் முதலியமூர்த்தங்களைப்பொருளெனக்கூறுதலும்இப்பூர்வப் பதியார் புத்திக்குத் தவறென்று புலப்படாமைக்குக் காரணம்புலப்படவில்லை. உலகமென்பதும், அதில் காணப்படுவவைகளும் நீளம், அசலம், கனம், உருட்சி, குறுகல், பக்கம், பிரிதல், சேர்ச்சல்முதலிய குணங்கள் யுடையனவாயிருந்தும் அவைகளைப் பொருள் என்று விவகரிக்கின்றனம். வாஸ்தவத்தில் அதாவது விசாரணையில் அவைகள் குணங்களேயாமன்றிப் பொருள்களாமா? உதாரணமாகக் கடமென்பது மண்ணும் அம்மண்ணினது வளைகுவிவு முதலிய குணங்களுமன்றி அத்திற்குப் பொருள் யாதமின்றே. இவ்வுருகவும் குணமான கடத்தைப் பொருள் என்று விவகரிக்கின்றும். உவசரித்தாலும் அது குணந்தானே. ஆகவே ஒருவன் கடத்தைப் பொருளென்கிறானென்றும், மற்றொருவன் குணமென்கிறானென்றும் கூறுவதாகவைத நாடுகொள்வோம். இவ்விருவர் கூற்றில் கடத்தைக் குணமென்றவன் கூற்றே சரியாவதுபோல் ‘அதில், (அந்தப் பிரமத்தில் போக்தா, போக்கியம், பிரேரிதாவாகிய) மூன்று மிருக்கின்றன’ என்னும் வாக்கியத்தை விரித்துப் ‘போக்தா போக்கியம் பிரேரிதா இந்தக் குணங்கள் கயிற்றிற் பாம்புபோல ஆரோபிக்கப்பட்ட டிருக்கின்றன’ என்று கூறியவாக்கியம் சரியாவதன்றி, தவறாவது ஓர்போது மிச்சுமென்க. இன்றாக, போக்தா போக்கியம் பிரேரிதா இவைகளைக் குணங்களென்றது தவறென்றதுவே தவறாமென்பது ‘கயிற்றிற் பாம்புபோல் ஆரோபிக்கப்பட்ட டிருக்கின்றன’ என்றெழுதி யிருப்பதினால் விளங்கவில்லையா? கயிற்றிற் கற்பித பாம்பை மயங்கினவன் பொருளென்றறிந்தாலும் உண்மையில் குணந்தானே. அதுபோலப் போக்தா போக்கியம் பிரேரிதா என்னு மூன்றும் விசாரிக்காதுழிப் பொருளாய்த் தோன்றினும் பரிபூரணப் பிரமத்தில் கற்பித குணமாகவன்றி வேறு விதமாயிருத்தலுக்கு கிடாயஞ்சிநிதி யின்றே. இன்றாக, இவர் ‘இவை குணங்க ளென்றதே தவறு’ என்று அது தவறென்று வெளிப்படையாய் விளங்கிய தென்பதாம்.

மேலும் இத்திரஜால வித்தையில் காட்டும் பொருள்கள் போக்தா போக்கியம் பிரேரிதா என்னு முப்பிரிவாகக் காணப்படிலும் அவை வாஸ்தவத்தில் குணங்கள்தானே போக்தா போக்கியம் பிரேரிதா என்று கூறின மாத்திரத்தினாலையே அவை பொருள்களா யிருக்கவேண்டு மென்பதற்கு நிபாயம் இலவசேசமும் இல்லையென்க. இன்னும் இலக்கணங்களில் இயற்கையைச் செயற்கையாகவும், செயற்கையை இயற்கையாகவும் இலக்கண வகையாற் கூறியிருத்தலை யிவாறித்திருத்தால் குணங்களைக் குணங்களென்பது தவறானதென்றும் குணங்களிப் பொருளென்று இலக்கணவகையாற் கூறினும் அவை உண்மையில் குணங்கள்தான் என்றும் அறிவர். அறியாமையற்றான் இவர் வீணே அமருகின்றா பாவம்! இனிப் பிரேரிதா பரவஸ்து. இதற்குப் போக்தாவின் து கால கம் மறிந்து உரிய சிபாச்யத்தை யூட்டித் தொலைப்பிக்கும் அருளே தவ்விய குணம். இவ்வாறு தெளியாமல் பரவஸ்து வைப்ப குணமென்ற டடாது. இங்கே பெறப்பட்ட மூன்றனுள், பிரேரிதா வென்பதே பிரமமா யிருக்கவுங் இதற்குமே லெரு பிரமத்தை யிரவல்கொண்டது நிறுபயன செய்பதாயிருக்க' என்பதற்குக் கவனிட்டாம். போக்தாவாகிய சேஷமும், போக்பமாகிய த்வேகாண புலனாக்ளதும், பிரேரிதாவாகிய சகவாறும் இம்மூன்றகுகும் அபிவாடானமாகய பிரமம் அல்லது சிவத்தினிடத்தில்

பிரம பிரிவிராஜரோபிதத் தி-வது உபதேசம்.

“அஃ (அந்தப் பிரமத்தில் போக்தாபோக்கியம் பிரேரிதாவாகிய) மூன்றயிருக்கின்றன”

என்றும்,

நந்திர இருதய உபநிஷத்.

“ஆகாதத்திலே சடாகாசம் மடாகாசம் என எப்படிக்கற்பிக்கப்பட்டதோ, அப்படியே பரப்பாமதனிடத்தில் சிவசுவரர்கள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.”

என்றும்,

பிரமகீதை கடலல்லியொடு சுவேநாசீசுவநாதா முரைந்த அத்தியாயம்.

மேவியதனபாதுள்ள மெய்ப்பொருளொன்றமன்றி யாவும்புகறியவேண்டாவருந்தமிழ்பொருளுமாகிச் சீவனயுண்பனாகிச்சிவனெனவுட்டுவானாய் மூவிதமாகிநிற்குமூலமாம்பிரமந்தானே.

(௩௮)

என்றும்,

அந்வயநாடகோபநிஷத்து.

“சீவசுவரர்கள் மாயா சொந்தானென்றறிந்து சகல விசேஷத்தையும் சதல்ல சதல்ல வென்று விலக்கி, எது மிஞ்சுகிறதோ அது அத்துவயப் பிரமம்”

என்றும்,

அமிர்தபிந்தூபநிஷத்.

“எந்தப் பிரமமானது நிர்விகற்பமோ, அந்தமோ, காரணமும் உவமைபு மற்றதோ, ஊகிக்கத்தகாததோ, அநாதியோ அதை ஞானியானவன் அறிந்து (பந்தத்திலிருந்து) விடுபடுகிறான்”

என்றும் உள்ள பிரமாணங்களின்படி கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அந்தப் பிரமம் போக்தா போக்யம் பிரேரிதா எனனும் மூன்றாம் மேற்பட்டுத் துரியமாய் அதாவது நாலாவதாய் விளங்குகாதென்றும் பெர்ப்படுதலினால் இதற்குமே லொரு பிரமத்தை யிரவலகொண்டது நன்றாயன் செய்தாதாயிற்று' என்றது ஆபாசத்தானும் ஆபாசமாம் நிதானையது விளங்குகின்றதென்றின் பூவபட்சயமும் அபிவிருத்தியும் பிரமம்: காரண காரிய ரகிதம், நியாயிதம், நிர்மலம், நீர்சகலம். திரிபுடா திரிபுடய அதித இலக்கணங்களைப் பெற்றதென றனாரான மாயைமோடி உடையாச வரணையே பிரமமென்றும், அதிந் கருவடாடாமாடினள பிரமம் மற்றொன்று நின்றென்றும் மயங்கி நின்றுகா னென்பது நாலு விளங்கியது நிதானைய மாயா துவிதப் பிராநதநள்: சிவம் ஆல்துத பிரமம் பரிபுராண மாவின் அதி னிடத்துச் சீவச உலகம் சயிர்திற் பாம்புபோலாக கற்பிக் குணமாக வன்றி வேறு வகையாக விருக முடியாக்கென்று வேசாதி பிரமாணத்தடல் கூறும் அத்வைதிகளே யிகழ்வது பெரிசும் பயசுகமாமெனக். இத்தகைய பிராந்தகா களைப் பற்றியனா

“பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றனா
மருளானும்தானுப்பிரபு”

என்று திருவள்ளுவராயனார் அருளினா

“இவ்வாப்பியந்தா பெயர் உடைய முத்தவனோடு கயிற்றிற் பாம்பு போல்வனவென றவாதிசு த மாகுகாராம்.

என்றார். போக்தாவும், போக்தாவின லுபபிகாட்டென போக்திய மும், அப்போக்தியை உபாசன மாறி: து உபாசனாவசர்ப்ப பரிபிச்சகி ன்ற பிரேரித லும் லாஹும் தலையாடா டிய அரவு சயிர்திற் கற்பிதமா யிருக்கிறதுபோல பிரமதலில் கற்பிதமாய் இருக்கல றவாவென்று கொண்டால் ஏன் அசங்கதமாகும்?

சிவபுராணம் ஞானசங்கீத 18-வது அத்தியாயம்

“குற்றியைக் கண்டு மானுடனெ றறா, சயிர்திற் கருங்கு பாம்பென் றும், இப்பியைக் கண்டு மானுடிய றறா கருகததா, உண்லையுணர்த பிறகு மானுட னல்ல குற்றிபெறலும், பாம்பல்ல கயிர்வென்றும், வெள்ளி யல்ல இப்பென்றும் மனசு சாத்தக ரீக்தி திடபட்டும று அஞ்ஞானத் தால் சிவனுக்கிரண்டாவகாகத் தோற்றும் பிரபஞ்ச முழுதும் ஞானமுற்ற போது முக்காலத்தினும் சிவனே யென்று தெரியும்”

என்றும்,

ஆந்மபோதோபநிஷத்.

“பழுதையில் பாம்பு முதலியனபோல் (பழுதையில் பாம்பு என்கிற பிரமைக்குக் காரணம் பழுதைபோல பிரபஞ்சத்திற் காதாரஞபமாய்ப் பிரம சத்துமாத்திரமே சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது”

என்றும்,

“ஆகையினால் முக்குணங்களையுடைய அந்தச் சத்தியானது என்னுடைய சேர்க்கையினால் இப்பியினிடத்து வெள்ளிபோலவும், சயிற்றினிடத்து அரவு போலவும் அகிஷ்டானமாகிய என்னிடத்திலேயே விசுவரூபமா யிருக்குந் தன்மையை உடைகிறது.”

என்றும்

உள்ள பாமணநாசனினால் கயிறு எதானதில் பிரமத்தையும் பாம்பு காணத்தில் சுவைசுகந்ததையும் வைத்திருத்தலை நன்குணரலாம். ஆகவே, இம் முயற்சிக்களபட கயிற்றில் பாம்பு போல்வனவென நுவலித்தது மசகாதம் என்று பூர்வபட்சியர் கூறியதே உவதாதிப் பிரமாணங்களின் பிரமம் அசாதம் பற்றி நன்றென்க.

“கயிற்றில் பாம்பு ஒருவிதமாக யிருக்கும். பலவிதமாக யிருக்குமா? கயிறு நீளமாயிருந்தால் பாம்பு நீளமாய்ந்தே ன்றும். கயிறு சுருட்டிக்கொண்டிருந்தால் பாம்பு சுருட்டிக்கொண்டிருப்பதாய்த் தேன்றும் கயிறு நீளமாயிருந்தால் அந்நீளக் கயிற்றில் நீளமாயும், குட்டையாயும், சுருட்டிக்கொண்டிருப்பதாயும் பாம்பு மூன்றுவிதபாங்கு கொண்றமா? இங்ஙனமாக, ஒரே தன்மையி எதையே யுடையதுவிடத்தில் போத்தா-பொக்யம்-பிரேரிதா என்னும் வேறு வேறு தன்மைகளை யுடைய பொருள்களைத் தொற்றமாகக் கூறியது டெருங் குழப்பம்.”

என்றார்.

தீர்த்தியஸங்கரம்.

“பண்பு தெரிவும்பயனுமென்பவற்றின்
ஒன்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள்புணர்ந்
தொப்புலமே தோதாதுசெய்யுநவமை”

என்றார் குர்ப்பாபு பண்பு, கொழிந், பயன் காரணமாகவாயினும், அல்லாது உண், பப்பா, டெய், டுரு காரணமாகவாயினும் உவமை கூறவேண்டியவென, மொழிமொழி, பரமாயமக்கப் பாப்பது முடியாது. முடியாதாகவே, கயிற்றைத் திருட்டாக்கினால்

“அகரமுதலெவடிவதல்லாது, பசுவன்முதற்றேஉலகு”

என்னும் செயற்பாப்பால் எடுத்தக்காட்டுவமையாகவேனும், “தடியிடை” செயற்பாடு போன்ற மெய் உவமையாகவேனுங் கொள்வதன்றி உவமை யிலக்கணத்திற்கு மாறாக் கயிற்றைத் திருட்டாந்தம் முற்றும் பொருத்தமாக யுடையிருக்க வில்லையென்ற குறை கூறுவோர் உவமையிலக்கணமறிய ரென்பதே திண்ணமாமென்க. உவமை கொள்வது துவ்வாறென் னன்றாது உபநிதசதுகளிலும் புராணங்களிலும் கூறிய கயிற்றைத் திருட்டாந்தத்தைக் குறைகூறு மிப் புத்திமாரின்போன்ற வைதக புத்திரமான் ஒருவரும் இரார்! இரார்! இப்பூர்வபட்சியாரது மததூலாகிய சிவஞானசித்தி, சாஸ்பிரகாச முதலியவற்றில் சொல்லும் உவமைகளெல்லாம் ஓர் புனையொத்தலன்றி முற்று மொவ்வா திருத்தலின், அவ்வுவமைகளும் இப்புத்திமான இரண்டனைக்குட்பட்டன வென்பதற்குச் சிறிதுஞ் சங்கையின்றென்க. இவ்வுவமை விஷயமாக தப்புந்தாறுமாக அரத்தத்தரென்பவர் பேசி, “அத்வைத” என்பவரால் மறுக்கப்பட்டார். அது “பஞ்சதசப்பிரகரணபாசவிளக்கச் சண்டமாருதம்” 7, 8, 9 ம் பக்கங்களில் வந்திருப்பதால் அதுபற்றி யுவமை விஷயமாக இங்கு விரிவாய்ப் பேசாது விட்டனமென்க.

கயிற்றுக்கும் பிரமத்திற்கும் ஒப்பிலையென்பதே இவரது கூற்று. அது பற்றி அத்வைத நிக்கிரதூலார் அந்நூலின் 21, 22, 23, 24, 25 வது பக்கங்

களில் சுருதி யுத்தியனுபவங்களோடு மிகு விர்வாகச் சமாதானம் எழுதி யிருப்பதற்கு யாதும் பதில கூறாது “இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா” என்றவாறு முனனெழுதி மறுசுக்கப்பட்டதையே மீண்டும் திருப்பப்பேசுதல் உத்தமர் க்கும்கன்று. இத்தகையரைப்பற்றித் தான் நாயனார்

“நாணமைநாடாமைநாரின்மையாதொன்றும்
பேணுமைபேதைதொழில்”

என்று கூறினாராக்கும்!

“உமது நிக்கிரகனுலில் ‘மித்தை யெது? இல்லாத பிரபஞ்சத்தைப் பிரமத்தி லாரோபிப்பது என்று கூறி யிருப்பதின லறியலாம். ஆரோபம் இல்லாததை யுண்டுபோலக் கொள்ளுதல் இல்லாததை யொருப்பதும் உண்டுபோலக் கொள்ள முடியாது முயற்சகாடு இல்லாதது. இதனை யெப் படியோ உண்டுபோலக் கொள்வது. இதற்கு நாம்மவா தேடிய கானம்சலம்-கிளிஞ்சல் வெள்ளி - சுயிற்றரவு முதலியவைகளை ஆராய்ந்துதிசு காட்டி யிருக்கின்றோமாயைவால் அவ்வுவமானங்களொருசுமைசுத் தக்கனவாம்”

என்றா

சர்வசாரோபவிஷத்: பதார்த்தவ்ஸீ நிருபிக்கும்பொருட்டும் பேதை யர் தெளியும்பொருட்டும் “பதார்த்தவ்ஸீ நொததீனவிதம்” என்கிற வினாவைக் கிளப்பி, அசுந்த விலை “சத் அசத் மித்தை என மூவகைப்படும்.” என்று கூறி பின்னர் “அச எது” “பிரமம்” “அச எது” தத்தம் இல்லாதது” “மிசதை யெது? இல்லாத பிரபஞ்சத்தைப் பிரமத்திலாரோபிப்பது” என்று வரையறை செய்கது. இப்புவட்டிப்பார சத் அசத் மித்தை யென்ப தில் ஒன்றுக் கொள்ளுள்ள உவ்ஸாரட்டி யறிய விரகன்றி “முயற்கோடு இல்லது. இதனை யுண்டுபோலக் கொள்ள முடியாது.” என்கிறார். சுயிற் றையே அரவாகக் சொளவது பபான்ற. முயலின் சாதையே கோடாகக் கொள்ளுதலின் முயலின் சா ரி ிடதது இல்லாத கோட்டை (கொம்பை) ஏன் கொள்ளுதல் கூடாது? கூடுமென்பது யாவருக்கும் உதபவம். ஆகவே, இல்லாத பிரபஞ்சத்தைக் கொள்ள பிரபஞ்சினிடத்திலுக் கொள்ளுதல் முடியுமெ ன்பது பெற்றும். பெற்றவு, முயற்சகாடு உவமானத்தைசத் தப்பாய்க் கிரகித் தாரென்பது தின்னமென்க. சுவசுநற்பாலது முச்சுலத்திலு முளது, அசத்தெனப்பாலது முச்சுலத்தி இல்லாதது, மிசவதயெனற்பாலது ஓர் காலத்து உள்ளதுபாற் றோபி விசுரணியில் இல்லாததாக முடிவது. பிரபஞ்சத்தைச் சத்தெனக் கொள்ளின், பிரபஞ்சம் (சாரோபிச்சேதமின்றி அசாவது முக்காலசுதினும் இருக்கும்) பிரபஞ்சப்போ லிருச்சவேண்டும். அவ்வாறின்றி, சுயிற்றில் அரவு சோதறி சிற்றறிவநபோல, படைப்புக் காலத்திற் றோன்றி, திகைத்தலில் நின்று, சக்காரகாலத்தி லுமிந்துபோகின் மமையிற் சத்தெனப்படாது பபாதிகோடு பிரபஞ்சத்திற்குக் கூறிய சத் தென்னு மிலக்கணம் பிரபஞ்சமல்லாத பிரமத்தினிடத்திலுக் சென்று வியா பித்து அவி யிப்பதி பென்றும் தோஷத்திற் கிடனும். அசத்தென்று கூறு வோமெனின் அசத்தென்பது: ஆமை மயிர், பரிச்சோடு, வீண்மலர் முதலி யன போன்று முக்காலத்துமில்லாத பதார்த்தமாகலின், பிரபஞ்சத்தை யச த்தெனக் கூறுதலுந் கூடாது. கூடாததோடு ஓர் காலத்தில் தோன்றினிற் றழிந்துபோகும் பிரபஞ்சத்திற்கு ஓர்காலத்து மில்லாத அசத்தை யிலக்கண மாகக் கூறல் அசம்பவமென்னும் குற்றத்திற் கிடனும். பின்னேப் பிரபஞ் சத்திற்கு சத்தம் அசத்துமல்லாத இலக்கணம் யாதெனின், மித்தையென்

பதே அதற் கிலக்கண மென்க. பிரபஞ்சமானது தோன்றின் றழிதலின், அது எதனிடத்திற் றோன்றின் றழிதலு றது என் றாகுகுமிடத்து, பிரமத்தினின்றும் தோன்றிற் றழிதலு றதென் றுரைக்கவேண்டு மெய்ன்றி வேறு வறியில் முடியுமென தோன்றிய தென்பதைப் பற்றி முன்னரே “துவிதசைவமே மாபாவாதிதே” (முதலிய டல துயித சண்டன னுக்களில மிகவிரிவாய்ப் பவ முறைமறுத்தப்பட்டிருள்ளது) தோன்றுவதற் கிடனின்றி, ஆனால் பரிபூரணமா ற பிரமத்தினின்றும் அது தோன்றுவதற் கிடனின்றி யெனின், அது பற்றித்தர ள கயிற் றுள்ள விடத்திலேயே அவ்வு தோன்றி நின் றறிவதுபோல பிரமமுள்ள விடத்திலேயே பிரபஞ்சம் தோன்றி நின் றழி கின்றதென்று கயிற்றாவு முதலிய விவாத உவமானங் களை வேத வேதாந்த புராணமுதலிய பிரமாண யுத்தைகளை கூறியனவென்க.

இவ்வாறு விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்து அரவென்பதும் கோடென்பதும் இல்லாததாய்விடா றும் அவை சுயிற்றிலிடத்தும் முயலின் காதினிடத்தும் ஆகப் புகப்பட்டிருப்பனபோலன்றி, தனிச்சென்ச் சொற்பமின்றி யிருக்கின்ற பிரபஞ்சமாகப் பிரமத்தினிடக்க ஆரோபிசுப் பட்டிருக்கின்றது என்பது செவ்விய வணாப்படுமென்க. (சுண்டிக் கூறிய அரவும் கோடும் சத்துமின்றி யசுபுரமின்றி மிதசையாய் இருக்கிறதென்பது நனகு புலனும்.)

மித்தையென்பதற்குரிய இலக்கணங் கின்றதென்றும், அவ்விலக்கணத்தைப் பெற்றிருப்பது உலகமொறும் அறியாகு ‘மித்தை எது’ இல்லாத பிரபஞ்சத்தைப் பிரமசுக் காரே யப்படு’ என்று கூறிய சர்வசாரோபநிஷத்து வாங்கியுத்தம் சுயிசுபுரம் கூறிய பூரூட்டலியார் மதம் சிறிசுப் மணம் பெறுது போயிற்றென்க. (சுருஷ்ய டிரை கிளஞ்சன் வெள்ளி முதலிய உவமானங் களைத் தாமாய்விடத்து விடப்பதைப்பற்றி முன்னரே மூற்று விட்டாமாசலின் அருபற்றி யீண்டி யாசம யிபசா து விட்டன மென்க.

“உயிரானது பருவ யிபசுக்கருக் கீடாகப் பொய் மெய்ச் சை வேதஞ் சொல்லி யுபகரிப்பது சூண்டமபாம. வேதஞ் சொன்னாலும் யார் சொன்னாலும் சொல்வது அளங்காதம் ரொமாயின, அது நியாயசாஸ்திரத்தின் முன்னிற்க மாட்டாதாகைபால சுருதிபானது புண்ணியபல மில்லாதவர்களுக்குச் சொல்லிய வகாத்தமவாத சத்தாந்தம் என்று மேற்றமடையாதென்றறியக்கடவீர்”

என்றார்.

பிரமாணநூல்கள் உயிர்களது டருவபேதங்களுக் கீடாகக் கரும பத்தி ஞானங்க ளப் பாதியுடையதறி பொப்பையும் மெய்பையும் கூறி மயங்கச் செய்வதோர்போது மில்லை. ஆனால் கருமத்தினால் பத்தியும் அதனால் ஞானமு முண்டாமென்றும் கருமபத்தி நிலை துயிதமென்றும், ஞானநிலை அத்ததுவிதம் என்றும், துவிதம் பொய் அதாவது மாயா சற்பிதம் என்றும், அத்ததுவிதம் மெய் அதாவது மாயாரகிதம் என்றும் கூறுகின்றன. இதற்குப் ப்ரமாணம்:—

சூட்சுங்கித வேதாவிபோதம்.

வேதமு மற்றொன்றினுக்குச் சேடமாகா, தெத்தகைய வுயிர்களுக்கும் தாய்போல வண்மையையே யெடுத்தியம்பும். (கக)

ஷே வேதப்பிரமாணிய விசாரம்.

ஆதலான் மறையிற் சொல்லப்பட்ட அருத்தமே உண்மையானது (கஃ)

ஷை ஷை

பேதமும்பேதாபேதமும்சிவர்பேசுவார்கள்
ளாதர்கொன்பேதமிததையாகின்றட்டியினு
மாதீசனுக்குவேறாய்மறறொன் டுமிட்டிலை

(௨௦)

ஷை வேதாவிசோதம்

அறையாரணமசத்தியமானஆதரவிதாற்பாமென்றும்
பறையாநிறுநகற்பிச்சுப்பட்டகூவிசபாமென்றும்
துறையாரிண்டாந்துவிதப்பிரபஞ்சங்காணப்பட்டலாஸுங்
குறையாப்பரத்தாரோபத்தமாய்குலவலாஹந்தரபிச்சம.

௨)

துவிதத்தையறுவாசமுன்செய்தததவிதமே சொல்லுமீற்றில் (௭)

என்பதனால் வேதங்கூறவா உண்மையென்றும், துவிதம் பொய்யெ
ன்றும், அக்கூவிதம் மெய்யென்றும், துவிதநிலைஆதரவிதாற்பாமென்றும்
மென்றும் பெற்றும். பிரமாணபுளையிச்சுதசுளிரென்றநருதசுளிகி
தை வேசம் உண்மையென கூறமென்றும் துவிதம் கற்பிதமென்றும்,
அத்துவிதம் மெய்யென்றும் கூற, அப்பூர்த்திபாசத்தவதம்பொய்யெ
ன்றும் துவிதம் மெய்யென்றும் காதிக்குமாறு, 'உயிரகனக பருவபேசுகளு
க்கீடாகப் பொய் மெய்களை வேதா சொல்லி யுபகரிப்பகு குணப்யாம'
என்று கூறுதல்கென்றாலுமாமன அம்பட்டனைப்பிரமணஞ்சுருயன்ற
கதைக்கு இனமாமென்க.

துதநங்கிலைவேதப்பிரமாணியவிசாரம்

மறையினில் வருதவண்ணாசசுசுருக்குமடபொருளி

னிறையளவைபுறையரி யொழிதருகமெய்யெய்யும்.

(௪)

என்ற வேதத்திற்கு விசாரதானதருக்கம் (நியாயம்) பிரமாணமன்
றென்றுகூற, வெவ்வேதாசொருனாலுமயார் சொன்னாலும் சொல்வா
அசங்காதம்வாதமாயிநநியாயசாஸ்திராதிநிழ்முன் னிற்கமட்டாது'என்று
கூறியது வேதபாகியசதன்னையெய்யாம் இவர், உடர்வுததசுளிரெய்யக் கூறிய
தோஷங்கள் அறியாமையாற் கூறிய தோஷங்களுள்பா அங்காங்குமாம்மு
டைய மறுப்புசுளால் விளங்கியதாகலின், வேதம் பொதுததர்க்குச்சுக்கு
விரோதமாய்ச்சிறிதும் பேசாசென்பகு திண்ணத்தினுநினைமாமென்க.

துதநங்கிலைவேதப்பிரமாணியவிசாரம்.

வேகப் பொருளிரோபேபஞ்செய்பவனாக்களைசேரம்.

(௪௩)

என்றுள்ள இச்செய்யுளின்படி பூர்வப்பொய் மறுமையில் பொயிடம்
நகமென்பது புராணப்பிரமாணத்தமாமென்க.

ஆதமா என்பது சிவம் அல்லது பிரமம் என்றும் அது எசமென்றும்
கூறி, ஏகாத்மா என்பது சிவம் என்று பல துவிதசைவகண்டன புத்தநீக
ளில் எழுதியிருப்பதோடுகூட இவரினத்தவரும் ஏகாத்மாவாதிகளே என்று

* சுண்டுத் தருக்கமென்றது மததருக்கத்தை தருக்கம் பொதுத் தருக்
கம்மததருக்கம் என இருவகை. பொதுத் தருக்கம் யாவருக்கும் பிரமாணமே
யாம்; மததருக்கம் நையாயிக மதஸ்தர்க்கு மாதிரம் பிரமாணம். அதுபற்றி
யே இவர் மதஸ்தரான சிவஞான சுவாமிகளும் சிவசமவாதவுரை மறுப்பில்
"தார்க்கிக மதகண்டனஞ்செய்த பவுஷ்கரச் சுருதியை துணிகி ஆய்ந்திடின"
என்று கூறினாரென்க.

“சித்தார்த்திகளும் ஏகாதம் வாதிகளே” என்னும் புஸ்தகத்தில் குறிப்பிட்டெழுதியிருப்பதற்கும் பதவெழுதாமல் சுருதியானது புண்ணிய பலயில்லாதவர்களுக்குச் செல்லிய ஏகாதம்வாத சித்தார்த்தம் என்று மேற்றமடையாது? என்று கூறியது பயனில் கூற்றென்றொழிக. சுருதியானது புண்ணிய பலயில்லாதவர்களுக்கு வசாத்கமவாதந் கூறுமாயின் அது புண்ணிய பலமுள்ளவர்களுக்குக் கூறியவாதம் யாண்டுள்ளதோ யாமறிமோம். அது ஒரு சமயம் பட்டபொருள் முதலிய நூல்களிலிருக்கலாம் போலும்.

“ஒன்றாயிருந்த பிரமம் தனக்கு வேறு பொருளில்லாதபோது தான் ஒன்றிலும் சம்பந்தமற்றிருப்பதும் விலட்சணமாகியிருப்பது மாகிய தன்மைகளைப் பிரஸ்தாபித்தற் சாவடியெனவே?”

என்றார். ஒன்றாயிருந்த கானல் தன்னில் வேறபொருளில்லாது தன்னிடத்திற்கு எந்திதமாகப் பீரில் சம்பந்தமற்றிருப்பதும் யதார்த்தத்தில் விலட்சணமாகியிருப்பதுமாகிய தன்மைகளைப் பெற்றிருப்பதுபோல, ஒன்றாயிருக்கும் பிரமம் தன்னில் வேறபொருளில்லாது தன்னிடத்திற்கு எந்திதமாகிய மேதநூல்களப் பிட்டுக்கங்களில் சம்பந்தமற்ற விலட்சணமாயிருக்கிறதெனமுணராக.

“அன்றிபு மத்தப் பிரமம் சர்வாத்மாக்களாயிருப்பது யாந்ரணம்?”

என்றார். ஒரு காலே பலவித அலைகளாயுடைய நீராய்த் தோன்றுவதுபோல, பிரமமும் பலவித கண்மையுடைய சீவர்களாய் விளங்குகின்றதென்க.

“பிரமத்தாத்தோல ஆத்மாச்சநம் நித்தியமாயிருந்தால் அவ்வாத்மாக்களிடம் சந்திரியாயிருக்க வேண்டுகத்தால் சாவாத்மாக்களாயிருக்கும் தன்மையப் பிரசங்கிச்சலாம்.”

என்றார். சூரியப்பிரகாசம் கடத்தில் வியாபித்திருக்கும் காரணத்தால் சூரியனே பல கடமாயிருக்கிறானென்று கூறுவதில் எவ்வளவு வழுவுண்டோ அவ்வளவு வழு அந்திரியாயிருக்கு நோக்கத்தால் சர்வாத்மாக்களாயிருக்கும் தன்மையப் பிரசங்கிக்கலாம். என்திலுமுண்டென்பதற்கு யாதோரடையினறென்க. இவ்வுகி, கார்த்தபடி கடவுள் நிமித்தகாரணன், ஜீவர்கள் அக்கடவுளைப்போலச் சத்தாயும் சமவியாபசமாயு முடையவர்கள், ஒரு சத்துப் பொருளில் மற்றொரு சத்துப் பொருளிருத்தல் யாண்டு மின்மையின், சத்தாயும் சமவியாபசமாயுமுள்ள ஜீவர்களில் இவரது நிமித்த காரணகடவுள் அந்திரியாமியாயிருத்தல் எவ்வாற்றினும் அமையாது.

கற்பிதமாகிய அரவினிடத்துக் கயிறு அந்திரியாமியாயிரிருத்தலும் அந்திரியாமியாயிருக்கும் நோக்கத்தால் அரவாதலும் போல, கற்பிதமாகிய ஜீவர்களில் பிரமம் அந்திரியாமியாயிருக்கலாம். அவ்வாறு அந்திரியாமியாயிருக்கும் காரணத்தால் சர்வாத்மாக்களாயிருத்தல் முடியுமேயன்றி, சத்தாயுள்ள சீவர்களில் பூரணரான கடவுள் அந்திரியாமியாயிருத்தலும் அது காரணமாக அவ்வாத்மாக்களாயிதெனும் ஒர்போது முடியாதென்க. இதவித்யமாக விரிவாயறிய விரும்புவோர் அத்தைத தூஷண பரீகாரம், அவைதிக சைவ சண்டமாருதம், துவிதாத் துவிதவாத முதலிய நூல்களில் மிகு விரிவாய்க் காணலாம்.

“பிரமமே ஆத்மாக்களாயினவெனின், பிரமம் தனது சுபாவத்தினின்றும் மாறுபட்டு யோக்கியதை குறைந்திடப்பெற்றது அசங்கதமாம். அன்றியும் எவ்வாறாகியது என்னுமாசங்கையைப் பரிகரித்தலு மாவடியமாம்.”

என்றார். கயிறு அரவாகுங்கால், கயிறு தனது சபாவத்தினின்றும் மாறு பட்டு யோக்கியதை குறையாமல் எகிவாறு ஆகின்றதோ, அவ்வாறே பிரமம் ஜீவர்களாய் ஆகின்றபோது தன் சபாவத்தினின்றும் மாறுபாடடைகிற தில்லைபென்க. பிரமம் ஜீவர்களாவது விவாத்தமாகவென்று வேதாந்த சாஸ் திரங்கள் கூறுவதையும், இவர் மத கண்டனமாய் வந்த பல பன்மங்களில் அனைத்தற்றி வரைந்திருப்பதையும் இவர் எந்த ஜனமத்தில் அறிந்து சமா தானப்படுவாரோ அறிந்திலம். எந்தப் பொருளின் டத்து எந்த வ்வேட முண்டோ, அது அவ்வாறாகியே தோன்ற மென்பதைத் தூணும், வீடும், மலையும், குடமும் அரவாகித்தோன்றாமல் கயிறே அரவாகி தோன்றமென் பதனால் அறிவிக்கும். அதுமேலு பிரமத்தினிடத்து அவாச்சியமாக சத்தி யொன்றுளது. அதினால் பிரமம் தோன்றாமலிருந்து என்று 'எனவ்வாறா கியது' என்பதற்கு விடையிறுகவிட்டு, மமபச.

“தோற்றமாயிருந்தாலனுபவத்துக்கு எவ்வாறு விளக்கவேண்டும்.”

என்றார். கயிற்றினிடத்து வரவு தோற்றமாயிருக்கும் ததைச் சண்டி அஞ்சிப் பயந்தோடும் அனுபவம் வேந்தலினாலும், தோற்றமாயிருக்கும் சொப்பன வலகு சத்த பரிசுரூபமாகத்தானுபவம் தரு வருதலினாலும் தோற்றமாயிருப்பது அனுபவத்திற்கு வராமலிருக்கவேண்டி மென்பார் கேள்வி பயனற்றகேள்வியாய் நின்றதற்கு

“உலகத்தோற்றம், அன்மத்தோற்றம் என்று பிதற்றுவது சர்வாசங்கச மென்றறிபக்கடவோ” என்றார். அன்மாவாகிய பரபுரண பிரமத்தினிடத்து உலகு: மனத்திற்குள்ளுறுப சொப்பன வுலகுபால் தோன்றுகிறது என் பது

தூதகங்கிதை ரிவேடதிரு. 14.

நிர்மல சிவன்தன் மாயையினால் கனப்போல் நிருபிச்சப்பட்டனவெல்லம் ()

என்பதினால் பெரப்படுதலின், உலகத்தோற்றம் ஆன்மத் தோற்றம் என்று பிதற்றுவது என்று பூர்வபட்சியார் கூறியது நூலாராய்ச்சியின்மையையக் காட்டுகின்றதென்க.

“தான் என்பது பிரமமா? சேவனா? பிரமமாயிருந்தால் தன்னைப் பிரம மென்று தெளியத்தக்க நிஷ்டை அசுற்கு வேண்டாமெனல் அசங்கதமாம்.”

என்றார். தான் என்பதற்குப் பொருள் விவகார தசையில் சேவனும், பாரமார்த்திக தசையில் பிரமமுமாயிருத்தலின், தன்னைப் பிரம மென்று தெளியத்தக்க நிஷ்டை பங்க தசையிலுள்ள சேவனாகே யன்றிப் பிரமத்திற்கு கன்றென்க. இது பற்றி விரிவாய் ‘மாயாவாதவைச சண்டமாருத’ மென்னு நூலில் “பிரமத்திற்குச் சேவன் போலியாய் வேறென்பது” “பந்தமுத்தி” என்னு மகுடங்களின் கீழ்ச் காண்க.

“எமது நிக்கிரக நூலில் சுருதிகளென்று காட்டியவை மூல வாக்கியங்க ளாயிராமல் அவற்றினர்த்தமாகவன்றோ எழுதப்பட்டிருக்கின்றன? அவ்வா ர்த்தம் சரியான அர்த்தமோ? தப்பார்த்தமோ? சரியான அர்த்தமாயிருந்தால், உமது ஆட்சேபத்திற்கு இடந்தராதென்று நீனைச்சிறோம்” என்றத்தவையி யார் கேட்டதாகவெழுதி அதற்கு விடை “அதுவும் நியாயந்தான் ஆயினும் அவ்வளவு மோசமிராது.” என்றார். அச்சுவை தவ்ஷண நிக்கிரகநூலார் எடுத்தெழுதிய சுருதிவாக்கியங்கள் ‘அவ்வளவு மோசமிராது’ என்றெழு தியதினால் சிறிது மோசமுண்டென்று புலப்படுகின்றது. அம்மோசத்தை

இவர் ஏன் எடுத்துக்காட்டவில்லை? எடுத்துக் காட்டாமல் “வற்றிய வேலை கலசலக்கும்” என்பதுபோல ‘அவ்வளவு மோசமிராது’ என்றுவிண்ணே கூறுதல் பயனற்ற கூற்றாமென்க.

இதன்பேரில்

“மா. நல்லது இருக்கட்டும். பிரமகேதையில், முண்டகோபநிடதம் - ஐதரேயோபநிடதம்-கேதோபநிடதம் முதலியவைகளி னார்த்த வைபவங்கள் கேட்கப்படுகின்றன. அவற்றால் எமது அத்வைதஞானமே சித்திக்கின்றது. அது பெரியாமாறு சில பாடல்களை எமது கீட்கரகநூலா ரெழுதிக்காட்டியிருக்கின்றனர். அவைகளை நீர் பார்த்திருக்கலாம். அவைகளுக்கு என்ன சொல்லப்போகின்றீர் ?

பி. சூதசங்கிதை தமிழிற் பாடலாக அமைந்திருக்கின்றது. அதிற் பிரமகேதையடக்கம். அதில் நீர் குறிப்பிட்டபாடல்கள் காணோம். தத்துவராயர் செய்த பிரமகேதையி லிருக்கலாம். யாவர் மொழிபெயர்த்ததாயினு மாருக. அவற்றால் நீர் மெச்சிய (அச்சுவிதம்) ஏகாதம் வாதம் பெறப்படுவது எமக்கு விரோதமாகாது. மேலே யாம் சுருதிகளுக்குத் தாற்பரியஞ் சொன்னதுபோலவே இவைகளிடத்திலுங் கொள்ளக் கடவீர். அன்றியும் மந்தப் பாடல்களில் பஹயபூசை நிரசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அது எமக்குச் சம்மதந்தான். இதை முன்னும் விரித்திருக்கின்றோம். இதிலொரு சூதிருக்கின்றது அறிந்துகொண்டீரா?

மா. தெரிவித்தல் வேண்டும். எமது அருந் துணையே.

பி. சூதசங்கிதை கூறும் வேதாந்தத்தில் சிவம் அதிஷ்டான மென்பதும், அதில் ஜகத்துக் கற்பிக்கப்பட்டதாகிய ஈலமும் வெளிப்படும். அதனால் சிவமே ஜகஜ்ஜ்மாதி காரணவஸ்து வென்றும், அதுவே எல்லாமென்றும் வேதாந்திகளு ளொருசார் கூறுவார். பற்றிதான் கூறும் வேதாந்தத்தில், தான்—ஆத்மா அதிஷ்டானமென்பதும், அதில் ஜகத்துக் கற்பிக்கப்பட்டதாகிய விசற்பமும் வெளிப்படும். அதனால், தானே ஜகஜ்ஜ்மாதி காரண வஸ்துவென்றும், தானே எல்லாமென்றும் வேதாந்திக ளுள் மற்றொரு சாரார் கூறுவர். இரண்டிவதமும் அஸங்காதம் வாதமாயினும், பித்தியதைநோக்க முந்தியது சூண முடைததாம். சைவசித்தாந்திகள் கூறும் சிவஸர்வோத்தம ஞானமே முடிவாகச் சூதசங்கிதையிற் பெறப்படுவதால், ஏகாத்வாதத்திற் றலைப்படும் பித்திய வேதாந்திகளை நோக்க முந்திய வேதாந்திகள் சிவப் பிரஸாதத்துக்கு அருகராயிதெல் சமீபிக்கின்றது.”

என்று கூறினார்.

தனியே பிரமகேதையை வியற்றினவர் தத்துவராய சுவாமிகள். மொத்த மாய்ச் சூதசங்கிதையை வியற்றினவர் வல்லூர் தேவராஜ பிள்ளை அவர்கள். ‘சூதசங்கிதை தமிழிற் பாடலாக வமைந்திருக்கின்றது. அதில் பிரமகேதையடக்கம். அதில் நீர் குறிப்பிட்ட பாடல்கள் காணோம்’ என்றிவர் கூறியதனால் தத்துவராய சுவாமிகள் சரியாய் மொழிபெயர்க்க வில்லையென்றும், தேவராஜபிள்ளை சரியாய் மொழிபெயர்த்தாரென்றும் புலப்படுகின்றன.

சம்ஸ்கிருத சூதசங்கிதைக்கு யார் இயற்றிய மொழிபெயர்ப்புச் சரியாய் விருக்கிறது? யார் இயற்றிய மொழி பெயர்ப்புத் தப்பாயிருக்கிறது?

வீருப்பது தத்துவராயர் மொழிபெயர்ப்பா? தேவராச பிள்ளை மொழிபெயர்
ப்பா? என்று ஆராய்வதை விட்டு, 'தத்துவராயர் செய்த பிரமகீதையிலிருக்க
லாம்' என்று சொல்வது நியாயமாமா? இனித் தத்துவராயர் இயற்றிய மொழி
பெயர்ப்புக்குத் தேவராஜ பிள்ளை யியற்றிய ஷை மொழிபெயர்ப்புப் பாடல்
கள் ஒத்திருக்கின்றனவென்பதை அடியில் இருவர் இயற்றிய பாடல்களைக்
கொண்டு காட்டுகின்றோம்.

பிரமகீதை று-வது சாந்தோக்கிய உபநிடதம்.

தத்துவராயசுவாமிகள் பாடியது.

சாதனமாகும்சதுட்டயங்கள்சமைந்தஆந்தத்தன்மையர்க்கு
நீதியாகஅருமறைதானின்றேயிவர்களறியும்வணம்
பூதமாயும்புவனங்கள்பிறவுமாகியிருந்ததுவும்
எதமில்லாதொன்றாயபரமேயென்றேயியம்பினதால். (எஎ)

சூதசங்கீத ந சு-வது சாந்தோக்கிய உபநிடதம்.

தேவராஜபிள்ளை அவர்கள் பாடியது.

பேசுமந்தப்பரசிவனேபிறங்குசிரவணாதிபல
மாசில்சாதனங்களாற்றெறியததக்கோன்மற்றவற்குத்
தேசகாலகிருதபரிச்சேசமென்பதிலுளாகும்
பாசமில்லாச்சருவவியாபகமற்றவனலருணர்வீரே. (உ)

தத்துவராயசுவாமிகள் பாடியது.

எப்பொருள்களுந்தானாகியிலங்கிடுமறிவாமீச
னப்படிவிளங்குநின்றதநிதலேயவன்றனக்கு
மெய்ப்படுபூசைவேரோர்செயலினான்றிமெய்யே
யிப்படிஞானந்தன்னாலிதைஞ்சிடப்படுவானீசன். (அஅ)

தேவராஜபிள்ளை அவர்கள் பாடியது.

மேவவெங்கும்வியாபித்தவெளிகடாகாசாதிவிபாகத்தாலும்
பூாவவிபாகத்தாலுந்தோன்றுமெப்படியப்படியேயம்மா
தேவனுந்தோன்றுவன்றோன்றுகின்றதுதோன்றாததெலாஞ்சிவசொருபு
மாவனவென்றுணர்ஞானஞ்சம்விதுசொருபபரையாகுமாலோ. (கக)

ஷை சு-வது அந்தியாயம்.

தத்துவராயசுவாமிகள் பாடியது.

நானாமத்தவரியமரர்ஞாலமொன்றுநரர்வித
யோனியிந்தமுதுமதனுடெழுந்தசிறுதிவலை. (உஉ)

தேவராஜபிள்ளையவர்கள் பாடியது.

தத்துவராசிவமென்னும்பெருங்கடலுண்மறையோதந்தொழிவியானு
பித்தன்குமின்மெனியனுமிருதிவலைத்தன்மையெமெய்மையீதால். (கஇ)

அ. வைதவினக்கம்.

அ.க.

ஷ. முண்டகோபநீதம்.

தத்துவராயசுவாமிகள் பாடியது.

கருமதம்பரராய்நாங்கனையெல்லாங்கற்றவரென்றிருக்கின்ற
பெருமிதமுடையார்மூடேபிறவாநெறியையும்பெறகிலார்பிறவித்
குருடர் கைப்பற்றிப்பொடியருருடர்குழியிலேகூடவீழ்வதுபோல்
மருவியவினையுந்தாங்களுக்கூடமாய்வதேயன் நிமற்றிலையே. (க)

ஷ. முண்டகோபநீதம்.

தேவராஜபிள்ளையவர்கள் பாடியது.

கருமீமயனுட்டிப்போர்கண்ணிலாநெருவன் மற்றோர்கண்ணிலாளை
வெருவினுணையாக்கொடுசென்மெதிருமுகவத்தழுந்தவிழுதல்போற்
ற்றுதுயர்மோகத்தாலேபிரவிர்த்தியாய்ச்சமுசாரத்திலவீழ்வார்
மருவதனுஞ்ஞானமன்றிக்கருமத்தினுற்பந்தமாய்வுருதே. (க)

தத்துவராயசுவாமிகள் பாடியது.

மெய்ம்மைவிரதந்தவம்விழுப்பமுதலாகுஞ்
செம்மைதருநல்வினைகள் செய்தனுபவிக்கு
மிம்மைமறுமைப்பயனைத் துமிற்றைவன்பாற்
பொய்ம்மையறவேநினைநுங்கனவுபோலாம். (க)

தேவராஜபிள்ளையவர்கள் பாடியது.

அன்னம்பிராணன்மனஞ்சத்தியமுலகங்கருமத்தாம்பலாதி
பன்னரியுமரூபாதிசுமாமெல்லஞ்சொப்பனப்பவஞ்சந்
தன்னைநிகராகவுண்டமபரமசிவசொருபத்தனிநானத்தான்
மன்னுசமுசாரமெலாநிவித்தியாமின்பமுத்திமருவுமாலோ. (க)

தத்துவராயசுவாமிகள் பாடியது.

எங்குநிறைந்தபரத்தினிலோகமெழுந்தழியும்படிதா
னங்கியெழும்பெற்றிபோலும் உகம்புறமாயத் மாயையெனுங்
கங்குல்கடந்துயிருக்குயிராயொருகாலழிவற்றகமா
யங்கபிராணன்மனங்களுஞ்சிவனாகியவக்கரமே. (க)

தேவராஜபிள்ளையவர்கள் பாடியது.

ஆகலிஹற்சிவஞானசித்திபுறக்குருடனிகன்காகச்செய்து
போதாவனுக்கிரகம்பெறவெண்ணெயிலெழுபுலங்கமீட்டுஞ்
சேதமில்வவழிவிடத்தேயிலயமாகுதல்போலச்சீவரெல்லா
மேதகுநற்சிவத்திடத்தேயிலயமாகுவரென்பர்மென்மையோசே. (எ)

ஷ. கோபநீதம்.

தத்துவராயசுவாமிகள் பாடியது.

எப்பொருளுமாயையினுலெனச்சிவவரியம்புவர்கள்
மெய்ப்பரமனறையொழியவேனொருமாயையுமில்லை
யொப்பரியபரனொழியவொருமாயையுண்டாகி
ஸப்பரமன்றன்பெருமைக்கடனேரேயழிவன்னே. (க)

ஷை சாமசாகோபநிடதம்.

தேவராஜபிள் னையவர்கள் பாடியது.

உத்தமவத்தகையோற்குத்தன்னறமுலப்படுதலொன்றுமில்லை
யொத்தபரசிவற்கயலாமாயையினெச்சகமுமுண்டென்றுரைப்பர்சில்லோர்
பெத்தமின்மாதேவனுடைமகத்துவத்திற்கனுபபத்திப்பிரசங்கந்தான
செத்தமருவறவருமாதவினவ்வாறெஞ்ஞான் றுஞ்செப்பொனாட்சு. (கக)

ஷை கேநோபநிடதம்.

தத்துவராயசுவாமிகள் பாடியது

பரமத்துவிதஞானியேபரதேவதைதானவனையித்
திரமாழுத்தியானிங்குச்செப்பும்பொருள்செய்வனையாலும்
உரமானத்திசுகெளதமனாண்டாஞ்சாபவரையாலும்
கரமாமனிதர்நெஞ்சுதன்றிகாதல்செய்யத் தொருகாலும். (குக)

ஷை சாமசாகோபநிடதம்.

தேவராஜபிள் னையவர்கள் பாடியது.

பரமவத்துவிதவிந்தனானத்தாற்பகரருருத்தியுண்டாதல்
சரதமேதவஞ்சால்கெளதமன்றதிசொபததானமுன்செய்பாவத்தால்
வரமுறிவ்வுருத்தந்தோன்றமாட்டாதவளாசிவசம்பந்தமான
புரவுசேர்ல்பூதிமுதலெவற்றினுமவா தொன்றுமடிகர்புரிவெறுப்பே.

ஷை ஐதரேய உடநிடதசேடழம் தைந்தீரீய உபநிடதழம்.

தத்துவராயசுவாமிகள் பாடியது.

யாதொருபொழுதுகாட்சிமுதலிலதாம்பரத்திற்
பேதமதறவுணாந்தான் அப்பொழுதபயனாகிக்
கோதிலாவமுதமெய்துங்குடமேற்றிதிதுபேதஞ்
சாதலும்பிறப்புமச்சம்சார்தலுஞ்சங்கையிலே. (உரு)

ஷை தைந்தீரீய உபநிடதழ்

தேவராஜபிள் னையவர்கள் பாடியது.

பிரமன்முகற்றுபரமீரூப்பேசாகின்றவுலகமெலாம்
பரவுமந்தப்பரசிவனேபண்பாரத்தப்பரசிகன்றன
சொருபஞானமுன்னோனே துலங்குவேனமுத்தலுங்
கருமமாதிகளாற்சேவன்முத்தனாகான்கடைப்பிடிமின். (அ)

ஷை கடவல்லியோடு சுவேதாசுவதா உபநிடதம்.

தத்துவராயசுவாமிகள் பாடியது.

ஏயபேருலகில்விசைப்பயனுகார்த்தங்கிதயமேருவவாரிருவர்
சாயையாதபமாகின்றனர்கேவசங்கரரென்றிடத்தருவா
தோயுமாற்றலெயுண்பவன்சேவனுட்வொன்சிவனிவர் தமக்கிங்
கணியபேதந்தானுபாதி யால்வந்ததல்லதபேதமேயாகும். (க)

தேவராஜபிள்ளையவர்கள் பாடியது.

உடம்பினிருதயவெளியின்மத்தியிறீசுவேச்சுருள்ளாரன்றாரு
எடங்கரியகன்மபலஞ்சீவனேந் ண்ளாமனுபவப்பான்
மடங்கவற்றுமீச்சுரன மற்ருபவயா ஞராயபை பற்றிவர்க்குத்
தொடங்குபரமார்த்தத்திற்சேதமிலையென்றுணர்வீதுமவா னீர். (10)

மேற்காட்டிய பாடல்களால் தேவராஜபிள்ளையவற்றிய சூதசங்கிதையிலுள்ள ப்ரமகீதையும், தத்துவராய சுவாமிகளியற்றிய ப்ரமகீதையும் ஒத்துப்போயினமையின, பூர்வபட்சியார் ஆராயாதே கூறினாரெனபது பசுமரத்தாணியா யுறுதிப்பட்டதென்க.

“அவசரக் காரனுக்குப் புத்திமட்டு” என்னும் பழமொழிப்படி பூர்வபட்சியார் எனையும் ஆராயாமலே மணப்போக்கின்படி சேசி அவமான மடைகின்றார். இவர் போன்றாரைப்பற்றித்தான்

“பொய்படுமொன்றோ புனைபூணுங்கையறியாப்
பேதை வினைமேற்கொளின்”

என்று குறளும்.

வாழ்காளைப், போக்குவார்புல்லறிவினார்.”

என்று நாலடியும் கூறி இருக்கின்றனபோலும்.

இவர் மேலிடத்தில் சுருதிவாக்கியங்களுக்குச் சொன்ன தாற்பரியம் பயனில் மொழியென்பது யாம் மறுத்த மறுப்பினால் நன்கு விளங்கினமையின் ‘மேலே யாம் சுருதிகளுக்குத் தாற்பரியஞ் சொன்னதேபோலவே இவைகளிடத்துங் கொள்ளக் கடவீர்’ என்பது பயனில் மொழியென்று விடுக்க.

சுருதிவாக்கியங்களுக் கிவர் கூறிய குருட்டுத் தாற்பரியம் சூதசங்கிதையிடத் துக் கூற மாக்கமில்லாமையினாலன்றோ ‘இவைகளிடத்துங் கொள்ளக் கடவீர்’ என்று, விளக்கிக்காட்டாது வாளா கூறி நின்றார். இத்தகைய விவர், சூதசங்கிதையிடத்துத் தங் குருட்டுத் தாற்பரியத்தைச் சொல்லாமல் விட்டமையால் அக்குருட்டுத் தாற்பரியத்தை மறுத்தற்கு நிற்கு இடனில்லாது போயிற்று. இதுபற்றி யாம் மிகு விசனமுறுகின்றேம்!

முன்னர்ப் பாகியபூசை: புனர்ஜன்மத்தையும் போகத்தையுங் கொடுக்குமேயன்றி மோட்சத்தைக் கொடாதென்று கூறிய மைத்திரேயோபநிஷத் வாக்கியத்தை மறுத்து அது பைபில் வாக்கியத்திற்கினமா யிருக்கிறதென்று கூறி நிர்ந்தித்த பூர்வபட்சியார் ‘சுண்டும் அதுபோலவே நிலையிராது, அந்நிலை தவறினதனறி அந்தப் பாடல்களில் பாஹ்யபூசை நிரசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது எமக்கும் சம்மதந்தான்’ என்று நாணயின்றிக் கூறியது மாறுகொளக் கூறியதன்றோ? முன்னுக்குப் பின்னுதைத்துக் கொள்ளுமாறு பேசியவரது வாதம்: “கல்லாவொருவர்க்குத் தம் வாயிற் சொற்கூற்றம்” என்னும் நான்மடிக்கடிக்கை செய்யுளடிக்கினமா யிவர்க்கே கூற்றமாய் நின்றதென்க.

‘சூதசங்கிதை கூறும் வேதாந்தத்தில் சிவம் அதிஷ்டானமென்பதும், அதில் ஜகத்துக் கற்பிக்கப்பட்டதாகிய நலமும் வெளிப்படும். அதனால் சிவமே ஜகஜ்ஜந்மாதி காரண வஸ்துவென்றும் அதுவே எல்லாமென்றும்

வேதாந்திகளுள் ஒருசாரார் கூறுவார்' என்றும், 'மற்றநூல்கள் கூறும் வேதாந்தத்தில் தான்—ஆத்மா அதிஷ்டானமென்பதும், அதில் ஜகத்துக் கற்பிக்கப்பட்டதாகிய விகற்பமும் வெளிப்படும். அதனால் தானே ஜகஜ்ஜ்மாதி காரண வஸ்துவென்றும், தானே எல்லாமென்றும் வேதாந்திகளுள் மற்றொருசாரார் கூறுவர்' என்றும் கூறி, அதிலிருக்கிற சூதை விளக்கிய பூர்வ பட்சியார்க்கு வேதாந்தத்தின் பேதத்தை விளக்கிவைத்த குரு வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் புலியாய்த்தா னிருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அதிலிருக்கிற சூதை விளக்கிவைக்க முடியவே முடியாததான். அல்லது இவரே குருமுகத்திலன்றித் தம்முடைய சுய புத்தியா லறிந்து கொண்டிருந்தால் இவரைப் பார்க்கிலும் வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் புலியாயுள்ளவர் ஒருவரும் இரார்! இரார்!! சூதசங்கிதை கூறும் வேதாந்தத்தில் சிவத்தில் சகத்துக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று கூறியதனால் அது ஆத்மாவில் சகத்துக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று கூறவில்லையென்று பெறப்படுகின்றது. அவ்வாறாயின்

சூதசங்கிதை கூ-வது சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தில்

அனையபரனிடத்தாரோபிதமாண்பவஞ்சமவற்சத்திதமான
புனையொளியுண்டாயிருக்கும்பொருந்துமுடலாதுகட்குப்புகல்வேறான
வண்புகழ்க்கவலான்மாவையொன்றேனும்பரிசிக்கமாட்டாதம்ம
நினைதரு மவ்வான்மாவேநாமரூபாதிகளைநிருமித்திட்டோன். (கூ)

என்று இச்செய்யு ளிருத்தலும், இதோபொன்ற செய்யுட்கள் பலவிடத் திருத்தலும் அநாவசியமாகின்றன. சுங்கு ஆன்மாவென்று சூதசங்கிதை கூறியது சிவம் என்றே விளங்குதலின், இவர்: ஆன்மாவின்னிடத்துச் சகத் துற்பத்திபென்று சூதசங்கிதை கூறவில்லையென்றும் டேதாத்களுள் ஒரு சாரார் ஆத்மாவின்னிடத்து உலகோற்பத்தி கூறுவொன்றும் கூறிய கூறாது அவசாரக் கூற்றாய் நின்றதென்க. சூதசங்கிதையில்தான் மற்ற நூல்களில் கூறும் வேதாந்தத்தில் ஆத்மாவில் ஜகத்துக்கற்பிக்கப்பட்டதென நிவர் கூறியதனால், அநாவயிற்றில் சிவத்தில் உலகு கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கூறாமல் சிவனில் உலகு கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று கூறியதாக ஏற்படுகின்றது அங்ஙனமாயின்,

வாகுதேவமனனம் ஆத்மாஹம்நிநூயம்.

“ஸ்துல சூட்சும காரண சரீரமான பஞ்சகோசங்களுக்கும் வெகுருத்த னாய் அவஸ்தாக்கிரப சாக்ஷியாய் நித்தியனாய் நிருவிக்கரியாய் நிஷ்காரியனாய் நிருபாதிகனாய் கிரீலேபனாய் நிச்சம்டனாய் நிரந்தரியனாய் நிருமலனாய் அசங் கனாய் அனந்தனாய் அகர்த்தாவாய் அபோக்தாவாய் உச்சரீரியாய் அப்பிராண னாய் அமனசனாய் அசலனாய் அபோதசவரூபனாய்ச் சுலயம்பிரகாசனய்ச்சுத் தனாய்ப் புண்ணியபாவத்தினால் பரிசிக்கப்படாதவனாய்ப் பரமாத்ம சொ ரூபனாய் விளங்கப்பட்டவனே ஆத்மாவென்று சொல்லப்படும்.”

என்றும்,

ஞானவாசிட்டும் இட்கவாதுகதை.

மூழுதவடியொன்றாமான்மா முழுதுசத்தியினுள்
*கொழுமுதுகதியிலுளவிகளிற்கோலம்போளின் றொளிரு
மொழியினினவிற்பயப்பிலதாயொன்றஞ்சம்பாவத்தன்னித்
*திருஞ்ஞானமாத்நிரமயுணர்வாய்ச்சகவசகங்களைபுயம்.

(சு.க)

என்றுமுள்ள

குதசங்கிதை யல்லாத நூல்களில் சொன்ன ஆன்மா சிவன் என்று சொல்லப்படுமா? படாதவாறு? படாதாகவே, குதசங்கிதை கூறும் சிவம் ஆன்மாவேயென்றும், மற்ற நூல்களில் கூறும் ஆன்மா சிவமேயென்றும் பெறப்படுவதென, வேதாந்திகளுள் ஒருசாரார் சிவத்தில் உலகு கற்பிதமென்று கூறுவார்களென்பதும், மற்றொருசாரார் ஆத்மாவில் உலகு கற்பிதமென்று கூறுவார்களென்பதும் ஆபாசத்தினும் ஆபாச மொழியாமென்க. வேதாந்தசாஸ்திரனுணமை இன்னசென்று அணுத்தணையும் உணராமலே வேதாந்தத்தி லிருநிலையுண்டாக்கவந்ததிப்பூரவபட்சியாருக்கு ஒப்பு “நஞ்சு நெருப்பு நரகு நிகரனறிழித்தோர், தஞ்சொலுக்குத் தானேநிகர்” என்னுஞ் செய்யுளின்படி ஒப்பு மற்றொருவ ரினை நென்க.

வேதாந்தத்தி லிவர் கூறிய பிரிவினை யிவ்வளவு ஆபாசமாய் நின்றமையின் ‘நிர்வாணமே அசங்காதம் வாதமாயினும்’ என்று குதசங்கிதையையும் சோதனைசெய்து பின்னர் ‘பிரிதியதை நோக்க முந்தியது குணமுடைத்தாம்’ என்றது யாதபயனைக் காணியோ?

தாயுமானவர் மாயையை

இல் பொருளென்றே கூறினாரென்பது.

தாயுமானவர் துஷ்டமென்றும், அவரது மடத்தில் அத்வைதசாஸ்திரத்தைப் படித்திருந்தாரென்றும் “மாய வாதவாசனம் - மாராத” மென்னுந்நூலிற் 71, 72, 73, 74, 75, 127, 123, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 182, 183, 184, 185 என பக்கங்களில் விரிவாய் வந்திருக்கும் விடையங்களுக்குப் பதில் கூறும் மீண்டும் “உடித்தாலுமடித்தாலும் அட்டடித்தான் சொல்லுவேன் என்பதற்குணங்க, தாயுமானவர் விஷடமாக மறுக்கப்பட்ட விஷயத்திலேயே சிலவற்றை மீண்டும் பேசுகின்றார். அது

“தாயுமானவர் பாடல் ‘அண்டபகிரண்டமும் மாயாவிகாரமே அம்மாயையிலலாமையே’ என்று கூறியவா நெனனை?” என்று அத்தைதியார் வினாவினதாக வெழுதி, அதற்கு விடை “அண்டபகிரண்டங்கள் மாயாவிகாரமென்று சொன்னது சைவசித்தாந்தமாம். பிரமத்தினை விகாரம் அல்லாத தன்னுடைய விகாரமென்று சொல்லியிருந்தால் அதை யெடுத்து நீர் கொஞ்சலாம்” என்பது.

தாயுமானவர் “அண்டபகிரண்டமும் மாயா விகாரமே அம்மாயையிலலாமையேயாம்” என்றது “எவன் வாஸ்தவத்தில் இல்லையோ, அவன்தான் மாயை” என்று கூறிய ஸர்வஸாரோப நிஷத்து வாக்கியத்தையும், “அபாவமாயினமாயை” என்று கூறும் குதசங்கிதையையும் சமூவிக் கூறினாரேயன்றி, இவரது அவைதிக் துவித மாயா சித்தாந்தத்தைச் சமூவிக் கூறிய திற்றாமென்க. இவ்ருமாக, இவர் “சைவசித்தாந்தமாம்” என்று கூறுவது: தாயுமானவர் அருளிய

“வேதமுதலாய் விளங்குஞ் சிவவடிவாம்
போதநிலயிற்பொருத்தம்—வேதமிரு
மோகாதிபல்லவிலேழும்மீனையெனெஞ்சேயித்
தேகாதிமெய்யோதெளி.”

என்றசெய்யுளால் மறுக்கப்பட்டுப்போயதென்க. மறுக்கப்பட்டுப் போய தெவ்வாறெனின், 'அது பூர்வபட்சியார் வேதத்தைப் பாட்டிக்கதை' மென்றும், 'அலக்கணுண்டுபோகும் போத'மென்றும், 'உபநிஷத்தென்று பூச்சுக் காட்டியதனாற்றானே யாம் அஞ்சுவோமோ' என்றும் முன்னர்க் கூறியிருப்பதினாலும் தாயுமானவர் வேதமுதலாய் விளங்கும் சிவபோத நிலையின்பொருந்தவேண்டு மென்றருளியதாலும் விளங்கும்.

தாயுமானவர்: அண்டபகிரண்டங்கள் மாயாவிகாரமென்றும் அம்மாயையில்லாமையையே யிலக்கணமாகவுடையதென்றற்கு கூற, இவர் 'பிரமத்தின் விகாரம் அல்லது தன்னுடைய விகாரமென்று சொல்லியிருந்ததால் அதை பெடுத்து நீர் கொஞ்சலா' மென்பது பொருத்தமனவென்க.

அப்பால் "அம்மாயையில்லாமையே" என்றுகூறியதஞ் சைவசித்தாந்தமோ" என்று அத்வைதி வினவியதாக வரைந்து, அதற்கு மறுமொழி

"சிவஞானபோதம் 'யாவையுஞ் சூனியஞ்சத்தெதிர்' என்று கூறுகின்றது. சத்தின் முன்னர் அசத்து முன்னதுத் தோன்றாதென்கையால், முதலில்லையென்பது கருத்தன்றும். அரசனது சந்நிதியில் அமைச்சனை தாற்றல் சூனியம் என்பது அவனது அதிகாரம் முன்னத்துத் தோன்றாதென்பதாம். அதனாவனது அதிகாரத்துக்கு அபாவஞ் சொல்ல விரையுமோ? இவ்வாறு தெளிந்து தாயுமானவர் பாடலுக்கு உரையியற்றிக் கடவீர், தாயுமானவர் மெய்கண்ட நூலைப் பின் பற்றினவ ரென்பது நீரறியீர். "பொய்கண்டார் காண்பு புனிதமாமத்துவித-மெய்கண்டான் பொன்னடியை மேவுநா னெந்நாளோ" என்ற வழுதவுரையால் அவரதுண்மையை யறிந்திடக்கடவீர்"

'என்றார் சத்தின் முன்னர் அசத்தின்மென்பதற்குவமானமாகக் கண்டப்பொருளாகிய அரசனையும் அமைச்சனையும் எடுத்துக் காட்டுதல் பொருத்தமன்று. ஏனெனில் அரசனில்லாவிடத்து அமைச்சனும் அமைச்சனுள்ளவிடத்து அரசனும் மில்லாதிருப்பதுபோன்று, பிரம்ம மில்லாவிடத்து மாயையும் மாயை யில்லாவிடத்துப் பிரம்மம் மில்லாமலிருக்கின்றனவா? அரசனில்லாவிடத்து அமைச்சன் தன் ஆற்றலைச் செலுத்துமாப்போல, பிரம்ம மில்லாத எவ்விடத்து மாயை தன் தாற்றலைச் செலுத்துகின்றது? செலுத்தாமென்பசம்பவமன்றோ? அரசன் முன்னிருக்கும் அமைச்சன், அரசனைப்போலச் சத்தாயிருப்பதுபோன்று பிரமத்தின் முன்னர் மாயை சத்தாயிருக்குமாயின் சிவஞானபோதம் 7-ஞ் சூத்திரத்தில் "யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிராகலின், சத்தேயறியாது" என்று கூறி, பின்னர் "அசத்திலது" எனப் புகன்று, 9-ஞ் சூத்திரத்தில் "உராத் துணைத் தேர்த்தெனப்பாசமொருவ" என்று பாசம் அல்லது மாயைக்கு உவமானம் பேய்த்தேரைக் கூறுவானென்? கூறியதனால் மாயை சத்தாகிய பிரமத்தின் முன்னர் அசத்து அதாவது இல்லாதென்றே பெறப்பட்டதென்க. சிவஞானபோதமானது ஷே சூத்திரங்களின் படி மாயையை இல்பொருளென்று கூற, இவர் அரசன் அமைச்ச உதாரணங்களைக் காட்டி யுள்பொருளென்றுகூறுதல் மயக்க வுணர்வென்றுணர்க. சிவஞானபோதம் 3-வது சூத்திர வரையில் சிவஞான சுவாமிகள் சிவஞான போதம் மூன்றாவது சூத்திரச் சிற்றுவரையில் சூனியத்திற் கிலக்கணம் "சூனியமாவது உள்ளது மன்று, இல்லது மன்று, இரண்மொவது மன்று, வேறெனப்படும் பாழ்" என்று கூறினார். சுண்டு அவர் சூனியத்திற்குக் கூறிய இலக்கணம்

வாசுதேவ மநநம் இராகந்துவேஷாதிப் பிரகாரணம்.

(சம்ஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பு.)

“அஞ்ஞானத்தின் சொரூப லட்சணம் எப்படியெனின், அந்த அஞ்ஞானம் சுதத்தமல்ல, அசுதத்தமல்ல, சதசத்தமல்ல, பின்னெதுவெனின் அநிர்வாச்சியமே”

என்றுள்ளதற் கொத்திருத்தலின், சூனியமென்பது அநிர்வாச்சியமென்றேற்பட்டது; பட்டே, சூனியம் என்பதை அரசன் அமைச்ச வதாரணங் காட்டிப் பூர்வபட்சியார் உள்பொருளென்றது தப்புரையினும் தப்புரையாய் நின்றதறி. மேலும் தாயுமானவர் “ஆசையெனும்” என்பதில்

போதமென்பதேவினக்கொவ்வும்அவித்தைபொய்யிருளாம்

திதிலாவிளக்கெடுத்திருடேடவுஞ்சிக்கா

தாதலாலறிவாய்நின்றவிடத், நிறியாமை

யேதுமில்லையென்றெம்பிரான் சுருதியேயியம்பும்.

என்று சுருதி நெறியைக் கடைப்பிடித்து மாயையைப் பொய்யிருளென்ற ரூபேயன்றி, இவர்கூற்றின்படி மாயையையுள் பொருளென்று கூறினரில்லை; இல்லையாகவே, ‘அரசனது சந்திதியில் அமைச்சனது ஆற்றல் சூனியம் என்பது அவனது அதிகாரம் முனைத்துத் கோன்றாதென்பதாம். அதனைவனது அதிகாரத்துக்கு அபாவஞ்சொல்ல விகையுமோ’ என்றிவர் கூறியது பூர்வ பட்சமாயிற்றென்க. பரிபூரணமான பிரமத்தில் மற்றொரு பொருளிருத்தல் சிறிதுங் கூடாதாகவே பிரமபூரணத்தில் மாயை சத்தாயிருப்பது முடியாது. முடியாதாகவே, அரசனிடத்து அமைச்சனைப்போலப் பின்னமாயிருந்து மாயை தனது ஆற்றலைச்செய்வது எவ்வாறும் ?

வேதசம்மதப் பிரகாரம் இன்மையையே தனக் கிலக்கணமாய்ப் பெற்ற மாயையினை யுள் பொருளென்று கூறுவோர்: இன்மையாகிய உலகத்தை யுண்மைமென்று கூறும் வேதபாஹிய சார்வாக மதத்திற் சேர்ந்தவரென்பதற்கு ஆசங்கை யாதென்க. இதுபற்றி விரிவாய்நிறியவிரும்புவோர் “துவைதாத்வைத வாதம்” என்னும் நூலின் 113 வது பக்கமுதல் 124 வது பக்கவரையிலும் காண்க.

தாயுமானவர் ‘பொய்சண்டார் காணப் புனிதமெனு மத்துவித்’ மெய்கண்டான் பொன்னடியை மேவுநாளெந்நாளோ’ என்றது

வள்ளலார் சாஸ்திரம்

பதிபசுபாசவிளக்கம் பசுவிளக்கத்தில்

பாசத்தாற்பசுவெனப்பகரப்பட்டன

பாசந்தானிரிதரப்பதியெனப்பமம்.

(க)

ஷை ஞானதருமான்மியத்தீல்

சத்தியுஞ்சிவன்சங்கரனென்றே

குற்றமினம்மறைகூறும்வருத்தே.

(ங)

ஷை மகாவாக்கிய விலக்கணத்தீல்

பொன்னையன்றிப்பூணில்லைபூணையன்றிப்பொன்னில்லை

யென்னையன்றிச்சிவனில்லைசிவனையன்றியானில்லை

யின்னவண்ணமறிந்தோனையீசன் றனையுமறிந்தோனா

மின்னவண்ணமுயிர்தானீசன் றனையுமறியானே.

(சு)

ஷை சித்தாந்ததரிசனம் பதியியல்

அத்துவிதத்துக்கருத்தம்பலவென்னும்
சிறற்றிவுகொண்டென்கெழீழ்.

(௫௧)

ஷை பாசமோசனவியலில்

சேவனத்தாற்சேவனெனல்சேவனிற்ந்தாலிந்தச்
சேவனேயந்தச்சிவம்.

(௬௨)

ஷை கருநீசார் லிளக்கம் ழூன்றும் வாககியீதீழ்

அறிவையன்றியறியப்படுமபொருள்
சிறிதுமில்லை.

(௬௯)

என்று கூறிய சிவஞானவள்ளலார் : சித்தாந்த தரிசனத்தினது பாயிரத்தில் “துவிதத்தை யனுவாத முன்பு செய்து அத்துவிதமே சொல்லும் சுற்றில்” என்ற சூதசங்கிதைபோன்ற பிரமாணத்தைக் கைப்பற்றி, அத்துவிதஞானத்தை யடைதற்குச் சாதனமாயுள்ள தூல்களில் மெய்கண்டார் தூலும் ஒன்றாயிருப்பதுபற்றி

மெய்கண்டேன்மெற்பிறவிகானேன்றிருவெண்ணை
மெய்கண்டாணுலையினாவி.

(௬0)

என்று கூறியதுபோலன்றி யிவரதுசித்தாந்தத்தை யுடன்பட்டுக்கூறிய தன்மென்றுணர்க. தாயுமானவர் மெய்கண்டாரைத் துதித்துவிட்டதினாலேயே சூனியம் என்பதற் கருத்தம் உள்பொருள் என்று ஏற்படாதென்பது அத்தாயுமானவர் “முற்றுகிலலாமாயை” “அவித்தை பொய்யிருளாம்” “அசிலமாயை காண்முயற் கொம்பே யென்கோ கானலம் புயலே யென்கோ வான்முக முளரியென்கோ” என்று கூறியதனால் நன்குவிளங்கும். தாயுமானவர் : மாயைபொய்யென்றும் அதற் குவமானம் முயற்கோடு, கானனீர், ஆகாயத்தாமரை யென்றும் கூறுகின்றார், இப்பூர்வபட்சியாரோ அவரது அபிப்பிராயத்திற்கு மாறாக மாயையை யுள்பொருள் என்று கூறி அரசனமைச்ச வுதாரணங் காட்டுகின்றார். தாயுமானவரது அபிப்பிராயத்தை அறியாது அவரது தூலைத் தமக்குப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாதல் : அயல் நாயகனது அபிப்பிராயத்தை அறியாது அவனைத் தனக்கு மணவாளனென்று மனப்பால் குழ்க்கும் மங்கையின் செய்கைக்கு இனமென்று விடுக்க.

“ஆயின் அவர் ‘பாராதியண்டமெலாம் படர்கானற்சலம்போல்’ என்ற வாறென்னை ? அன்றியும் ‘தேன்முகம் பிவிற்றும்’ என்னும் பாடலில் உலகத்தை முயற்கொம்பு-கானற்சலம்-ஆகாயத்தாமரை என்றுவமித்தவாறென்னை” என்று அத்வைதியார் வினவியதாக வெழுதி, அதற்கு விடை “ஞானி களுக்கு உலக மனுபவத்திற்கு வராதென்பதற் கிவை யுவமையே தவிர வேறில்லை. ‘அஞ்ஞானிக்கேது சிவ மப்படியே யாருங்காண்-மெய்ஞ்ஞானிக் கில்வுலகம்’ என்றதனாலு மறிக்க.”

என்றார். இவ்வாறு சுத்தரனென்பா ரொருவரும், அரக்கோண வீரபத்திரமூர்த்தி யென்பா ரொருவரும் முன்னர்ப் பேசி அத்வைதிகளால் மறுக்கப்பட்டார்கள். அம் மறுப்பு ‘துவித சைவரே மாயா வாதிகள்’ என்னும் தூலின் 46-வது முதல் 49-வது பக்கவரையிலும், “மாயாவாதசைவச்சண்ட முகமுதம்” என்னும் தூலின் 53-வது பக்கமுதல் 57-வது பக்கவரையிலும், ௯௭-தூலின் 140-வது பக்கமுதல் 142-வது பக்கவரையிலும் விரிவாய் வந்

திருக்கின்றது. இவர் அதைப்பற்றி ஏதும் பேசாது மீண்டும் மூன் மறுக்கப் பட்ட விஷயத்தையே பெயர்த்தும் பேசத் தவிரவுடையென்று.

ஞானிகளுக்கு அனுபவத்திற்கு வாராமை காரணமாக வலகு பொய்யாயின், அஞ்ஞானிகளுக்கு அனுபவத்திற்கு வாராமை காரணமாகச் சிவமும் பொய்யாக வேண்டுமே. பூர்வபட்சியார் கூற்றின்படி அனுபவத்திற்கு வருவது மெய்யாயும், அனுபவத்திற்கு வாராதது பொய்யாயும் ஆகவேண்டுமென்று, கயிற்றரவும் காணனீரும் சொப்பனவுலகும் அனுபவத்திற்கு வருகின்ற மைப்பற்றி மெய்யுமீ கடவுள் அனுபவத்திற்கு வாராதிருப்பதைப்பற்றிப் பொய்யுமாகவேண்டும். ஆகவே, அனுபவத்திற்கு வருவது மெய்யென்றும் வாராதது பொய்யென்றும் கூறுகின்ற நாஸ்திகமதத்தரி லிவரும் ஒருவ ரென்பதற்கு யாது தடை? உலகு பொய்யென்பதற்கு உவமானமாக வெடுத்த கானல் நீர், முயற்கொம்பு, ஆகாயத்தாமரை முதலியன அனுபவத்திற்கு வாராமை காரணமாகவா? விசாரணை காரணமாகவா? அனுபவத்திற்கு வாராமை காரணமாக வென்பதில் மேற்கூறியபடி அநேக ஆசங்கைக ளுண்டாகின்றமையின் விசாரணை காரணமாகவே என்பதற்கு யாதுத் தடையிலலை யென்க.

தாயுமானவர்

விதிக்கும்பிரபஞ்சமெல்லாம் - 4-ம்
வெயிலம்ஞ்சனென்னவே வேதாகமங்கள் மதிக்கும்.
பாராதிபூதநீயல்லே - உன்னிப்
பாரிந்திரியங்கரணநீயல்லே
யாராயுணர்வுநீயென்றான்.
ஞாலத்தைமெய்யெனவே நம்பிநம்பிநாளுமென்றன்
காலத்தைப்போக்கி யென்னகண்டேன்பராபரமே.
சுகம் பொய்யெனத் தம்பட்டமடியே.

என்று கூறியது அனுபவத்திற்கு வந்தமை காரணமாகவா? விசாரணை காரணமாகவா? அனுபவத்திற்கு வந்தமை காரணமாகவெனின், உலகைப் பொய்யெனப்படாது. விசாரணை காரணமாகவெனின் பொய்யெனக்கூடும். கூடவே, ஞானிகளுக்கு உலகம் பொய்யென்பதும் அதற் குவமானமாகக் கானனீர், முயற்கொடு, ஆகாயத்தாமரை முதலியனவற்றை யெடுப்பதும் விசாரணை காரணமாகவென்றுணர்க.

உலகம் பொய்யென்பது விசாரணையாற்றான் என்பது

மகோபநிஷத் 4-ம் அத்தியாயம்.

“பாலேநிலத்திற்குள்ளும் சலமுழுதும் பாலேநிலமேதவிர வேறில்லை; மூன்றுலகமும் சகலப்பிரபஞ்சமும் விசாரணையினால் சின்மாத்நிரந்தரானே.”

என்றுள்ள வாக்கியத்தால் நன்குவிளக்கும்.

துவிதாத்துவிதம்.

“துவைதாவைதம் என்பன சித்தாந்திகளது சொந்த சொத்தாயின. இவற்றுள் ஒவ்வொன்றினக் களவாடித் தியங்குவாராயினர் எனைய சபையினர்..... அவற்றிற்குத் தனித்தனிப் பொருள் கூறுங்கால், ஒருவரோடொருவர் பிணங்கிப் பேதையராயினர்”

என்றார். தனித்தனியே தம்பியோடும் தமயிளோடும் பகைக்கு மொருவனுக்கு அவ்விருவரும் உறவாகாது நீங்குவதுபோல, துவித சித்தார்த்தத்தையும் அத்துவிதசித்தார்த்தத்தையும் மறுத்து, துவிதிக ளாகாமலும் அத்துவிதிக ளாகாமலும் திரிசங்குசுவர்க்கம்போல உபயப் பிரஷ்டரா யிருக்கின்றவர்களுக்கும் துவைதாத்வைதம் சொந்தமாயிடுதல் யாங்ஙனம்? இப்படிப்பட்டவர் ஒரு மதஸ்தராவதுதான் யாங்ஙனம்?

‘ஒவ்வொன்றினைக்களவாடித் தியங்குவார் ஏனையசமயிகள்’ என்றபோது இரண்டினையும் களவாடித் தியங்குவார் இவர் சமயிகள் என்பதற்கு ஆட்சேபமென்ன? ‘அவற்றிற்குத் தனித்தனிப் பொருள்கூறுங்கால் ஒருவரோடொருவர் பிணங்கிப் பேதையராயினர்’ என்றபோது அவ்விருவரோடும் பிணங்கிப் பொருள்கூறிய விவர் சமயிகள் பேதையரினும் பேதையராயினுமென்பதற்குச் சங்கையென்ன? பூர்வபட்சியார் இவ்வாறு யோசனையின்றிப் பொருத்தமாகாத விஷயங்களை யெழுதி, ஆபாசவினாவிடையை நிரப்பி விட்டாராகவின், இவர்கூற்றின்படி இவ்வாறு எழுதிய சுவடிக்கே ‘பீற்றற் சுவடி’யென்னும் பெயர் பொருந்துமென்க.

“முத்தியில் சீவேசபேத மில்லை யென்று நீலீர் கொண்டவாறு அத்து விதச் சொல்லை யாகிரயித்த சமயிகளெல்லாம் பொருள் கோட லுண்மையாயின், அத்வைத தூஷணஞ்செய்தார் நாயகர் என்ற தும்பாபுரரை பலிக்கும்” என்றார்.

முத்தியில் சீவேசபேச மொப்புகிறவர்கள் எவராயினும் சரி, அவர்கள் துவைதிக ளாவார்களே யன்றி யொருபோதும் அத்வைதிக ளாகார்கள். சுருதியாதிகளின் பிரமாணப்படிப் பேசுவதைவிட்டு இவர் பொன்றார் சிலரைத் துணைகொண்டவந்து வெல்லப்பார்க்கினார். இது திருடியகப்பட்டவொருவன், தன்னைப்போல் திருடிய பிறரைக் காட்டிக்கொடுப்பதற்கினுமா மென்க. முத்தியில் சீவேசபேதமின்றென்பதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

வாயுசங்கிதை ஞான நிலையமயில்

மலமாயும் வீர்த்தற்பின், ஒவலிலப்புருடனே சிவனென்ன வதைவன்.

சுகவாகீதை சாங்கியயோகநீதில்

இந்தஞானத்தை யெய்திய இன்பத்தாலந்தமில் பிரமததுருவாயினோ.

காரியம் பொய்யே யென்பது.

“ஐகத்துப் பொய் யென்பதன் கருத்து அது பிரமத்தைப்போல நிலை திரியாம விராமையினாலென்க” என்று சொல்லி, அதற்குவமானம் “ஒரு சேர் பொன்னை யெடுத்து ஒரு பெரிய பாத்திரஞ் செய்கின்றோம். அதை யழித்து மீண்டு மதனையே இரண்டு கைவளைகளாகச் செய்கின்றோம். மறுபடியும் அவைகளை மாற்றிக் கண்டசர மாக்குகின்றோம். இப்படி யாகிறபோது காரியபேதத்தாற் பொய்யும் காரணமூலத்தால் மெய்யுமாயிடுதல் சித்தம்.” என்றுகூறி, அப்பால் “இதனால் ஐகத்துப் பொய்யென்பதற்கு நீர்கொண்ட பொருள் தவறுடைத்தாம்.” என்றார்.

இவர் பொன் ஸ்தானத்தில் பிரமத்தையும், பொன்னின் காரியமாகிய பாத்திரமுதலிய ஸ்தானத்தல் உலகையுழைத்து, உலகு காரியபேதத்தாற் பொய்யும் காரணமூலத்தால் மெய்யுமெனல் மிகு ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது!

பொன்னைத் தவிர, பணியில்லாமையோல, பிரமத்தைத் தவிர வுலகில்லை யென்பது இவரது சித்தாந்தமா? சித்தாந்தமாயின், இவர் குருவாய்க் கொண்டுள்ள உமாபதி சிவாசாரியர் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் அத்வைதிகள் கூறும் பொற்பணி யுமமானத்தை மறுத்ததும், அத்வைதிகளோடு இவர் வீணை வாதிடவந்ததும் வீண் வேலையாயின வென்க. பொன்னானது மூன்று காலத்து முள்ளது. அதின் காரியமான பாத்நிரம் கைவளை கண்ட சரம் இவை ஒருகாலத் துள்ளன. அவ் வொருகாலத்து முள்ள பாத்நிர முதலியன பொன்னைத் தவிர வேறின்றிப் பொன்னாகவே யிருக்கின்றன. இருக்கவே, பொன்னானது முககாலத்து முள்ள தென்றும், பாத்நிர முதலியன ஒருகாலத்தி லுள்ளனபோற் றேனறினும் உண்மையி லில்லை யென்றும் ஏற்படுகின்றன. படவே, காரணமே யுள்ள தென்றும் காரிய மென்பது இல்லை யென்றும் பெற்றும், பெற்றவே இவர், பாத்நிர முதலிய வற்றைக் 'காரிய பேதத்தாற் பொய்யும் காரணமூலத்தால் மெய்யு மாயிடுதல் சித்தம்' என்பது கயிற்றாவு காரிய பேதத்தாற் பொய்யும் காரண மூலத்தால் மெய்யு மாயிடுதல் சித்தம் என்பதற்கு இனமாய் நின்றது. மேலும் பாத்நிர முதலிய காரியம் இருந்து பொய்யா? இல்லாமல் பொய்யா? என்றுகூறு மிடத்து,

பிரமகீதை சாந்தோக்கிய உபநிஷத்.

காரணமதனாலனறிக்காரியமுளவாய்த்தோன்றாக்

காரணமெழியவேறுகாரியமின்மையாலே

காரியமனைததினாகும்சாரணமகுவேயுண்மை

ஏதரவிரண்டும்வேறென்றியம்பிடவியல்பிற்றாமல். (கக)

என்று கூறுகின்றபடி காரியம் இல்லாமலே பொய்யா யிருக்கிறதென் றேற்படுகின்றமையின், பாத்நிர முதலிய காரியம் தோன்றும் போதே பொய்யாய் விட்டது. விடவே, காரியமா யிருக்கும்போதே பொய்யா யிருக்கும் ஒன்று காரணமூலத்தால் மெய்யாயிருக்கு மென்பது முயற்கொம்பு காரிய பேதத்தாற் பொய்யும் காரணமூலத்தால் மெய்யு மென்பதற்கினமாமென்க. காரியஞ் சத்தென்றும், அது காரணமாகத் தம்மவர்க்குச் சற்காரிய வாதிக ளென்னும் பேருண்டெனறும் ஞாயமின்றி வாளா கூறிக்கொள்ளும் இன த்தவறிற் சேர்ந்த பூர்வபட்சியார்: காரியத்தைப் பொய்யென்று ஒப்புக் கொண்டது ஞாய நெறிக்கு ஒத்ததாயினும் அது காரணமூலத்தாற் மெய்யாயிடுதல் சித்தம் என்பது மாத்நிரம் ஆபாச மென்க. ஆபாசமாகவே காரியமா யிருக்கும் உலகு தோன்றும்போதே பொய்யென்பதும் அது காரண மூலத்தால் மெய்யாயிருக்கு மென்பதும் பிழையாமென்க. இதனால் பூர்வபட்சியார் காரண காரிய விலக்கண மறியாது வீணாய் பேசிக் காலத்தைக் கழித்தாரென்பது வெள்ளிடை மலையாமென்க. பிரமத்தைப்போல நிலை திரியாமலிராமையினால் ஐகத்துப் பொய் யென்னும் விஷயம் அவைதிக சைவ சண்டமாருதம் 10, 11, 12 வது பக்கங்களில் மிகு விரிவாய் மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மறுக்கப்பட்ட அப்பூர்வபக்ஷத்தினையே நானமின்றி யிப்போதும் பேசுகின்றார். இஃதென்ன பேதமை! இதுதான இவரது வெற்றி! இதுதான இவரது ஆண்டண்மை! இத்தகைய தோல்வித்தானத்தைப் பெற்று வாதிப்பதினும் வாய் பேசாது மௌனஞ் சாதிப்பது ஈன்றாமே!

“பிரமமே ஐகத்தாயினமையால், காரணத்தால் ஐகத்து மெய்யும் காரியத்தால் ஐகத்துப் பொய்யுமாயிடுதலே நியதம். அங்ஙனமாகுமையில், ஐக

த்து அபாவ பதார்த்த மாயிடமாட்டாது. இதனால் பிரமம் காரண ஜகத் தும், மற்றது காரிய ஜகத்து மாகின்றன. காரிய ஜகத்துப் பொய்யானால் காரண சகத்தும் பொய்யாம்.” என்றார். முன்னர் ‘காரிய பேதத்தாற் பொய்யும் காரண மூலத்தால் மெய்யுமாயிடுதல் சித்தம்’ என்றவர் பின்னர் அதை யனுசரித்து ‘காரியத்தால் ஜகத்துப் பொய்யு மாயிடுதலே நியதம்’ என்றார். அப்பால் பித்தன் போக்குப்போல் ‘காரிய ஜகத்துப் பொய்யா னால் காரண ஜகத்தும் பொய்யாம்’ என்று கூறிய தென்னை? முன்னர்க் காரிய ஜகத்துப் பொய்யென்று தாமே பேசி, பின்னர் அதை மறந்து காரிய ஜகத்து மெய்யென்று முன்பின் முரண்ப்பேசுவதென்றோ! காரியமானகடம் தோன்றி நிற்குட்போதே மண்ணகிய காரணத்தைத் தவிர வில்லாமை யாயும், பொய்யாயும் இருப்பதுபோல, காரியமான வுலகு தோன்றி இருக் கும் போதே பிரமமாகிய காரணத்தைத் தவிர வில்லாமையாயும், பொய் யாயும் இருக்கின்ற தென்று அறிந்தால் ‘காரணத்தால் ஜகத்து மெய்யும் காரியத்தால் பொய்யு மாயிடுதலே நியதம்’ என்றார்! என்றார்! காரியமா யிருக்கும் போதே இவர் கூற்றின்படி பொய்யா யிருக்கும் உலகு காரணத் தால் மெய்யா யிருப்பது யாங்ஙனம்? இது கிளிஞ்சல் வெள்ளி காரியத்தால் பொய்யும் காரணத்தால் மெய்யுமா மென்பதற் கினமா மென்க. இவ்வளவு ஆபாசமாய்ப் பேசிய இவர்: ‘ஜகத்து அபாவ பதார்த்த மாயிடமாட்டாது’ எனல் கயிற்றரவு அபாவ பதார்த்த மாயிடமாட்டாது என்பதற் கினமாய் நிற்ப தன்றி மற்றி யாதாய் நிற்கும்? புத்திமாக்களே! இதைச் சிறிதுகூர்ந்து யோசித்துப் பாருங்கள்! பின்னும் இவர் ‘காரிய ஜகத்துப் பொய்யானால் காரண ஜகத்தும் பொய்யாம்’ என்கிறார். காரிய அரவும், கடமும் பொய் யானால் காரணமான கயிறும் மண்ணும் பொய்யாய்ப் போமோ?

“இனிப் பொய் யென்பதற்குத் திரிவு என்று பொருள் கோடலே அமைவுடைத்து” என்றார். தருக்க சங்கிரகத்தில் “திரிவு மித்தையினு லாயவுணர்வு; அது இப்பியை வெள்ளி யென்பது” என்றும், சர்வ சாரோப நிஷத் “மித்தை யெது? இல்லாத பிரபஞ்சத்தைப் பிரமத்தில் ஆரோபிப் பது” என்றும் உள்ள வாக்கியங்களைக் கொண் டேகிக்குமிடத்து, கிளிஞ்ச லின் விவர்த்தத் திரிவு வெள்ளியா யிருப்பதுபோல, பிரமத்தின் விவர்த்தத் திரிவு உலகா யிருக்கிற தென் றேற்பட்டது. படவே, திரிவு என்பது பொய் யென்னும் அர்த்தத்தில் நின்றதென்று பெற்றும். பெறவே, ‘பொய் யென்பதற்குத் திரிவு என்று பொருள் கோடலே அமைவுடைத்து’ என்பது ஈண்டு யாதாய் முடிந்தது? பொய்யாகவன்றா முடிந்தது? பொய்யென்பத ற்குத் திரிவு என்று பொருள்கொண்டு மெய்யென்று கூறினால் அப்போது கயிற்றின் நிரிவாகிய அரவைப் பொய்யென்று கூறுவதா? மெய்யென்று கூறுவதா? கயிற்றின் நிரிவாகிய அரவை மெய்யென்று கூறும் புத்தி மான் ஒருவ னுண்டானால் அப்போது திரிவு என்பதற்கு மெய்யென்று கூறச் சிறிதுத் தடையிரா தென்பதாம்.

விவர்த்த பட்சத்தைக் கூறும் பிரமாணம்

உண்டென்பது.

“ஜகத்துப் பிரமத்தி லுண்டாகிய தென்பதை விவர்த்தமாக வன்றோ யாமொப்பி யிருக்கிறோம்?” என் தத்தைவியார் வீனாவியதாக வெழுதி ட் பின்னர் ஈகைப் பிரமவாகியார் அத்வைத துஷண நிக்ரகத்தின் 10,

11, 12-வது பக்கங்களிற் காட்டியுள்ள பிரமாணங்களில் பூர்வ பகதியார் உபநிஷத்து வாக்கியங்களையும், விஷ்ணுபுராண வாக்கியத்தையுமாத் திரம் வரைந்து சீவன் சிவத்தினிடத்தில் கற்பிதமாயிருக்கிறுன்னன்று கூறிய பிரம கீதை முண்டகோபநிடதச் செய்யுளையும்; மாயையினாலும் அவித்தையினாலும் சீவேசபேத முண்டாயிற் றென்றும், உபாகியினாலே சீவேச பேத முண்டாயிற் றென்றும் கூறிய சூதசங்கிதையின் இரண்டு செய்யுளையும், உண்பானாகிய சீவனுக்கும் ஊட்டுவானாகிய ஈசனுக்கும் காயபேதம் உபாகியால் வந்ததென்று கூறிய பிரமகீதை கடவல்லி சீவேதாசுவதர உபநிடதச் செய்யுளையும் விட்டதோடு, ஷே நூல் 3-வது 5-வது பக்கங்களிற் காட்டியுள்ள விவர்த்த பட்சத்தைக் கூறும் பிரமாணங்களில் சிலவற்றைத் தங்குருட்டு யுத்தியால் மறுத்ததை மறந்தும், ஷே நூல் 3-வது பக்கத்தில்

கூர்மபுராணம் சாங்கிய யோகம்.

ஆதலால் பிரமமொன்றே நித்தியம் அலகைத்தேரிற்

பேதுறத்தோன்றும் நீரிற் பிரபஞ்சமருண்டு தோன்று.

(உரு)

என்று காட்டிய செய்யுளைக் கவனியாதும் “இவை ஆரம்ப வாதத்தைப் போதிக்கின்றனவே யன்றி உமது உவர்த்தத்தைப் பிரகாசப்படுத்தவில்லை கண்டீர்.” என்றார்.

இவர் அத்வைத தூஷண நிக்கிரத்தி னின்றும் எடுத்துக்காட்டிய வாக்கியங்களுள் முதல் வாக்கியம்

“தனக்குள்ளேயே யிருக்கிற ஆசமா (பிரமம்) வினிடத்திலிருந்து சகல பிராணன்களும், சகல வேதங்களும், சகல தேவதைகளும், சகல பூதங்களு முண்டாகின்றார்கள்” என்பது. இது மைத்திராயண்ணி யுபநிஷத 6-வது பிரபாடகத்தி லுள்ளது. இவ்வாறு கூறிய விவ்வுபநிஷத்து 4-வது பிரபாடகத்தில்

“இந்திரஜாலம்போல் மாயா சவரூபமாயும், சுவப்பனம்போல் பொய்த்தோற்றமாயும், கதளீ கருப்பம்போல் சாரமற்றதாயும், (வாழைக் குருத்துப் போல் உறுதியற்றதாயும்) வேஷக்காரனெப்போலப் பல பல வேஷ மெடுக்கிறதாயும், சுவரிலெழுதிய சித்திரம்போல் பொய்யான மனோக்கியமாயிருக்கிறது (எதுவோ அதுதான் பூதாத்தம சவரூபம்).”

என்று கூறிய வாக்கியத்தைக் கொண்டு மேல் வாக்கியத்தோடு ஒட்டிப்பார்க்கு மிடத்து, பிரமத்தி னின்றும் தோன்றிய வுலகு இந்திர ஜாலப் பொருள் போலவும், சொப்பன வுலகு போலவும், வேஷத்தைப் போலவும், சித்திரம் போலவும் பொய்யாயுள்ள தெனவும், அதிலும் இந்திர ஜாலப் பொருள் போலவும், சொப்பன வுலகுபோலவும் விவர்த்தமாயுள்ள தெனவும் கொள்ளக் கிடத்தலின், ஜகத் சத்தியவாதியான இவர்க்கு அம்மைத்திராயண்ணி யுபநிஷத்து வாக்கியத்தால் யாது பயனென வினவி மறுக்க. மேலும் உலகிற்குப் பிரமம் முதற் காரணமாயுள்ளதென்று கூறுஞ் சூருதி வாக்கியம்: உலகிற்குப் பிரமத்தை நிமித்த காரண மென்று கூறி, அந்தப் பிரமத்தைக் கண்டப்படுத்தி யிடர்ப்படும் பூர்வபட்சியாருக்குப் பிரமாணமாதல்யாங்ஙன மென்றுங் கூறி மறுக்க.

இன்னும் மாயைக்கும் உலகிற்கும் ஆரம்பவாத மொப்பு மிவர்: பிரமத்தி னின்றும் உலகுண்டாகின்றது என்றும் அவ்வாறு ஊண்டாவுது விவர்த்த

மாக வென்றும் கூறும் சுருதி வாக்கியத்தைத் தஞ் சித்தாந்தத்திற் கியைய அமைக்க முயலுதல் மொட்டந்தலைக்கும் முழந்தாளுக்கும் முடிபோட முயல்வோன செய்கைக் கினமாய் நின்ற தென்க.

அத்வைத தூஷண நிக்கிரகத்தின் 10-வது 11-வது பக்கங்களிற் காட்டியுள்ள பிரமாணங்களி னிடையில் நேரே விவர்த்த சித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிக்கும் பிரமகீதை முண்டகோபநிடதம்

தற்பரணுருவஞ்சித்தேதற்பரணிடையேயக்
கற்பிதசீவன்ருணுமதானக் காலந்த.

(கஉ)

என்றுள்ள செய்யுளை யெழுதாது மறைத்து விட்டு, 'இவை ஆரம்ப வாத்தைப்போதிக்கின்றன' என்றுகூறுவது பகட் டொழுக்கமன்றி வேறியாதாம்! ஆரம்ப வாதம் விவர்த்த வாத்தி லடங்கிப் போமென்பதற்குப் பல வித நியாயம் அதவைத தூஷண பரிகாரத்தில் மிகு விரிவாய் வந்திருக்கின்றமையின் அதுபற்றி ண்டு யாதும் பேசாது விட்டன மென்க.

கேவல நிமித்தகாரணவாதம் தவருமென்பது.

“பிரமத்திற்குக் கேவல நிமித்த காரணத்துவங் கூறும் உமது சித்தாந்த சைவத்துக்கு இது இடாவின்காதோ?” என்று ஓர் வினாவை யெழுப்பி, அதற்கு விடை “கிழங்கிலேநின்றும் பிறக்குந் தாமரையைச் சேற்றிலே நின்றும் பிறந்தது என்று பொருள்படப் பங்கஜம் என்று யாமும், நீரும், பிறருங் கூறுமா நெண்ணியோ? கிழங்கு மாயையும், சேறு பிரமும், தாமரை உலகமுமாம். கிழங்கில தாமரை பிறக்கும் என்பது துணாகந்தார் க்கு”அதுசேற்றிலேபிறந்தது என்பது நிர்விவாத கிரஸ்த மாயினவாறுபோல மாயையிலே உலகு தோன்று மென்று கூறு மெமகரு அது பிரமத்திலே தோன்றியது என்பது நிர்விவாத கிரஸ்தமாயின துணர்வீ”

என்றார். சேறில்லா விடத்துக் கிழங்கும், கிழங் கில்லா விடத்துத் தாமரையு மிருப்பது போன்று, பிரமமில்லா விடத்து மாயையும், மாயையில்கூட விடத்து உலகமு மிருந்தா லன்றோ இவ்வாது உவமானம் மணம் பெறும்? பிரமம் பரிபூரணமென்றுரைத்து அதனிடத்தில் மாயை யானது சேற்றின்கண் கிழங்கைப்போல ஹேரு யிருக்குமென் றுரைத்தல் அசம்பவ மென்க.

சர்வசாரோபநிஷத்.

எவன் வாஸ்தவத்தில் இல்லையோ அவள்தான் மாயை. அவள ஹேருபம் அருஞானம். அதுவேதான் மூலப்பிரகிருதி

என்றும்,

நிராலம்போபநிஷத்.

ப்ரம்ம சந்நிதி மாத்திரத்தினாலே பல விசித்திரமான ஜகந்நிர்மாண சாமர்த்தியமுடைய புத்தி சொரூபமாகிய பிரமத்தினது சத்தியே பிரகிருதி.

என்றும்

பிரகிருதியாகிய மாயையைச் சத்தியென்று உபநிஷத்துகள் கூறவும்,

மேலும் இவர்க்குப் பிரமாணமாயுள்ள சிவஞானசித்தியும் மாயையை “விமலனுஃ கோர் சத்தியாய்” என்று கூறவும் இவர் கிழங்கைப் போலத் திரவியமாகக் கூறுதல் பதார்த்த வலக்கணம் அறியாதார கூற்றா மென்று விடுக்க.

கூறு, அதன் சத்தி, அச்சத்தியின்கண் அரவு இவைபோலப் பிரமம், அதன் சத்தி (மாயை), அச்சத்தியின்கண் உலகு என்று விவர்த்த முடிவாகக் கொள்ளின் பரிபூரணமான பிரமத்திற்கு யாதோ ரிழுக்கு மின்றும் முடிகின்றதென்க. சுயிறறி னிடத்து அரவு உற்பத்தி யென்றும், அல்லது அதன் சத்தியினிடத்து அரவு உற்பத்தி யென்றும் சொல்வதுபோல, பிரமத்தி னிடத்து உலகு உற்பத்தி யென்றும், அல்லது அதன் சத்தி (மாயை) யினிடத்து உலகு உற்பத்தி யென்றும் சொல்லலாம். சுயிறறி னின்றும் அரவைத் தொற்றுவிக்கும் விவர்த்த சத்தி கயிராகாமலும் சுயிற் றை விட்டிராமலும் தனக்கெனச் சொரூப மின்றி யிருத்தலால், சுயிற் றினிடத்தில் அரவு உற்பத்தி யென்று கூறுவது போல, பிரமத்தி னிடத்தில் உலகு உற்பத்திவப்பன்று முன்னர்க் காட்டியுள்ள சத்பிரமாணங்க ளின்படி) கொள்வது சரியா மன்றி, பிரமத்திற்கு வேறாயும் சத்தாயுமுள்ள தென்று கூறி, அம் மாயையி னிடத்து உலகு உற்பத்தி யென்று கூறு தல் ஓர் போதும் அடாதென்க. இத்தனால பிரமத்தைக் கேவலம் நிமித்த காரணமாகக் கூறுதல் தவறினும் தவறாது. இங் விஷயமாக விரிவா யறிய விரும்புவோர் அத்வைத அரவுண பரிகாரம், பரி பச பாச வாதம், அவைதிக சைவ சண்டயாருக முசுலிய நூல்களில் காண்க.

“எப்பொருளுமாயையினால் ஸ்கிலவரியம்புலர்கள்
மெய்ப்பாம ரதனையெ றியவெரு ருமாயையுமிலலை
ஒப்பரியபரவுமுழியவொருமாயையுண்டாகில்
அப்பரமன்பெருமைகங்க சூந்நரேயுழிவனறே”

என்னு மிதற்கு மாத் திரம பதில் கூற வேண்டுகிறோம்” என்று அத் வைதியார் கேட்டதால் மேலும், அதற்கு விடை சதுர்த்தச வித்தைகளிற் சேராததாகியும், தான் றேசு நிக் தம்பிரானல் பாடப்பட்டதாய் முள்ள சித்தார்த்தபோத மென்றும் ஓர் அவைதிகச் சுவடியிலிருந்து ஓர் பாட்டை யெழுதி “என்னுமிதனால் உமது பாடல் நிரசிக்கப்பட்டது சண்டீர்” என்று கூறி, அப்பால் “உமது பாடலில் ‘அப்பரமன்பெருமை’ என்று கூறப் பட்டதன்றோ? அப்பரமன் என்று அவனைச் சுட்டினவர் யாவர்? பரம னல்லாதவர்களே யன்றோ? பரமனல்லாதவர்க ளிராதபோது பரமனுக் கிடமேது? அதற்குமேல் சிறுமை யிராதபோது பெருமை யேது?”

என்றார். ‘எப்பொருளு மாயையினால்’ என்றற் றொடக்கத்த செய் யுள்: பதினெண் புராணங்களி லொன்றான ஸ்காந்தத்தின் ஓர் பகுதியான சூதசங்கிதையிலுள்ள பிரமகீதை கேகோபநிடததாற்பரிய முரைத்ததி லுள் ளது. இச்செய்யுள் தத்துவராய சுவாமிகனால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. அவர் பாடியதனால் “அந்தப் பாடல்கள் மாயாவாதிகள் பாடியவை” என்று கூறி மிகுந்ததை முன்னரே மறுத்திருக்கின்றோ மன்றோ? இனித் தேவ ராஜபிள்ளை அவர்கள் பாடிய சூதசங்கிதை இதுபற்றி யாது கூறுகின்ற தென்னின்,

சூதசங்கிதை ராமசாகோபநிடதம்.

உத்தமவத்தகையார்க்குத்தன்னறழுவப்படுதென்றும்மில்லலை
ஒத்தபரசிவற்கயலாமாயையினேச்சகமுமுண்டென்றுரைப்பர்சில்லோர்

பெத்தமின்மாதேவனுடைமகத்துவத்திற்கனுபத்திப்பிரசங்கந்தான்
சித்தமருவுறவருமாதவினவ்வாறெஞ்ஞான்றும்செப்பொனாதே. (கக)

ஆதலினன்மாதேவனொருவனேபூரணமாயவிரவானெங்கு
மேதகுமற்றவனுக்குவேறாயொன்றேனுமிலை. (கஉ)

என்று கூறிற்றேயன்றித் தத்துவராயர் பாடியதற்கு ஏதம் விரோத
மாய்க் கூறவில்லையென்க. இங்ஙனமாக இவர் அச்செய்யுளைப்பற்றி நந்தித்
தது ஆராய்ச்சி யின்மையும், நாணய மில்லாமையும். துவேஷமுடைமையுமா
மென்க.

‘எப்பொருளு மாயையினால்’ என்ற தலைப்பினையுடைய செய்யுள்:
உலகிற்கு மாயையை முதற்காரணஞ் கூறும் மாயாவாங்களைமறுத்து மாயை
யென்பது பரனுக்கு அன்னியமா யில்லையென்றும், (சுயற்றினின்றும் ஆர
வைத் தோற்றுவிக்கும் விவர்த்த சத்தி, சுயற்றிற்கு வேறா யிராமையோல,
பிரமத்தினின்றும் உலகைத் தோற்றுவிக்கும் விவர்த்த (மாயை) சத்தி பிர
மத்திற்கு வேறாயில்லை) இருக்குமென்று சொல்லின், பரிபூரணனான அந்த
ப் பரனது பெருமைக்கு அழிவாகுமல்லவா என்றுங் கூறியதற்குத் தஞ்
சித்தார்த்தத்திற்கேற்பப் பொருளுரைத் தத் தப் பிச்சுக் சொன்னாது, தான்
றோன்றித் தம்பிரான் பாடிய அலைபுகப்பட்டை மொழி ‘இதனால் உமது
பாடல் நிரசிக்கப்பட்டது’ எனவ் டைப்பில் வாச்சியு, தக்கிகாண்டு வேத
வாக்கியத்தைய மறுத்தற்கினமாய் நின்ற அசன்க. அச்சே டுபாசிடதம் கசு-வது
செய்யுளில் “பரத்திற்கு சத்திதமாயை” என் டும், உரு வது செய்யுளில் “அன்
னியமாக விடுதல் பற்றிதலுண்டாகும் பூரண அடிப் பன்னிய பெருமைக்
கானியாம்” என்றும் முன்னர் கூறியுள்ளல், மாயை கற்பிச (பொய்) மாய்
உள்ளதென்றும், அப்படிச் சற்பியாய்ப் பிாமத்தி னிடத்திலேயே சயிற்
றில் அரவுசத்திபோல இருக்கிறதென்றும், அப்பிரமம் பரிபூரணமாயுள்ள
தென்றும், மாயை பிரமத்தைப்போன்ற சத்திப் பொருள் என்றுகூறின் பிர
மத்திற்கு அபரிபூரண தோலு முண்டாமென்றும் பெறப்படுதலின், மாயா
கற்பிதராகிய சிவர்கள் பிரமமில்லாத விடத்) விருக்கேடுண்டு மென்பது
அனுவசியகமாகின்றது. அசுவே ‘அப்பிரமன் என்று அவனைச் சுட்டினவர்
யாவர்? என்று பூர்வப்பட்டியா டியுய்யது தஞ்றியன்றென்க.

மனத்தினின்றும் தோன்றிய சொப்பனவலகிலுள்ள சீவர்களில் ஒரு
வன், தனக்கும் மற்ற அசேதன உலகுக்கும் முதற்காரணமாயுள்ளது மன
மென்று சொல்வானே யாயின், அடிப்பற்றி அம்மனத்திற்கு அச்சீவன் சத்
தாய் வேறென்று சொல்லப்படுமா? படாதன்றோ? அங்ஙனமே, பிரமத்தி
னின்றும் தோன்றிய சாக்கிர வுலகிலுள்ள சீவர்களில் ஒருவன், தனக்கும்
மற்ற அசேதன உலகுக்கும் முதற்காரணமாயுள்ளது பிரமமென்று சொல்
வானேயாயின் அதுபற்றி அப்பிரமத்திற்கு அச்சீவன் சத்தாய் வேறென்று
சொல்ல வேண்டுமோ?

‘பரமனல்லாதவர்க ளிராதபோது பரமனுக்கிடமேது?’ என்றிவர் கூறி
யதைப்பற்றி யோசிக்கின் பரமனல்லாதவர்கள் (சீவர்கள்) ஆதாரமாயும் பர
மன் ஆதேயமாயு மிருக்கிறார்களென்று பெறப்படுகின்றது. கடவுளை ஆதார
மாயும் சீவர்களை ஆதேயமாயும் கூறுவதைவிட்டுத் தென்னாலுராமன் தலை
மீழாக நாம மிட்டுக்கொண்டதுபோல ஆதார ஆதேயங்களைத் தலைமீழாகப்
புரட்டி விட்டார்.

இது எதுபோலிருக்கின்றதென்னின் குடம் ஆதாரமென்றும், மண் ஆசேயமென்றுஞ்சொல்லி, குடமில்லாவிடில் மண் இருத்தற்கு இடமேது? என்று கூறும் விவேகியின் கூற்றுக் கிணமாகுமெனக் கிற்க; சிறுமையிராத போது பெருமை எது? என்பதற்கும் விடையளிக்கின்றோம். மாயைக்குக் கீழ்ப்பட்டவிடத்தில் சிவசுபேத முண்மையின் இவ்விடத்து ஈசன் பெருமையுடையவனும், ஜீவன் சிறுமையுடையவனு மென்று கூறுகின்றோம். இது விஷயத்தில் எமக்கு உம் அக்கூபமின்று. மற்றொரு விதமாகவும் விடையளிக்கின்றோம். அஃகாவாய் சத்தான பிரமம் பெருமையுடையதும், சத்துப் போலி அநாவசனியமான சேதன சேதன உலகு சிறுமை யுடையதுமா மென்பது.

தாயுமானவர் அத்வைதியெயென்பது.

“எமது தாயுமானர் ‘ஞாத ஞானா ஞானங்களற்றவர்க்கு’ என்று கூறித் திரிபுடியை மறந்துபோனும் ‘அந்நவச்சுர தநட்புடைச்சலட்டே உலகு’ திரிபுடியையைய மிணங்கித் தாபித்தாற் றால், ஒரு திரிபுடி தூஷணையும், மற்றொரு திரிபுடி புஷணம் மறந்தாகும் சித்தாந்தமாகியது.”

என்றார். (1) “தாயுமானர்” என்ற கூறாது “எமது தாயுமானர்” என்று கூறாமலென்கொண்டாடிப் பிற மடங்காட்டில் “சுருவமாந்ரலரிச, சிவஞான சித்தி உலகு குந்திரம்” என்ற பாட்டு உறுவாயில் சிவஞான சுவாமிகள்: “அது நானென்று நினைபவரும் பட்டியலாத வாருபெயொனக்கொண்டு சேவனாதவதம் கூடவாறும் அவற்றுள் ஒன்றனை மரத்திற் மாகுபெய ரெனக்கொண்டு விட்டுட்டா” “பின்பு கூடவாறும் விடர்ப்படவர்.”

என்று விட்டுவிட்டாந் வாகுபெயர் அதாவது விட்டுவிடாத லட்சணம் கூறும் அந்நவச்சுர தநட்புடைச்சலட்டே உலகு திருமூலரோ

தநட்புடைச்சலட்டே உலகு திருமூலரோ

ஆரியவாஸ்தவர்தேவதர்தனிதத்
தாநியவிட்டுவிடாதவிஸ்சுணைத
தாநுபாரந்தமெனொர் தந்தசியென்ப
ஆயியிவன்பரன்சிவஞம.

(க.)

என்று விட்டு விடாதலட்சணையைத் தமது சித்தாந்தமாக வொப்பினார். அத்வைத சித்தாந்தமான விட்டுவிடாத லட்சணையை யிகழ்ந்துவருபவரது வாக்கைப் பிரமணமாகக்கொள்ளும் ஒப்பூர்வபட்சியார்: விட்டுவிடாத லட்சணையைத் தந்ர சித்தாந்தமாகக்கொண்ட திருமூலரைத் தமது மரபின் குருவாகக்கொண்டு மெளனகுரு வணக்கத்திற்

வேதாகமத்துணி பிரண்டில்லையொன்றென்னலே, வந்தகுருவே வீறு சிவஞான சித்தி நெறி மெனனோபதேச குருவே மந்திர குருவே யோக தந்திர குருவே மூலன்மரபில்வரு மெனன குருவே.

(உ.)

என்று துதித்த தாயுமானவரை ‘எமது தாயுமானர்’ என்று சொந்தம் கொண்டாடுவது உதைப்பாணையுறுவு கொண்டாடுவதற்கினமா மென்க.

எங்நுநிறைகின்ற பொநீர்.

முன்னிலையொழிந்திடவகண்டிதாகாரமாய்மூதறிவுமேலுதிப்ப முன்பினெடுகீழ்மேனனடுப்பக்கமென்னா ம்முந் துறாமந்தநிறைவே யென்னிலைமையாய்நிற்கவியல்புகூரருள்வடிவமெந்நாளும்வாழிவாழி. (கக)

என்றும்,

தன்னை யொருவர்.

எனதென்பதும் பொய் யானெனல் பொய் யெல்லா மிறந்த வீடங்
காட்டு, நினதென்பதும் பொய் நீயெனல் பெய் நீற்கு நீலெக்கே ரோசத்
தேன். (டு)

என்றும்

ஆசை யெனும்.

அத்துவிதம்பெறும்பேறென்றறியாமலியா னென னும்பேயகந்தையோடு
மத்தமதியினர்போலமனங்கடப்பயி ண்மாரிட்டு மனங்குற டுபவரு. (சு)

என்றும்,

மாயப்பிலி.

முன்னிலைச்சுட்டொழிநெஞ்சே (உரு)

நீயெனநானெனல்வறில்லைமேல் னுநீனைவருள்
தாயெனமொனருருவாகுவா தாதெத் தடியை
சேயெனக்காதத்தினைய.

(ருஅ)

என்றும் கூறிய எமது தாயுமானவர் 'அற்றவர்ச்சுருத நட்புடைக் கல
ப்பே' என்றுகூறியதினாலேயே திரிபுடியுண்டென் றெரப்பினரெனல்கொள
ளப்படுமோ? ஈண்டுக் கலப்பு என்றது

தீருமந்திரம் ஞானதருநிதனம்.

திரிமலந்தீர்ந்து சிவனவனாமை. (சு)

சைவமாவதே.

இவனும் அவன் வடிவாமே. (சு)

என்றவாறு ஒன்றார் தன்மையின்மேல் நிற்றலின், அது திரிபுடி யாகா
தெனக் 'கலப்பு என்று கூறப்பட நட்புடைச் சலப்பு' என்று கூறியது
என்னெனின், திருமூலரின் கொள்கையின்படி விட்டு விடாத லட்சண
ையைச் சித்தாந்தஞ் செய்யத்தான் 'நட்புடைக்கலப்பு' என்றார். 'ஈண்டு நட்பு
டைக்கலப்பு' என்பது விட்டுவிடாத லட்சணங்கூ உவமானமாகக் கூறிய
கடாகாசமகாசாகக் கலப்பையுவமையாகக் கொண்ட கூடஸ்த பிரமணக்கிய
த்தைக் குறிக்குமெனக். அவ்வாறன்றி யிரண்டு பேதப்பொருள்கள் கலத்தல்
தீர்போது முடியாது. திரிபுடி யாண்டாண்டோ ஆண்டாண்டுத் துக்க முண்
டென்பதைப் பற்றியன்றி சிவப்பிரகாசர் பிரபுலிங்கலீலை கதவிவனகதியில்

ஞேயஞானஞாதுருவெனுமிவைபலதிற்கு

மாயின்வேறறுமுத்தியன்று அதுசகமாம். (கசு)

என்று கூறினார்.

இதுவிஷயமாக விரிவாய் அறியவிரும்புவோர் "துவித சைவரே மாயா
வாதிகள்" என்ற தூலில் 49-வது பக்க முதல் 60-வது பக்கங்கள் வரை
யில் காணலாம். தாயுமானார் இவர் போன்று மாயாசம்பந்தமான துவித மத
ஸ்தரன்று, மாயாரகித அத்துவித மதஸ்தரேயென, மாயாவாத சைவசண்ட

மாருதத்தில் பல விடங்களில் மிக விரிவாய்ப் பேசியிருக்கின்றமையின், இம்மட்டோடு இதை நிறுத்தி, மேலேயுள்ள விஷயங்களில் பிரவேசிக்குள்ளும்.

ஆத்மாபூதம் விசாரமே நேர்சாதனமென்பது.

“தேவிகாடீலாக்ரமம் ‘மந்திரஞ் சபந் நியானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா’ என்றது எனவே” ‘என்னும் விருவை யுண்டாக்கி, அதற்கு விடை அன்பில்லாம லவைக ளா யசயவநித பயனிலையென்றதாம்” என்று கூறினா.

“அத்வைத விசாரமாக” தலை “மந்திரஞ் சபந் நியானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா, ஆர விவரத் முதற்சூத்திரம் உத்யுகமென” என்றெழுதியிருப்பது ஓரடிவையாததிர மெய்யு அந்நியம் லவைகளைச் செய்வதில் பயனிலையாம் என்று கூறியதும் உத்யுகமெனைய வார்த்தைச் சொசம செய்வ பொருளென்க.

மந்திரஞ் சபந் நியானம் பூசனை வணக்க முதலியவையெனினும் முத்திககுரிய உபாயத்தை யறிந்து விசிடமென்று உத்யுகம் ஸாததரச் செய்யுள் லாபத்தமாய் விளங்கவும், அதற்கணங்கப

பிப்புலவரீல.

உரைசெயிற்பாமனா மொனறு மீமுத நிகேசு, சரியைநாகரியை உயர்கதாமொருமூன்று ஞான மருபதற்கு உத்யுகமெனையுரைப்புகள், அக்குமிதக உருபிய உபபெரு உத்யுகமெனையுரைப்புகள், (௧௦௯)

என்று.

சிவஞானதீபம்

சாதிரமபுத்தகம் பூசைசமயம் மந்திரங்கத் தாநிரமபுத்தகம் யோகநதவவிரதஞ்சீலம் எதசரிமபாவனை யெண்சித்திகளே முதலா மெய்யனுமுத சிவிலகசெனவொருசொல்லதனந் தோத்தவன மெய்யுத்தகன். (௧௦௮)

என்றுங் கூறுகின்றமையின், அன்போடு செய்யம் மந்திரம், நியானம் முதலியவையெனினும் முதலியை யடைவதற்கு நேர் சாதனமாயுள்ள ஆத்மா ஞத்ம் விசாரமே சிறந்ததென்றும், அவ்விசாரனை காரணமாக வடைவதே முததியா மென்றும் பெற்றருமென்க. இந்நுதப்ப பொருளினையுணராத் அன்பில்லாம லவைகளைச் செய்வதில் பயனிலையாம் என்பது ஆராய்ச்சியில் லாண்மையாம்.

சரியை கிரியையோகம் சரீரத்தின் தொழில்களெனல்.

அத்வைத தூஷணநிக்ரகத்தில் “சரியையாதிகள் தேகத்தின் தொழில், தேகத்தை யெவ்வாறு பயிற்சி செய்யினும் அறிவு பயிலாத, அறிவு பயிலாதபோது அதன் முதிர்ச்சியாகிய ஞானம் கிட்வேது யாங்ஙனம்?” என்று நாகைப் பிரமவாதியார் எழுதியிருப்பதற்கு மறுப்பு

“சரியையாதிகள் தேசத்தின் தொழிலென்றது தவறு. சரியை தேசத்தைச் சிவார்ப்பிதஞ் செய்தலும், கிரியை இந்திரியங்களைச் சிவார்ப்பிதஞ் செய்தலும், யோகம் கரணங்களைச் சிவார்ப்பிதஞ் செய்தலும், ஞானம் ஆத்மாவாகிய தன்னைச் சிவார்ப்பிதஞ் செய்தலுமாம்’

என்று வரைந்தனர் பூர்வபக்தியார். “சுற்றிச் சுற்றி வந்தானும் சுங்கச் சாவடியில் நின்றானும்” என்னும் பழமொழிக் கிணங்க, சரியை கிரியை யோகமென்னு மூன்றுகளும் சரீர இந்திய மனங்களைச் சிவார்ப்பிதஞ் செய்தலென்று கூறினாரேயன்றிச் சரீரத்தின்தொழில் அன்றெனறுகூறினாரில்லை. இங்கு இவர் கூறிய சரீரம் உன்னமபமான ஸ்தூலமாயும், இந்திரிய அந்தக் கரணங்கள் குட்கும சரீரமாயும் இருபதலின், பூர்வ பட்சியார் கூற்றைச் சரியை கிரியை யோகம் ஸ்தூல தேசத்தின் தொழிலாயும் சூக்தும் தேசத்தின் தொழிலாயும் நின்று, ஷைநாகைப் பிரமவாதிபாற் கொள்கையினே ஸ்திரப்பித்தி விட்டது.

சரியையாதிகள் கோத்திர தொழிலென்றது தவறு என்று பூர்வபட்சியார் மூன்னர்க் கூறியதற்க்கியையச் சரிபெயர் கிரியை யோகம் சவ ஆத்மாவென் தொழிலென்று கூறவேண்டியிருக்க அங்ஙனங் கூறும் ஸ்தூல குச்சும தேசங்களின் தொழிலாகக் கூறியது தவறாகுமேயன்றி, சரியையாதிகள் தேசத்தின் தொழிலென்பதில் யாதும் தவறினதென்க இன்னும் பூர்வபட்சியார் ‘ஞானம் ஆத்மாவாகிய தன்னைச் சிவார்ப்பிதஞ் செய்தல் என்று கூறியதினாலேயே மறறவை ஆத்மாவல்லாததின தொழில்களென்று பெர்ப்படுத்தலின் ‘சரியையாதிகள் தேசத்தின் தொழிலென்றது தவறு’ என்று கூறியது பெருந் தவறாயிற்றென்க.

சரியையாதிகள் சரீரத்தின் தொழில்கள், ஞானம் அறியின் பயிற்சி என்பதற்குப் பிரமாணம் :—

பிரமகீதை ஐத்யேய உபநிடதம் பொருளின் செடமும்,

தைநீரீய உபநிடத நார்பரியமுழைந்த அத்தியாயம்.

மையலென்றறவிவ்ஹிவினையறியின்பாணுடன் முததலுமன்றித் தய்ய கண்மத்தான் மைந்தரான் மற்ருர்பொருளினுற்பவர்துடையான. (சக)

நீருத்துவன் மெய்யுணர்நல்.

ஐயுணர் வெய்தியுக்கண்ணும் பயமின்றே

மெய்யுணர்வில்லாதவர்க்கு.

(ச)

மையலென்றற விவ்ஹிவினையறியினும், மெய்யுணர்ந்தலும் அறிவின் பயிற்சியாயும் ஏனையவை சரீரத்தின் தொழில்களாய் மிருத்தலின், சரியை கிரியை யோகங்கள் சரீரத்தின் தொழில்களென்பதற்கு யாதும் ஆசங்கையின்றென்க. இன்றாக, பூர்வபட்சியார் ‘சரியையாதிகள் தேசத்தின் தொழிலென்றது தவறு’எனலே தவறாய் முடிந்த தென்க. இவர்க்குப் பிரமாணமாயுள்ள சிவஞான சித்தி 3-வது சூத்திரம் 19, 20, 21வது செய்யுட்களில் சரியை கிரியை யோகம் என்னு மூன்றையும் சரீரத்தின் தொழில்களாகக் கூறி,

22-வது ஆகிய

சுந்தாரக்கஞ்சகலபுராணவேதசாத்திரங்கள் சமயங்கடாம்பல்வமு னார்ந்து பன்மாரக்கப்பொருள் பல்வங்கீழாகமேலாம்பதிபசுபாசந்தெரித்துப் பக்தியாகக்காட்டி, நன்மார்க்கஞானத்தைகாடி ஞானஞெயமொடு ஞாதுருவு

காடாவண்ணம், பின்மார்க்கச் சிவனுடனும் பெற்றிருப்பெருமையுடையோர்சிவனைப்பெறுவர்கானே.

இச்செய்யுளில் ஞானம் அறிவின் பயிற்சி யென்று ஸ்தாபித்தலையும், சிவஞான சுவாமிகள் இச் செய்யுட்டு “புரத்தொழி லகத்தொழி விரண்டு மின்னி அறிவுத் தொழின் மாத்திரையானே அம்மூன்று திருமேனிக்கும்மே லாய் அகண்டாகார நித்த வியாபு சச்சிதாநந்தப் பிழம்பாய் நிறைந்து கிற்கின்ற சிவபிரானிடத்திற் செய்யும் வழிபாடு ஞானமெனப்படு மென்ப தாம்” என்றுரை கூறுதலையும் இவரறியாது போயினமையின், இவர்க்குத் தம்மத சித்தாந்தமே தெரியாதென்று வஞ்சக.

பின்னர் “சுட்டையக் கட்டையென்றறிவதுபோலச் சிவத்தைச் சிவ மென்றறிந்து விட்டதினாலேயே மோகமும் சித்தித்து விடமா? அறிந்து, அறி ந்த பொருளிடத்தில் அன்பு பாராட்ட வேண்டும். அன்பினது உயர்வு தாழ்வுகளுக் கீடாகவே மேலடையத்தக்க பேறுகளினுயர்வு தாழ்வுகளுமாம்”

என்றார்.

அறிதல் இருவகை இதில் ஆற்றலாலறிவது ஒன்று, லட்சணியாலறிவது ஒன்று. ஈண்டு ஆற்றலாலறிவது ஈசுவரணியும், லட்சணியாலறிவது பிரமத்தையுமாம். ஆற்ற (வாச்சியார்த்தம்) லால் சிவத்தையறிந்தால் அறிந்த அப்பொருளினிடத்து அவசியம் அன்பு பாராட்ட வேண்டியதும், அவ்வன்பினது உயர்வு தாழ்வுகளின்படி பேற்றண்டாவதும் நியாயமேயாம். இது சகுனோபாசனையாகும். லட்சணிய (குறிப்பு) யினால் சிவத்தை யறிந்தால் அறிந்த (அன்பு வடிவமான) பருஷன் அச்சிவமாகவே யாய்விடுதலி னாலும், அவனைப்பற்றிப்

பிரமகிதை கேளுபநீடதம்

ஒது மிப்பரம் பொருளுணர்ந்தவன் செய்வது, ஏதமில்லை. (௧௭)

என்றும்,

எப்படித்தோற்றம்படியாகியிலங்குவதுண்மையேயோகிக், கப்படியுண்மையாகவேதெளிவுற்றறிவதேயான்மேவதனந்தான், செப்புநாமத்தாலுண்மையாலெல்லாத் திகழ்வமாதேவனையாகி, லிப்படியறிந்தனானிகைக்கொள்வானெத்தையன்றெனவெதன் தவிடுவான். (௨௪)

என்றும் கூறுவதினாலும் அவன் அறிந்து பின்னர் அன்பு பாராட்ட வேண்டுமென்று சொல்வது எங்ஙனமாகும்? ஆற்றலாலறிவது அறிவதாகத் தென்றும், லட்சணியினாலறிந்து அதுவாவதே அறிவது என்றும், ஆற்றலாலறிவது லட்சணியினாலறிவதற்குச் சாதனமாயுள்ளதென்றும் கூறும்அத்வைதிகளை நோக்கி ‘அறிந்த பொருளிடத்தில் அன்பு பாராட்டவேண்டும்’ என்றிவர்கூறுதல் அறியாப் பாலன் அருமறை யுணர்ந்த அந்தணனுக்கு ஆற்றிவித்தானென்பார் கூற்றிற்கினமாய் நின்றதென்க. ஈண்டுக் கூறிய லட்சணியதான் கிர்க்குனோபாசனை என்பது. இன்னும் இதைப்பற்றி

சிவத்தினுடைய உருவம் இரண்டு. அதில் ஒன்று மாயா கிதை, மற்றொன்று மாயாரகிதம். இதைத்தான் சகனமென்றும் கிச்சுனமென்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. உபாசனாண்டத்தின் வண்ணம் அப்படி

கன் கண ரூபத்தை யறிந்து அன்பு மிகுந்து உபாசனை செய்து, அவ்வுபாசனையின் பயனை பதவிமுத்தியைப் பெறுகின்றார்கள்; அவர்களே அச்சகனோபாசனையினால் வரும் பதவிமுத்தி ஆக்கத்தையும் கேட்டையும் உடையவென்றும், மாயாகாரியமான திரிபுடி வடிவாபள்ளதென்றும், ஈண்டுள்ள ரீகருச் சுகம்போல் தோன்றுவதாயினும் உண்மையில் அது துக்கவடிவுடையவென்றும் உணர்ந்த, பின்னர் ஞானகாண்டத்தின்படி பரோட்சமாய் விசாரணை செய்து, நித்தியமும் திரிபுடிமுகமுமான நிட்கள சிவத்தை யப்ரோட்சமாய் யறிந்தனுபவித்த முகதியடைகிறார்கள் இவ்வித முறைமைகளை வேதாந்தசாஸ்திரங்கள் மந்திரயோகம், பரிசயோகம், பாவயோகம், அபாவயோகம், மகா யோகமென்னும் ஐந்திலுடைய அடக்கிக் கூறின. இவ்விஷயங்களை யெல்லா மறியாது 'கட்டையைக் கட்டையென்றறிவதுபோலச் சிவத்தைச் சிவமென்றறிந்துவிட்டதினாலேயே மோக்ஷம் சித்திததுவிடுமா' எனல் யாதாம்? யாமேற்கூறிய வண்ணம் அறிந்த அதுவாஹ்நான் முத்தியாமென்க. இது பற்றியன்ற

சூதசங்கீதத பாவபரிபாகம்.

சயசொருபத்தெரியாதேதொடருமிப்பாதகம்பலவும். (உக)

என்றும்,

பொருவிலான்ம சொருபத்தைப் போற்றி யுணர்ந்து பொலிகின்றேன்
கருமபந்தமிலாதிருப்பன் (உஅ)

என்றும் கூறியது?

“எந்த மாயாவாகியாவது தேகவாழிதரு யிருந்துகொண்டு அறிவின் பயிற்சியைக்காட்டி வெளிவருவான” என்றா இத்தகையவி யா கேட்க வேண்டுவது? நாஸ்திகனன்றே’ இக்கேள்வியால இவா நாஸ்திகரென்பதில் ஐயமில்லை. இப்படிப்பட்ட நாஸ்திகரைக் குறித்தன்றே

உளதிலதென்றவென துடலென்றவின்
ஐம்புலனெடுக்கமறிதலிடுகண்படி
வண்ணவின்னயின்மையினுணாததவுணர்தல்ன்
மாயாவியக திரதனுவினுளான்மா (உ)

என்று அதுமான அளவையால் தேகவிலக்ஷணமாய் ஆன்மா உண்டெனச் சிவஞானபோதம் கூறிற்று? இவராவது இவ்வாபபோன்ற எந்த மாயாவாகியாவது தேகவாஜ்ஜிதமாயிருந்து அறிவின் பயிற்சியைக் காட்டி வெளிவர முடியுமோ? தேகவிலட்சணமாய் அறிவுண்டெனப்பது தூலகுக்கும் அவஸ்தையைக் கட்டுது சுகமாய்த துங்கினெமென்ற சுழத்தி அவஸ்தையனுபவித்திலும், அதன் பயிற்சு தூலகுக்கும் சரீரத்திலும் விளங்கும். அறிவின் பயிற்சு கரணமின்றி நிகழாது. இங்ஙனமாகத் தேகவாஜ்ஜிதமாய் அறிவின் பயிற்சியைக் காட்டிவது வினவது நாஸ்திகத்தன்மையன்றி வேறியாதாம்!

சிவனைப்பற்றியது.

இக்கூறுபவப் பொருளுக்கு இருமையற்ற சையோகங்கூட்டிதென்று
இக்கூறுபவப் பொருளுக்கு இருமையற்ற சையோகங்கூட்டிதென்று
இக்கூறுபவப் பொருளுக்கு இருமையற்ற சையோகங்கூட்டிதென்று
இக்கூறுபவப் பொருளுக்கு இருமையற்ற சையோகங்கூட்டிதென்று

“இரண்டும் பாவப்பொருள்களே. உம்மைப்போல ஒன்று பாவம் செய்நாள், மற்றொன்று அபாவப் பொருளென்று சொல்லிவிட்டு, அபாவப்பொருளைச் சுட்டி விதி விலக்குகளைக் கற்பித்துப் பந்தமோட்ச வியாபாரத்தி விழிந்து, இது என்னவென்று அதட்டிக் கேட்டால் பல்லை யிளித்துப் பச பச வென்று யாம் விழிக்கமாட்டோம்”

என்று சிவ சீவர்களைப்பற்றி வரைந்ததை விசாரிப்பாம்.

அத்வைதிகள் சிவம் பாவப் பொருளென்றும் சீவன் சொப்பனப் பொருள் போன்ற அபாவப் பொருளென்றும் அதாவது அநிர்வசனியப் பொருளென்றும் சுருதியாகி பிரமாணங்களோடு கூறி, சொப்பன வுலகப் பொருளுக்கும் மனத்திற்கு முண்டாகும் இருமையற்ற சையோகம்போலச் சீவன் முத்தியில் சிவத்தின்கண் இருமையற்ற சையோகத்தை யடைகிறுனென்று சித்தார்த்தஞ் செய்வதை யறிய விரகின்றி, பித்துட்பட்டோன பேசுவது போன்று ‘அபாவப் பொருளைச் சுட்டி விதி விலக்குகளைக் கற்பித்துப் பந்தமோட்ச வியாபாரத்தி லிறங்கி’ என் றிவர் பரிகாசஞ் செய்வது தெரியாமையன்றி மற்றென்னும்? பரிபூரணமாயும் பாவமாயு முள்ள பிரமத்தின்கண் இவர் சித்தார்த்தப்படி பரிபூரணமாயும், பாவமாயு முள்ள பல சீவர்களிருத்தல் எப்படிச் சம்பவமா மென்று அத்வைதிகள் வினாவியதற்குப் பதில் கூற விடலின்றிப் பச பச வென்று விழித்துப் பதுங்கி யோடிய துவித தாந்திரிசுர்கள் அத்வைதிகளை நோக்கி ‘அதட்டிக் கேட்டால் பல்லை யிளித்துப் பச பச வென்று யாம் விழிக்க மாட்டோம்’ என்று கூறுவது ஆச்சரியத்திலு மிரு ஆச்சரியமா யிருக்கிறதென்க !

இரண்டு பாவப் பொருள்கள் ஒன்றாதல் ஓர் போது மின்றி மென்று “துவிதசைவரே மாயாவாதிகள்” என்னும் புத்தகத்தின் 43, 44, 45 வது பக்கங்களில் விரிவா யெழுதி யிருப்பதற்கு இவரும் இவரினத்தாரும் பதி லெழுதாமற் போயது ஏனோ ?

“இரண்டு பாவப்பொருள்களும் வியாபக வியாத்திகளாக அவையுள்ள போதே கலந்திருக்கின்றன அவை புதுசாய்க் கலக்கவேண்டிய தில்லை. முத்தியிற் கலந்ததென்று சொல்வது தன்னோடு தானுள்ளபோதே கலந்திருந்த சிவத்தைப் பந்த காலத்தி லனுபவிக்க முடியாமல் முத்தியி லனுபவிக்க நேர்த்தபடியினாலென்றறியக் கடவீர்.” என்றார்.

இரண்டு பாவப் (உள்) பொருள்கள வியாபக வியாத்திகளாகக் கலத்தல், அதினும் அவையுள்ளபோதே கலத்தல் சமவாயமாகவா? சையோகமாகவா? தாதாத்திய மாகவா? வியாபக வியாத்தியாவது யாண்டும் வியாபகம் மிகுதியினும், வியாததி குறையினும் இருப்பது. இவரது சித்தார்த்தத்தில் சிவமும் பல்லாயிரங் கோடா கோடி உயிர்களும் சம வியாபகமாகக் கூறுதலின் அச் சிவமும், உயிர்களும் வியாபக வியாத்திக ளாகாவென்க, சூரிய வொளியிற் கண்ணொளிபோலச்சிவமும் உயிர்களும் வியாபகவியாத்திக ளாக விருத்தல் கூடு மெனின் கண்ணுக்கொளி நியந்தையில் இன்றெனவும், உண்டெனல் பகற்காலத்தில் கண்ணுடிக கொளி யுண்டென்போலெனவும், ஆதலால் சூரிய நொளியும் கண்ணொளியும் வியாபக வியாத்திக ளாகவிருத்தல் ஓர்போது மின்றெனவும் “துவிதாத்தவிதவாதம்” முதலிய நூல்களில் விரிவாய்க் கூறப்பட்டிருத்தலினும், அதைப் பூர்வபகம் பற்றி ந்த இதுகாறும் எவரும் பேசாமையானும் அது பொருத்ததென்றதில் அன்றிக் கண்ணுக்கொளி யுண்டென வொப்பினும் சமவியாபக முக்தி

அத்வைதவிளக்கம்.

உயிர்களுக்கு வியாபகமும் வியாத்தியுமுள்ள சூரிய கண்ணொளியுவமையே நான்.

இது நிற்க; என் னிறந்த கோடாகோடி யுயிர்களில ஒவ் வொரு உயிரும் சிவத்துக்குச் சமமான வியாபக முடையதாகலின் அவ்வளவு வியாபக உயிர்களின்மூற் று ஒரு சிவ வியாபகம் தலை பெடுத்து ஒங்குவ தெங்ஙனம்? ஒங்காதாகவே, எண்ணிறந்த கோடாகோடி உயிர்களின் வியாபகத்தின்முன் னர்ச் சிவவியாபகம் வியாத்தியாயே யிருக்குமென்க. இருக்கவே பூர்வபட்சியார் சிவம் வியாபகமென்றும், உயிர்கள் வியாத்தியென்றுங் கூறுதல் பொருத்த மின்றென்க. அத்வைதிகள் சிவம் பரிபூரண மென்றும், அச் சிவத்தின் கண் எண்ணிறந்த கோடாகோடி உயிர்கள் ஏகதேசமென்றும் அதிலும் சற் பணியாக ஏகதேசமென்றும் கூறுதலின் இவர் மதத்தில நோகும் இழுக்கு அத்வைதமதத்தில் நேராதென்க.

இதுகாறும் வியாபக வியாத்தியைப்பற்றிப் பேசினும், இனிக்குலத்தலை ப்பற்றி விசாரிப்பாம். கலத்தலென்பதும் சம்பந்தமென்பதும் ஒருபொருட் கிளவி. இன்மைக்கும் ஒப்புக்கும் வேராய்ப் பிரதியோகியை யபேட்சித்து ஞானத்திற்கு விஷயமாயிருப்பது யாது அது சம்பந்தத்திற் கிலக்கணமாம். பூர்வபட்சியார் கலத்தலை யொருகாலத்திற் சொல்லாமல் சிவமானது உயிர்களுள்ளபோதே கலத்தல் அதாவது அநாதியே கலத்தல் எனச் சொல்லுகின்றார். அச்சலத்தல் அல்லது சம்பந்தம் முன் வினாவி விட்டபடியே சமவாயமாகவென்றி,

“இனிச்சமவாயமாவது நித்தமாசிய சம்பந்தம். அது நீக்கமின்றி யிருப்பனவற்றின்கண் இருக்கும் யாவை யிரண்டினுள்ளொன்று மற்றொன்றைப் பற்றியே நிற்கும், அவை நீக்கமின்றி யிருப்பன. அவை சினைபு முதலும், குணமும் குணியும், வினையும் வினைமுதலும், சாதியும் வடிவு (பொருள் அல்லது வியத்தி) ம், விசேடமும் நித்தியப் பொருளுமென்பன.”

என்று தருக்தால் சமவாய சம்பந்தத்திற்கு இலக்கணங் கூறுதலின் அதுபொருந்தாது எவ்வாறு பொருந்தாதெனின இவ்வாறும். பூர்வபட்சியாரது மதம் சிவமும் சத்துப் பொருள், உயிரும் சத்துப்பொருள் என்று கூறுகின்றமையினும், இரண்டும் சத்துப்பொருளுள்ள இவரும் கூறியிருக்கின்றமையானும் இரண்டு பொருள்கள் சினைபு முதலும், குணமும் குணியும், வினையும் வினைமுதலும், சாதியும் வடிவும், விசேடமும் நித்தப் பொருளுமாதல் இன்று மென்க. ஆதலால் சமவாய சம்பந்தம் பொருந்தா தென்பதாம்.

சையோக சம்பந்தம் பொருத்தமுடையதாவெனின் அதுவும் பொருத்தமுடையதன்று. சையோகசம்பந்தம் யாண்டும் கூடியதென்னும் விவகாரத்திற் கேதவா யிருப்பதாகலின், அதனை(காலம்பற்றிய இரண்டு பேதப்பொருளிற்குரித்தாய சையோக சம்பந்தத்தை)நித்திய சம்பந்தமென்னும் பொருள் கூட ‘அவை யுள்ளபோதே கலந்திருக்கின்றன புதுசாய்க் கலக்க வேண்டிய இல்லை’ எனப் பூர்வ பட்சியார் கூறியது பிழையாமென்க இரண்டு பாவப் பொருள்கள் வியாபக வியாத்தியாயேனும் மற்றெவ்வகையாயேனும் சம்பந்தமாகக் கண்டப் பொருளில் வாய்க்குமே யன்றி அகண்டப் பொருளில் வாய்க்காது. அதுவும் இறந்தகால முதலியவற்றைப் பற்றி யிருக்குமேயன்றி மற்றொன்றையோ யிராது; இரா தென்பது எப்போது ஓர் பொருளினோடு மற்றொன்றுடன் கூடியதென்கிறோமோ அப்போதே அப்பொருள் கூடாதிரு

அத்வைதவிளக்கம்.

ந்தகாலம் பெறப்படுகவினாலென்க. செம்பிற் களிம்புபோலச் சிவத்திற் று உயிராகும் அநாதியே சையோக மிருக்கலா மென்னின், பொன்னுங் களிம்பு மசோநதனவே செம்பாதலினனும் இரண்டு பொருள் கூடி மறநென்றாய் மாற லா காலம் அவசியம் வேண்டியதென்பது திண்ணமாகவினனும் இவ் வவமானம் பொருத்தமில்லதென்பதாம். இது பிரதிபத்தி.

இனித் தாதானமிய சம்பந்தமாகவும் விசாரிப்பாம். சிவ ஞான போதம் 2-ம் சூத்திர வுரையில் இவா மதஸ்தரான சிவஞானசுவாமிகள்

‘முதலவ னெனவ னை ஞாயிறு மொளியும் போலச் சிவமுஞ் சத்தியு மெனத் தாதானமியததால இருத்திறப்பட்டுச் சருவவியாபியாய்ப் பொதுமை யின்றபன்’

என்று கூறி, காதானமிய சம்பந்தத்திற் சூதாரணம் சூரியனையும் அவ னது குணமான வொளியையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றமையின், அச்சிவ ஞானசுவாமிகள் கருத்துப்படி அச்சம்பந்தம் குண குணியாய் நின்றதென்க. குண குணியாய்க் கொள்ளுநகால உயிரா அனுபவிக்கும் துண்டங்கெல்லாம் சிவ மனுபவிப்பதாக முடியும்

இன்னும் கலப்பைப்பற்றி வேறுவிதமாயும் விசாரிப்பாம் சிவம் சுகவடி வும், உயிரா துக்க வடிவம் சுக வடிவமும் துக்க வடிவமும் கலக்குமா? அதி னும் பழமையாகக் கலக்குமா? அநினுங் கலாதிருக்குமா? அதினும் பழமை யாகவே சலாகிருக்குமா பரிபூரண சுவத்தினிடத்தது சத்தான உயிரா இரு கருமென்று சொல்லும், அதினும் வியாபகமான உயிரா இருக்குமென்று சொல்லவதும், அதினும் பலவாயிரம் கோடாகோடி வியாபக உயிர்களிருக்கு மென்று சொல்லவதும், அநினும் சுக சொரூபமான சிவத்தின்கண் துக்க சொரூபமான உயிர்களிருக்குமென்று சொல்லவதும், அதினும் கலக்குமென்று சொல்லவதும், அதினும் பழமையாகவே கலக்குமென்று சொல்லவதும் எவ் வளவு நியாயவிரோதம்?

சிவம் ஞானப்பொருள், உயிரக ஞானமில்லாப் பொருள்கள் இங்ஙன மாக இருப்பொருள்களும் எவ்வாறு கலக்கும்? திருட்டாநதத்தில் யோக்கிய னும் அயோக்கியனும் சலககின்றாராகனா? ஒளியும் இருளுங் கலக்கக் காண்கி லேம ஆகையால் சிவமும் உயிரகளும் கலக்கின்றனவெனக் கூறல பொருந் தாது

சிவமும் உயிரகளும் ஆதார ஆதேயத்தால் கலக்கின்றனவா? அங்ஙன மினறிக் கலக்கின்றனவா? பூமியும் நீருங் கலந்திருக்கின்றன. இவ்விரண்டில் பூமி ஆதாரம், நீர் ஆதேயம். ஆகாயத்தில் பிருதிவி அணுக்களும் நீர் அணுக் களும் கலக்கின்றன. ஆயின் இவ்விரண்டும் ஒன்றை யொன்று ஆதாரமாய்ப் பெற்றுக் கலக்க வில்லை இவ்விரண்டில் பூமியும் நீரும் போலவா, பிருதிவி அணுக்களும் நீரணுக்களும் போலவா சிவமும் உயிரகளுங் கலப்பது? பூமி யும் நீரும்போலெனின் இவ்விரண்டும் கண்டப் பொருளாகவின் ஒன்றை யொன்று ஆதாரமாகப் பெற்றிருக்கின்றன. உலமேயத்தில் சிவமும் உயிர்க ளும் வியாபக முள்ளன வென்றும் அதினும் சமவியாபக முள்ளன வென்றும் இவ் மதம் கூறுகின்றமையின் பூமி நீர் உவமானம் பொருந்தாது. பிருதிவி அணுக்களும் நீர் அணுக்களும் ஆதார ஆதேயங்களல்ல, இவை யொன்றை யொன்று அபேட்சிக்காது தாமே சுயமாய் இருக்கின்றன. இங்ஙனமே சிவமும் உயிர்களும் ஒன்றையொன்று அபேட்சிக்காது தாமே சுயந்தாமாய் இருக்கின்றன.

கின்றனவென் றுகின்றது. பூமியும் நீரும், பிருதிவி அனுக்களும் நீராணுக்களும் தாமில்லாவிட்டது ஒன்றோடு மற்றொன்று கலக்கின்றன. அவ்வாறே சிவமானது தானில்லாவிட்டதுள்ள உயிர்களோடு கலக்கின்றன வென்று சொல்லவேண்டும்.

ஆகாயமும் வாயுவும் கலப்பது போலச் சிவமும், உயிர்களுந் கலக்கின்றனவெனின் இதன் மறுப்பு “சங்கராசாரியர் அவதார மகிமை” 29-வது பக்கத்திலும், “சித்தாந்திகளும் கொத்தம் வாங்கினே” என்னும் நூலில் 14 வது 15-வது பக்கங்களிலும் “அத்வைத தூண்பரிகாரம்” 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65-வது பக்கங்களிலும், “பதி பசு பசு வாதம்” 36, 37-வது பக்கங்களிலும், “மாயாவாச ஸைவ சண்டமாரூதம்” 148, 149, 150-வது பக்கங்களிலும், “அத்வைத உண்மை” 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56-வது பக்கங்களிலும், “அத்வைத சைவ சண்டமாரூதம்” 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108-வது பக்கங்களிலும் இன்னும் பலவிடங்களிலும் மிகு விரிவாய் வந்திருக்கின்ற தாகவின் இங்கு ஏதும் பேசாது விட்டனம்.

சிவத்தை யுயிர் கலந்திருந்தால் அதிலும் பழமையாய்க் கலந்திருந்தால் ஏன் அனுபவிக்க முடியவில்லை? இதனால் கலத்தலுக்கும் அனுபவித்தலுக்கும் ஏதும் பொருத்தமில்லையென் றுகின்றது. சிவத்தை யெப்படிக்க் கலந்தாலும் அதனால் ஏதும் பய னில்லை; அனுபவம் வேண்டும்; அது தான் பயன். அனுபவ மிருந்துவிட்டால் கலத்தல் அநாவசியக மாகும்போலும். இவர் வாக்கியப்படிச் சிவத்தை யுயிர்கலக்கினும் பந்த மிருக்கிறது. அங்ஙனமாயின் சிவத்தைக் கலத்தல் ஆவசியகமா? அனுபவம் ஆவசியகமா? கலத்தலில் பந்த மிருத்தலாலும், பந்தங் காரணமாக அஞ்ஞானம் துக்கம் இவையிருப்பதினாலும், அனுபவம் முத்தியானதிலுமும், முத்திகாரணமாக மெய்ஞ்ஞானம் சுகம் இவையுண்டாவதினாலும் முத்தியே ஆவசியகமாம். சிவத்தைக் கலந்து அநிலும் சிவ முன்னபோதே கலத்தும் பந்தமும் துக்கமும் இருப்பதாயின் கலத்தலினால் என்ன பயன்? சிவத்தைக் கலத்தும் பந்தம் துக்கம் அஞ்ஞானம் இவையிருப்பதானால் இதை விட்டக் கலவாமலே யிருந்துவிடலாமே. ஒரு உயிர் சிவத்தைக் கலந்த சென்றும், ஒரு உயிர் சிவத்தைக் கலக்கவில்லை யென்றும் வைத்துக்கொள்வோம். பந்தமுட் அஞ்ஞானமும் துக்கமும் இரண்டுக்குஞ் சரியானால் கலத்தலினால் என்னலாபம்? சிவனது உலகில் சொல்வதே யருமை, அத்நினுட அருமை வேனது உருவைப் பெறுதல், அதனினும் அருமை சுவத்தேதோடு கலத்தல், அதனினும் அருமை சிவன் என்றுனதோ அன்றே கலத்தலாம். இத்தகைய பழைய கலப்பைப் பெற்றும் பந்தத்தோடும் அஞ்ஞானத்தோடும் துக்கத்தோடும் இருக்கு மென்பது அநியாயம்! அநியாயம்! இதனால் சாயுஜ்ஜிய முத்தியும் பந்தமும் அஞ்ஞானமும் துக்கமுமாகின்றது. சிவசந்நிதானத்திலேயே அஞ்ஞானதிகள் தலை காட்டா வென்றால் சிவத்தோடு கலந்தபிறகா அவை தலைகாட்டும்?

ஒரு சமயம் உயிர் சிவத்தோடு கலக்குங்கால் இடையில் அஞ்ஞானதிகள் இருக்கக் கலக்கு மெனின் இது பொருந்தாது. இடையில் அஞ்ஞானதிகள் இருக்குமேய”யின்கலத்தலென்பதேது? பொன்னுக்கும் வெள்ளிக்கும் இடையில் இரும் பிருக்குமாயின் அப்போது பொன் வெள்ளிகளுக்குக் கலப்பில்லை; பொன்னுக்கும் இரும்புக்கும், வெள்ளிக்கும் இரும்புக்கும் கலத்த லுண்டு. இவ்வாறே சிவத்துக்கும் அஞ்ஞானதிகளுக்கும், உயிர்க்கும் அஞ்ஞானதிகளுக்கும்

க்கும் கலத்தலுண்டு. அவ்வளவே யன்றி நேரே சிவத்துக்கும் உயிர்க்கும் கலத்தலில்லை இவ்வுவமானத்தினால் உயிர்க்கு எப்படி அஞ்ஞானத்தினாலோ அப்படியே சிவத்துக்கும் அஞ்ஞானத்தினாலெவ்வளவுகின்றது.

சிவமோ ஞான வடிவம், உயிரும் இவர் சித்தார்த்தப்படி ஆணவ மலம் பற்றுதற்குமுன் ஞானவடிவம். இவ்விரு ஞான வடிவப்பொருளுங் கலத்தல் கால் இடையில் அதற்கு விரோதமான அஞ்ஞானதிகள் இருக்கமா? இரு ஒளிப் பொருளின் இடையில் இருள் இருக்குமா? ஒரு ஒளி யுள்ள பொருளின் சந்திரனத்திடையே இருள் சலுகாட்டா தென்குல இரு ஒளிப் பொருள்களின் இடையிலா சலுகாட்டப் போகிறது?

சிவத்தோடு உயிர் கலந்தது அறிந்தா? அறியாமலா? அறிந்து கலந்த தென்னின் அஞ்ஞானத்திற் பந்தமிருக்குங்கால் சுவைசயறிவெது? அஞ்ஞானத்தினாலெங் கூடியே அறிந்த தென்னுங் கால் உயிர் ஞானிருவும், சுவை ஞானமும், இடையில் ஞானமு மிருக்கிறதாதி, சரிபுடி சோஷத்திற் கிடனாகின்றது எங்கே சரிபுடிதோஷ முண்டோ அந்தக் காரணத்தினாலிருக்கின்றனவாய் ஒப்புவெண்டும். ஒப்புமையாயின அநாதிக் கலப்பிலையே அதாவது சிருட்டிக்கு முன்பாகவே அந்தக் காரணத்தின் இருந்தனவென்பதற்குப் பிரமாண மில்லை. இது நிற்க, சிவம் ஞானமாகுங்கால் அறிபுடி பொருளாகி “உணருரு அசத்தி” என்ற சிவ ஞான போத சூத்திரப்படி சிவம் அசத்தாய்ப்போம், அங் காரணமாக இவ்வுரு மதம் நாஸ்திகமதமாய்ப்போம், நாஸ்திகமாய்ப் போங்கால் இவ்வுரு திசராவது கனவேயாம். அநாதியிலே சிவத்தோடு உயிர் கலப்புற் றிருந்தது என விசாரணை யன்றி வாயில் வந்தபடி சொன்னதினால் இவ்வள வந்தத்தத்திற் கிடையிற்று அதோடுந்த முண்டெனச் சொல்வது எவ்வள வந்தத்தத்திற் கிடம்?

அறியாமல் கலந்த தென்னின், அந்நன மாயின் கலந்த தென்பது உயிர்க்குத் தெரியா தென்றாகின்றது. ஆகின்றபோது உயிர் சடமாயிருந்து கலந்த தென்றே சொல்லவேண்டும். உயிர் யதார்த்தத்தில் சித்தாயிருந்து அறியாமற் கலந்ததா? சடமாயிருந்து அறியாமற் கலந்ததா? சித்தாயிருக்குமாயின் அறியாமை வரவேண்டிய ஆவசியக மின்று, சடமாயிருக்குமாயின் என்றுஞ் சித்தாகாது. ஆகாதபோது பந்த துக்கமும், மோட்ச சுகமும் உயிர்க்கு இரா. இராது போகவே கல்லுக்கும், உயிர்க்கும் பேத மில்லாது போகும். போகவே மோட்சம் அடைய நிமித்தம் கல்லுக்கு எங்ஙனம் சரியை கிரியை யோக ஞானங்கள் ஆவசியக மின்றோ அந்நனமே உயிர்க்கும் அவை ஆவசியக மின்றும். இதனால் உயிரி னிலக்கணம் சடமெனல் தீர்வாம்.

இனி அனுபவத்தைப் பற்றிப் பேசுவாம். அனுபவ மென்பது யாது? இந்திரிய அனுபவமா? மன அனுபவமா? ஆன்ம அனுபவமா? இந்திரிய அனுபவமும் மன அனுபவமு மென்பது பிறபொருள்களிருந்து அவை காரணமாக ஆன்மா அனுபவப்படுதல், இவ்விரண்டும் அநித்திய சட அசத்துப்பொருள்களின் அனுபவ மாகவின், சிவமும் அனுபவிக்கப்படும் பொரு ளென்று சொல்லும் பட்சத்தில் அதுவும் அநித்திய சட அசத்துப் பொருளாய்ப் போம். ஆன்ம அனுபவமெனின் ஆன்மா பிரிதொரு பொருளை அனுபவிக்க வேண்டின், இந்திரிய மனங்களின் துணைகளின்றி அனுபவித்த லாகாது, இந்திரிய மனங்கள் காரணமாக அனுபவிக்கப்படும் பொருள் அநித்திய சட அசத்துப் பொருளாகுமே யன்றி நித்திய ஞான சத்துப் பொருளாகாது.

முத்தி அடையும் காலத்து உயிர் சிவத்தோடு கலக்குமென்ற முன்னில் லாது பின் னொருகாலத்திற் கலக்குங் கலப்பு அந்தியமாய் விடுமென்றும், ஐது கலக்கிறதோ அது கலத்தலினறி ஒழுப்பாது பிரியுமென்றும், அப்பாது மோட்சமும் இல்லாதுபோய்ப் பழைய பந்த முண்டாயவிக் கென்றும், அத னால் மோட்சம் அநித்தியமாய்ப் போமென்றும் அத்துவிதிகளே ஆகக் கூட்டுச் செய்கிறார்களென்று பயந்து, சிவ மென்றவள்தான் அந்தந்ததன் தன் உயிர் கலப்புற்ற தென்று கூறினா இப்பூவபட்டி பாட்டு எப்படியிருக்காதெ ன்னின் சொக்கமுக்கு அஞ்சிப் பெரும் மென்மையி ன வாய்க்கு டி மாயான கதைக் கிளமா மெனச் புதிதாய்ச் சொன்னால் அப்பந்த முண்டா பென்று பயந்து பழையமாய்க் கலப்புச் சொன்னாலும் மற்றொரு படியாய்க் கலப்பு பன் வீட்டுச் சோழிபோலத் தாடிய வைய வது அகப்பட்ச்சொண்டா. அஃகி யாதெனின், அப்பாவைச் முடியில் மாட்டிற் முண்டென்று சொ ன்னமைய, அப்பாவைச் முடியில் சொன்ன மயாலு முத்தியடையாத பந்தத்தின்போது அப்பாவின் நெறியைச் சச்சயத்தினைத் தன் ஒரு கால த்துண்டாகின்றதா அது மற்றொரு காலத்துப் பிரியும் இவ்வுண்மை அனு பவம் முத்தியிலென்றால் அது பிற் றொருகாலத்துப் பிரியாத போதும் இல் லாகு போகவே, முத்தியும் இல்லாத போதும் முத்தியில்லா போகவே, பந்தமுள்ளகாய் விடும் அப்போது முத்தியென்பது சொல்லிவிடப்படும். நீருக்கு உருண்மை இல்லையவா உருவாகுபோகமுது யனுபவமும் இல்ல யில் வாது போயவிக் கிலையிலாகும் அப்பாவைத் தாது, அது இருப பதுமான இவாகு மயாமய முத்தி வாதென வாதது போயினென இவர் முத்தியில்கண்ண மிடுகதெனச் தெரிந்தார். அதனால் முத்திப் போலியை யெல்லாம் முத்தியெனக் கூறுவதாபுரியாதினாலா.

இவர் முத்தியில் அனுபவிக்க முடியாத நிலைதெனக் கூறினரில்லை. இவர் மதப்படிக்கூறும் அனுபவம் நிலையல்லாமலும் அசத்தாயும் உக்கமாயும் போமெனப் “பக சத்திநாநக முண்டதா” என்ற ராவில் கெரு விரிவாய்ப் பேசியிருக்கின்றமையாலும், அசற்குத் தொவாதுளாய் நின்ற ம-நா-நா-ஸ்தி சகாயமுத்தா வெங்கடாமணதாஸ், ம-நா-நா-ஸ்தி யாட்பாணம் செங்கிளாதைமா ஆகிய இவையிரு அமைதித் தாநதிரிக மாயாவாதினும் மற்ற மாயாவாதினும் வெளி வராத மாயாநாநாநா மய நாம் இவ்வுண்மை அனு பவமெனக் கூற இம்மாயாவாது யாசுகியாய் வாயிலே இவ்வுண்மை அனு பவமெனக் கூற இம்மாயாவாது யாசுகியாய் வாயிலே இவ்வுண்மை அனு பவத்தைத் தான் முத்தியில் அனுபவிக்க முடியாததாய்ச் சொல்லுகின்றா ஸ்திரீயினு ண்டாகும் சிற்றின்ப அனுபவம் இடையில் வந்து இடையிற்ரு னே போய் விடுவது அனுபவம். அங்காதே சிவாநுபவமும் முத்தியாகிய ஒரு காலத்து வந்து பின்னொருகாலத் துப் போய்விடு மென்பது திண்ணம்.

இனி உயிர்க்குச் சிவானுபவம் எப்படி வருமென்றாய்வாம். அததின் அனுபவம் அததற்கிருக்குமே யன்றி ஒன்றின் அனுபவம் மற்றொன்றினுக்கு வாராது. காக்கையின் அனுபவம் காக்கைக் கிருக்கும். மாட்டின் அனுபவம் மாட்டிற் கிருக்கும், மனிதன் அனுபவம் மனிதனுக் கிருக்கும், உயிரின் அனு பவம் உயிருக்கிருக்கும். இப்படியே சிவத்தின் அனுபவம் சிவத்துக் கிருக்கும். காக்கையின் அனுபவம் மாட்டிற் காவது, மாட்டின் அனுபவம் காக்கைக்கா வது, மனிதன் அனுபவம் காக்கை மாடுகளுக்காவது, காக்கை மாடுகளின் அனுபவம் மனிதனுக்காவது இரா. அது மாத்திரமா, ஒரு காக்கையின் அனு பவம் மற்றொருகாக்கைக்காவது, ஒரு மாட்டின் அனுபவம் மற்றொரு மாட்

டி'காலச ஓரு மனிதன் அனுபவம் மற்றொரு மனிதனுக்காவதும் இரா. இவ்வாறே சிவத்தின் அனுபவம் சிவனல்லாத உயிர்க் கிருத்தல் கூடாது. ஆந்நனம் 4-ம் சிவாநுபவத்தை யயிரனுபவிசகுமென எங்குநர் கூறலாம்? சிவ-஁பவத்தாடிபயிர் அனுபவிப்பதாகவே வைத்தக்கொள்ளோம். அந்நன மாயின் அப்போது உயிாசகு உயிரனுபவம் உண்டா? இல்லையா? உண்டெ னின் அப்போது சிவாநுபவம் எப்படி உண்டாகும்? உயிர் அநுபவமும் சிவா நுபவமும் ஒரு கூலத்தா எப்படி யிருக்கும்? உயிர் அனுபவ மில்லை யெனின் உயிராய்நாசகுச்சால் உயிரனுபவ மில்லாகு போமா? மாடா யிருக்குங் கால த்தா மனித ஁பவமும் வருகிறதாகவு வதைத்தக்கொள்ளோம். அப்படியா னால் மாட்டனுபவ மல்லாகு போமா? தனது தனலம் தன்னிடத்தா இல் லாத திரவியமு மொன்றுனதோ? நிரவியத்திற்கும் சாதிற்கும் சமவாய சம்ப ர்ச மென்றும், அபேதமென்றும் தருக்க நூலறித ரொதாம் அறிந்திலர்? (1) ரவியத்தையுட்கு அதன் தன்மை அதாவது சாதி பிரியமென ஓவர் சேட் டேனு மிருக்கின்றனரா? உயிரானது இருந்தே உயிர்த்தன்மை செட்டுச் சிவ அனுபவம் பெறுவதாகத் தருக்க நூல் விபரதாமசவும் அனுபவ விபராத மாசவும் வைச்சக்கொள்ளோம். ஆனால் நிர்த ரியாயம் எல்லாத் திரவியங்க ளிடத்தாம் உயிர் விவசயத்தில் மாத்நிரமா? ரியாயம் பொதுவானதால் எல் லாத திரவியங்களிடத்தாமென்றே சொல்லவேண்டும். அப்படிச் சொல்லும் பட்சத்தில் சிவமும் சிவமாயிருந்தே உயிராநுபவம் பெறுவதாய்ச் சொல்லலா மே. சொல்லி ஁ உயிர் சிவ-஁பவம் பெற்று போட்ச மடையும்; சிவமோ உயிராநுபவம் பெற்றுப் பகமடையுட. சிவத்தாசகுப் பந்தா சொல்லும் பொருட்டுத்தான தம்மத ஁சகியைய ஁ம்மாயாகாநியார் துவிசகு சாதிக்க வத்தார்போலும்.

உயிரான ஁ தனக்குரிய உயி ரனுபவத்தோ ஁ரான சிவாநுபவத்தை விரும்புகு யாகு காரணம்? உயிராநுபவத் துக்கமா யிருப்பதாலும், சிவாநு பவத் துக்கமா யிருப்பதாலுமாம். உயிரினிடத்தாச் சச மிருக்குமானால் சிவத் தின் சுகத்தாக்கு எதிர் பார்க்கவேண்டிய ஆவசியக மின்று. சிவம் உயிரை யெதிர் பார்க்கிறதா? இல்லை. எனில்லை? சிவம் சகவடிவா யிருப்பதால் இரநெரு பொருளை எதிர்பார்ப்ப தில்லை. இதனால் உயிர் சக மில்லாப் பொருளென்றும், சிவம் சகமுடைப் பொருளென்றும் சித்தாத்தமாம்.

இனி உயிர் சிவத்தின் சுகத்தை அனுபவிப்பிர னுண்மையை விசாரிப் பாம். சுகமும் துக்கமும் திரவியத்தின் குணம். அதினும் விளக்குக்கு ஒளி யைப்போலச் சொரூப குணம். அது ஓர்போதம் திரவியத்தை விட்டு வில க-து. விலகின் திரவியமே யில்லாது போம், ஒளி விலகினால் விளக்கே யில் லாமற் போதலபோல. இதுபோலவே உயிர்க்குத் துக்கமும், சிவத்துக்குச் சுகமும் சொரூப குணங்களாம். உயிர் துக்கமா யிராவிடில் அதாவது சுகமா யிருக்கி ஁ சிவத்தினது சுகத்துக்கு எதிர் பார்க்கவேண்டிய ஆவசியகமின்று. எதிர்பார்ப்பதால் உயிர் துக்கவடிவின்தெனறே கொள்ளப்படுமென்க. துக்க வடிவின்தாகிய வுயிர் சிவத்தினது சுகாநுபவத்தைப் பெறுங்கால் முன்னி ருந் துக்கம் இருக்கின்றதா? இல்லையா? இருக்கின்றதென்னின் சுகம்பெற வில்லை யென்றுகின்றது. இல்லை யென்னின் இருந்ததுக்கம் விலகிப்போய்ரு க்க வேண்டும். குணம் அதினுந் சொரூப குணம் திரவியத்தைவிட்டு விலகி ப் போகாதென முன்னரே கூறினாம். விலகிப் போயின், அப் போது உயி ரென்னும் திரவியமே யில்லாது போகவேண்டும். திரவியமே யில்லாதுபோ யின் சிவத்தினது சுகத்தைப் பெறுவது எது? உயிர் இல்லாது சுகத்தைப்

பெறுமென்று சொல்வது இல்லாத மலடிமகன் சிவத்தின் சுகத்தைப்பெறு
மென்று சொல்வதற் கினமாம். உயிரின் துக்கம் நீங்கிப்போமென்று சொல்
வதிலுள்ள இன்னொரு ஆட்சைபத்தைத் தெரிவிப்பாம். எது நீங்கிப்போகிற
தோ அது நிரவியத்தின் சொரூப குணமென்று சொல்லப் பட்டது; கற்பித
குண மென்றே சொல்ல வேண்டும். உயிர்க்குச் சுகங் கற்பித குணமாயின்,
சிவத் துக்குத் துக்கங் கற்பித குணமாகும். உயிருக்குத் துக்கங் கற்பிதகுண
மாயின் யதார்த்தகுணம் அகாவது சொரூபகுணம் யாதென்ற வினா நிகழும்.
அவ்வினாவுக்கு விடை சுகமென்று சொல்லாவிடில் வேறே வழியில்லை. உயி
ர்க்குச் சுகம் யதார்த்தகுண மாயின் சிவத்துக்குத் துக்கம் யதார்த்த குண
மாகும். சுகத்தை யதார்த்த குணமாய்ப் பெற்ற உயிர், துக்கத்தை யதார்த்த
மாய்ப்பெற்ற சிவாநுபவத்தை அகாவது அக்ஷாநுபவத்தைப் பெற முயல்
வது என்னே ! இதைவிடத் துக்கத்தை யதார்த்தமாய்ப் பெற்ற சிவம், சுக
த்தை யதார்த்தமாய்ப்பெற்ற உயிரனுபவத்தைப் பெற முயலலாமே.

உயிர் சுகத்தை யதார்த்தமாய்ப் பெற்றிருக்குமானால் அச்சுத்தில் துக்
கம் எப்படித் தங்கும்? நம் மிடத்தில் துக்க முனசென்பதற்கு நாமே சாட்சி.
அத் துக்கத்தை நீக்கிக்கொள்ளக் கடவுளே வழிபடவேண்டு மென்பது எல்
லா ஆஸ்கிருமைய கொள்ளையென நாம் அறிவோம் துக்கானுபவமுள்ள
நாம் இயற்கையில் சுகசொரூபிசனெனச் சொல்வது தகுமோ?

பந்தகாலத்து அனுபவிக்க முடியாமைக்குப் பூர்வபட்சி மற்றொரு கார
ணம் சொல்லலாம். அது யாதெனின் புருஷன் ஸ்திரீயோடு கூடுங்கால்
அவ நெண்ணம் வேரோடு நித நிருக்கு மாயின் அப்போது சுக முண்டாவ
தில்லை. இதுபோல உயிர் சிவத்தோடு கலக்குங்கால் அந்நானஞ் சம்பந்த
ப்பட்டிருக்குமாயின் சுகானுபவ முண்டாகா தென்னின், புருஷன் ஸ்திரீ
யோடு கூடுங்கால் சுகத்தை அனுபவிப்பது மனம். சரீர மல்ல. சரீரம் ஓர்
துணையாக மாத்திர மிருக்கின்றது. மனம் வேறு எண்ணத்திலிருக்கும்
போது அம்மனம் கலக்க வில்லை யென்றே சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறே
உயிர் சிவத்தோடு கலக்க வில்லை யென்றே சொல்ல வேண்டும். மனத்தின்
நெறியில் பற்பல விடத்துத் தாவுதல்; உயிரின் நெறியில் அவ்வா றல்ல.
மனத்தோடு கூடா விடில் உயிர் தொழிலற்றே யிருக்கும். ஆதலால் உயிர்
க்கு மனத்தை யுவமானமாகக் கூறுவது தவறு. மனம் வேறு விஷயத்தில்
செல்ல உடல் மாத்திரங் கலப்பது பிணங் கலப்பது போலாம். மனங் கலந்
தால் அனுபவ மில்லாமற் போகமாட்டாது.

ஒருவரது சுகத்தை மற்றொருவர் பெற்றா ரென்று கூறுவது மருளே
யன்றித் தெரு ளன்று. இவ்வாறே ஸ்திரீயின் சுகத்தைப் புருஷன் அனு
பவித்தா நென்பதும் மருளே யன்றித் தெரு ளன்று. முதலாவது ஸ்திரீயி
னிடத்துச் சுக மிருக்கிறதா வென்று பார்க்கவேண்டும். இருக்குங்கால்
தானே சுகவடிவாகின்றான். தானே சுகவடிவானால் அவன் சுகம் பெறும்
பொருட்டிப் புருஷனை விரும்ப வேண்டிய ஆவசியக் கில்லை. விரும்புதலால்
அவன் சுகவடிவ மல்லன். சுகவடி வுள்ளவ ளாகவே வைத்துக் கொள்ளு
வோம். அங்ஙனமாயின் சுகம் சொரூபகுண மாகலின் அவளிடத்திருக்கும்
சுகம் பிறிதொரு இடத்திற்குப் போகமாட்டாது. போகமாட்டா தாகவே,
அவளிடத்தி னின்றும் புருஷன் சுகம் பெறுகிறா நென்பது யதார்த்த
மன்று. ஸ்திரீ புருஷ சையோகத்தில் சுகமுண்டாகின்றதே யென்னின் அது
வாஸ்தவத்தான். அந்தச் சுகம் தத்தமிடத்தி னின்றே புண்டாகின்றது. புரு
ஷன் ஸ்திரீயோடு புணருங்கா லுண்டாகுஞ் சுகம் தனது இந்திரிய அந்தக்கர

ஊதிகளின் இழப்பினாலும், தமோ ரஜோ குணங்கள் கடந்த சத்துவ குண மிகுதியினாலும் தன்னிடத்தி னின்றே தோன்றிற் றென்க; இவ்வாறே ஸ்திரீக்குமா மென்க தம்மிடத்து லிருக்கும் சுகம் தோன்றுவதற்கு ஸ்திரீ புருஷ வடிவங்கள் நிமித்தமாயிருக்கின்றனவேயன்றி அவையே சுகவடிவ மல்ல. நித்திரையில் சுழித்த சுக முண்டாகின்றது. அந்த நித்திரை யுண் டாதற்கு மெத்தை, ரிலய்ண முதலியன சாதனங்களாம். அவ்வளவேயன்றி அவையே சுகப் பெருள்க ளல்ல. அவ்வாறே ஆன்மாவின் சுக முண்டாத றற்கு ஈசரபத், குருபத்து, ரொண மன்ன நிதித்தியாசனாதிகள் நிமித்தமே யன்றி அவையே சுகமல்ல. இந்த வுண்மையினை யுணர் வலிமையுற்ற துவித ப் பிராந்தராள உயிர் சிவசுதோய கலககிறதென்றும், சிவனிடத்திலிருந்தே யயிர்க்குச் சுகம் வருகிறதென்றும் பெரி விழலராய் அவைதிகப் புஞ்சங்க ளாகினராகள்.

இனி மேல்வரும் விஷயம் அடியில் வருவது:—

“இரண்டறக்கலத்த பென்பாளை அங்ஙனங் கலத் கலா விரண்டி லொ ன்று கெட்டுப் பொருளினறிப் போகுமென்று நீர் துணிந்ததணிபு அஸங்கத மாம். அங்ஙனமாயி ன பெறுவாறும்பேறு மின்றி மோகும் என்பது சொன் மாத் திரமாய்ச் சுழிந்திடுமே இரண்டு பாவப் பொருள்களையும் அவற்றின் தன்மை யுண்மையா ளாண்டெனறும் அவை பிரிட்டாமையால் இரண்டறக் கலந்தசெனறும் பெரியார கூறுவர் இதனையே அத்துவிதமென்று கூறும் வேதம்”

இவ்விஷயம் எத்தனையோ முறை மறுக்கப்பட்டுப் பழங் கதையாய்ப் போயிற்று. அதையே யிப்போதும் பேசி விழலராகின்றார் இவர் இரண்டறக் கலத்தலை அக்கீர்த்திகரார். ஆனால் அக்கலத்தலில் இரண்டு பொருள் இருக்கின்றனவென்றும் இரண்டும் பிரிவுபடாமையால் இரண்டறக் கலந்த தென்றும் கூறுகின்றார் இரண்டு பொருள் இரண்டறதல் கூடுமா? இரண்டு பிரிதியி அணுக்களை எவ்வாறு சோததானும் இரண்டாயிருக்குமென்றி இர ண்டறதல் கூடுமா? இரண்டறத்ததாகக்வ வைத்தாக்கொள்வோம். அப்படியானால் அங்கே இரண்டெ ன்பதற்குக்கப்படாதே. இருக்கப்படாதபோது பெ றுவாணும் பேறும் இருக்கவென்கமென்று என் விருமபுகின்றார்? பெறுவா னும்பேறும் இருக்கிறவிடத்தில் இரண்டறதல் எங்கேனும் உண்டா? இராச னிடத்தில் ஒருவன் யாசகம் பெறும்போது பெறுவானும் தருவானும் இருக் கின்றார்கள் இவ்விருவரையும் இருவரல்லவென்று சொல்லலாமா? கைலாச த்தில் சாலோக சாயிப் சாரூப் பதவி முத்திகளைப் பெறுவோரும், அப் பதவியைத் தந்த பரமேசுவரனும் இருவரா? இருவரல்லரா? இரண்டு பொ ருள் இரண்டறதல் எங்குமில்லை. இங்ஙனமாக வெற்றுரையால் வாய்ப்பந் தர் போடுவதில் யாது பயன்? இரண்டு பொருளில்லாமற்போனால் பெறுவா னும் பேறு மின்றி மோகும்மென்பது சொல் மாத்திரையாய்ப் போமென்று சொன்னதால் மோகும்மென்பது பெறுவானும் பேறு மிருக்கவேண்டுமென் றுகின்றது. பெறுவான் உயிர், தருவான் சிவன், பேறு ஆகந்தம். ஆகந்தத் தைச் சிவன் தர உயிர் பெறுகிறது. ஆகந்தமென்பது பொருளன்று, குணம் அதினுஞ் சொரூபகுணம். சொரூப குணத்தைச் சிவன் எப்படித் தருவான்? உயிர் எப்படிப் பெறும்? குணம்அதினுஞ் சொரூபகுணம் கொடுக்கத்தக்கது மன்று, பெறத்தக்கது மன்றே. இவ்விஷயம் இதற்குமுன் விரிவாய்ப் பேசினியிருக்கின்றோமாகவின் அதுவே இதற்கும் மறுப்பாம். இரண்டறதல் விஷயம்

“துவித சைவரே மாயாவாதிகள்” என்ற தூலில் 43, 44, 45, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60-வது பக்கங்களில் பேசப்பட்டிருக்கின்றமை காண்க.

சேவன் கற்பிதமான அபாவப்பொருள் என்பதற்குப் பிரமாணம்:—

பிரமக்தை முண்டகோபநிடதம்.

தற்பரணுருவஞ் சித்தேததற்பரணிடையேயச்

கற்பித சேவனாரூபமானக்காலந்தச்.

(உச)

இலங்குபுராணம் தியானவிதி.

விரிந்த பூதங்களினோடு விளம்பிந் தியங்கள் தத் துவங்கள் திருந்தா அகங்காரத்தினோடுசெறிமுக்குணர், என் மாத் திரைகள் பொருந்துமாயை சேவ னிலைவெபாய்யாய் யாடம பொய்யின்றி யிருந்தெவ்விடத்துநிலைபெறுபவா மத ஸுல்தாஹுவென இசைப்பார். (கக)

தான் என்பதின் பொருள்.

“முத்தி நிலையில் தானென்பதற்குப் பொருள் ஜீவனல்ல வெனின், பந்த நிலையில் அதற்குப் பொருள் யாது”

என்றார்.

திருமந்திரம் ஞானகுருதரிசனம்.

திரிமலந்தீர்த்து சிவனவனாமே.

(ச)

ஷை நீன் மலாவத்தை.

தானே சிவமானதன்மைசிலப்பட.

(கக)

தானவனாகும்சமாதிகை கூடினால்.

(கச)

ஷை முப்பரம்.

கம்பிய சேவன் பரம் சேவனாய் நிற்கும்.

(கி)

ஷை முகீருனியம் தாந்தத்தசி.

சேவன் பரசேவனாமே.

(கி)

என்று முள்ள பிரமாணங்களினால் பந்த நிலையிலுள்ள சேவன், முத்தி நிலையில் சிவமாய் விளங்குகின்றான் என்று சொன்னப்படுதலின், தானே என்பதற்குப் பொருள் பந்தநிலையில் சேவன் என்றும். முத்தி நிலையில் சிவம் என்றும் பெற்றோமென்க. இஃதறியாது ‘பந்த நிலையில் அதற்குப் பொருள் யாது?’ எனல் எண்ணை? பந்தம் நீங்கி முத்தியில் சேவன் சேவனாகவே யிருந்தானெனப் பதற்குப் பிரமாணம் இன்றாக, இவர் ‘முத்தி நிலையில் தானென்பதற்குப் பொருள் சேவனல்லவெனின்’ என்று கூறுதல் பொருத்தமாமோ?

“பிரமமெனத் துணிந்த தன் சொரூபம் ஞான மாயின், அஞ்ஞானம் பழுத் தொழுகுவானேன்?”

என்றார். தன தெதார்த்த சொரூபம் பிரமமென்று தெளிந்து சேவன் முத்தி நிலையில் நின்றபோது அஞ்ஞானம் பழுத்தொழுகுவ தின்றென்றும், கில்காத போது அஞ்ஞானம் பழுத் தொழுகு மென்றும், சேவன் என்பது

எதார்த்த சொரூபத்தில் கற்பிதமா யிருக்கிறதென்றும், கற்பித சொரூபமா யிருக்கிற சீவனது அறிவுறியாமை பிறப்பிப்பது முதலியன எதார்த்தசொரூ பத்தைப் (காணல் நீர் காணலைப் பரிசியாமைபோல) பற்றுவதின்றென்றும், அநுஞானம் எதார்த்த சொரூபத்தில் கற்பிதமா யிருக்கின்றமையின், அவ் ஸொரூபம் பழுதொழுகுவதினால் அச்சொரூபத்திற்கு யாதும் பாதக மின் றென்றும் தெளிக.

“தான் சுத்த அறிவாயின், தனக்குக் கட பட வறிவு தோன்றுதற்குத் தேகேந்திரியத்தினையேதுக்கு? கடபடவறிவு தோன்றவேண்டிய ஆவசிய சுத்த னென்பதா?”

என்றார் தான் என்பதற்குப் பொருள் பந்தத்தில் சீவன் என்றும் முத் தியில் சிவம் என்றும் முன்னரே கூட்டினனோ மாதலின், ஈண்டுச் சுத்த அறிவு என்ப சிவம் என்பாயிற்று. ஆகவே, சுத்த அறிவான சிவத்திற்குக் கடபடவறிவு தொட்ட வண்ணமும் அச்சிவத்திற்குத் தேகேந்திரியங்க ளில்லை யென்றும், அக்க அறிவான சிவனுக்கே கடபட வறிவு தோன் றும் என்றும் அந் ப் பரிசியா ப பய நற்ற வார்த்தைகளே யெழுதிப் பக்க த்தை நிரூபிப்பதில் வாரம் பய ந யாக்கி? சுத்த அறிவான சிவம் அல் லது ஆத்தமா கேட்குந் தமங்கலினது உதவியின்றியே விளங்குகின்றதெ ன்பது

பிரமகீதை ஐதோய உபநிடதப் பொருளின் சேடமுத்
தைந்திரிய உபநிடத தாம்பரியமு முரைத்த அந்தியாயத்தில்

“தன்னதொளியாரொன் னொன்பப் படுவா ஞ்ஞன்மாவெனத் தருவான்”
என்றுள்ளதனால் அறிக.

இது விவகபத்தப் பற்றி விரிவாய் “பதிபசுபாசவாதம்” என்னும்
ஞாலின் 23, 21, 20 வது பக்கங்களிற் காண்க.

“ஆன்மாத் தனித்தநிற்கும் இயல்பின தன்று. அது பந்தத்தில் மலமா யாதிக்கையும், முததியில் சேவதையும பற்றி நிற்பது கண்டிர்” என்றார். இதைப்பற்றிச் சிறி பிசுசுவாம் சுவரூபஸ்பாதமக் கவது சூத்திரவுரையிவ் சுவரூபனசுவாமிகள “வியாபக வயிர் அணுத்தன்மைப் படுமாறு செய்தலின் ஆணவமென்னும் பெயர்த்தாய்” என்று கூறி யிருக்கின்றாரன்றோ? ஆணவ மலமானது அணுத்தன்மைப்படுமாறு செய்வதன்முன்னர் வியாபகவுயிர் பந்த த்தைப் பற்றி நின்றதா? சிவத்தைப் பற்றி நின்றதா? ஆணவ மலமே மூல மலமாகலின், ஆணவமலத்தின் சம்பந்தமின்றி யிருந்த வியாபக வுயிர், பந்த த்தில் ஆணவ மலத்தோடு கூடிய மல மாயாதிகளைப் பற்றுவதற்கு ஏது வின்று. அந்த வியாபக வுயிர் சிவத்தைப்பற்றி நின்றதெனின், ஆணவ மலம் பற்றுவதற்கு ஏது வின்று. பற்றுமெனின், சரியையாதிகளைச் செய்து அத னால் சித்த சுத்தியையும் சாதனசதுஷ்டயத்தையு முற்றுப் பின்னர்க் கேட்ட லாதிகளைச் செய்து அதனால் சாட்சாத்காரம் வாய்த்து முத்தியில் சிவத்தை ப்பற்றி நின்ற வியாபக வுயிரையும் ஆணவ மலம் அணுத்தன்மைப் படுமாறு செய்யு மாகலின் அது முத்தியாகாது ஆகாமற் போகவே வியாபக வுயிர், ஆணவமலம் அணுத்தன்மைப்படுமாறு செய்வதற்குமுன்னர்ப் பந்தத்தையும் சிவத்தையும் பற்றுது தனித்து நின்றதென்பது அவர் கூற்றால் கன்கு விளங் க, இவர் அஃதறியாது “ஆன்மாத் தனித்து நிற்குமியல்பினதன்று” என்று கூறல் தெரியாமையாம். சோன்மாவை ஆணவமலம் இடையிற் பற்றியதெ

ன்று பொருள் படுமாறு ஓரிடத்திற் கூறி மற்றோரிடத்தில் சீவான்மாவுக்கு ஆணவ மலம் அநாதியாய் யுண்டென்று இவரது தூல் கூறுதல் முரண்பட்ட சித்தாந்தமாகென்க. சீவாத்துமா என்று கூறியபோதே பந்தத்துவம் கொள்ளப்படுதலின், சீவான்மா தனித்து நிற்க அதைப் பந்தம் போய்ப் பற்றிய தென்பது தவறினும் தவறும். முத்தியில் சீவான்மா சிவத்தைப்பற்றிச் சிவமாகா திருக்கிறான் என்பது அவைநிகக் கொள்கையே யல்லாமல் வைதிகக் கொள்கை யன்றும். அன்றாகவே பந்தத்தி லுழலுஞ் சீவான்மா முத்தியில் கிரிபுடி யற்றுச் சிவமாய் விளங்குகின்றனென்பதே வைதிக சித்தாந்தமாகென்க.

சிவலோகத்தைப்பற்றியது.

“சிவலோகம் அநித்தியமெனின், சிவனார் தங்குவதற்கு இட மில்லாமற் போகும். போகவே, சிவனாரும் அநித்யப் பொருளாய் விடுவர் இப்படியும் சீரழிந்து கெடுவாருண்டோ? சிவலோகம் பிறகுநினைக்காரியமாயின் அழியும். அங்ஙனமின்றி அருள்வடிவமாக உலோகத்தலின், அதனிடத்தி னீவினேற்றிய தூஷணம் நிஸ்புருஷமாம்.” என்றார்.

சிவலோகம் அநித்தியமுடைத்து என்பது பிரதிநீதை,
(ஆண்டுள்ளோர்க்கு) தீர்ச்சியமா யிருந்தலின் என்பது ஏது,
யாது யாது தீர்ச்சியமுடைத்து, அது அது அநித்தியமுடைத்து,
கடம்போல என்பது உதாரணம்

என்னும் அனுமானப் பிரமாணத்தானும்,

தூஷணத்தை வெதாவியோத முறைத்த அநித்தியாயம்.

.....துவிதப் பிரபஞ்சம் காணப்படலானும் குறையாப்பரத்தாரோபிதமாய்க் குலவலானுங் கற்பிதமே.

(உ)

தேல்காலோத்தாம்.

தோன்றுவ தெல்லாம் அசத்து.

சிவஞானபோதம்.

உணருரு அசத்து.

என்னும் சத்தப் பிரமாணங்களினனும் இவரது மதஸ்தரான சிவாக் கிரக யோகியார் சிவஞான சித்தி 8 வது சூத்திரம் 22 வது செய்யுளுரை யில் “சரியையாதி துஷ்டானங்களும், அதனால் உடையும் சாலோககியாதி முத்திகளும் அநித்திய மாகையால் அநித்தியம்” என்று கூறுதலானும் சிவலோகம் அநித்தியமாகென்க. அநித்தியமாகவே ‘சிவலோக மநித்தியமெனின் சிவனார் தங்குவதற்கு இடமில்லாமற் போகு’ மென்பது அறியாமையினும் மிகு அறியாமையாகும். சர்வ சங்காரகாலத்தில் சிவலோகம் அழிந்து விடுகின்றபோது சிவனார் யாண்டுத் தங்குகிற ரென்னுங் கேள்வியை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு இவ்வாறு எழுதினரென்று ஊகிக்கின்றும் இவர், துரிய சிவத்தின் வியாபகத்தில் விளங்கும் சிவ லோகத்தையும், அதிலெழுந்தருளி யிருக்கிற கண்டமான சருண சிவனாரையும் பொருளாய்க் கொண்டாரே யன்றி, பரிபூரண கிருக்குண துரிய சிவத்தைப் பொருளாய்க் கொண்டாரில்லை, இவர் சிவம் என்பது அவயவங்களோடு கூடியதென்று கொண்டு

பெரிதும் மயங்கிப்போனார் பாவம்!! ‘சிவலோக மந்திரிய மெனின், சிவனார் தங்குவதற்கு இடமில்லாமற்போகும்’ என்று கூறியதினாலே காலதேச வஸ்து பரிச்சேத மில்லாத சிவத்தைக் காலதேச வஸ்து பரிச்சேதமுள்ள கண்டப் பொருளாகக் கிவிட்டார். இத்தகைய அஞ்ஞானம் பிடித்த அந்தக் கராகிய இவர் மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணுள்ள அத்வைதிகளோடு வாதிட்டு, செய்ய வரலின் மினி ருரியனுடன் போர் செய்ய வருவதுபோலாம்.

இவர்கூறிய சிவலோகமும் சிவனாரும் மாயாசகிதத்திற்குள் என்பது

சிவபுராணம் ஞானசங்கிதை.

“துவித விஷயமான புத்திபேதம் அஞ்ஞானமாம். (அவித்தையினாலா கியதாம்) அன்னியத்திற்கு (ஐசத் விலட்சணமாகிய பிரமத்திற்கு) இரண்டா வாகிலை. தரிசனங்களெல்லா (வைசேஷிகாதி சாஸ்திரங்கள்) வற்றிலும் காணப்படுகின்ற துவிதமத புத்திபேதம் அவிதையினாலாகியதாம்”

என்றும்,

வாயுசங்கிதை தேவர்கூட்டுச் சிவாகமமளித்தது.

“மன்னு மவ்வியத்தந்தன்னில நம் சிவனார் முன்னேநான் உந்தான் வந்து.” (௨)

என்றும்,

குத்சங்கிதை பஞ்சப்பிரமாணசாரம்.

“பரசிவன் மாயையினாலே மையப்பிரம வருவானான்” (௧௨)

என்று முள்ளவாற்றால் தெளிவுற விளங்கும். விளங்கவே மாயாசகிதத் தையே பொருளுன மருண்டு மாயாவாதிகளாய் நின்று வாழ்நாளே வ்ண ளாக்குகின்றனாகன பூரவபட்சிக ளென்பது பசுமரத்தாணியாமெனக். சிவ லோகத்தில் ஆண்டானும் அடிமையு முண்டென்பது பிரசுத்தமாகவின் அது துவித வடிவமா யுள்ளதென்பதற்கு யாதஞ் சங்கை யின்றும். யாண்டு துவிதமுண்டோ ஆண்டு மாயா சம்பந்த முண்டென்பது ‘துவிதவிஷயமான புத்திபேதம் அஞ்ஞானமாம் (அவித்தையினாலாகியதாம்) எனது சிவ புரா ணங் கூறுகலினார் பெறப்படுதலின், அச்சிவலோகம் மாயா சம்பந்தமுற்ற தென்றிக. ஆகவின் இவர் சிவலோகத்தைப் பிரகிருதி காரிய மனறென் றும் அருள்வடிவமாக நிலைத்தலின் என்றும் கூறுவது வெற்றெனத் தொடு த்தலாம். சிவலோகம் அருள் வடிவமாக நிலைத்தல் எங்கனம்? அருள் என்பது சிவனாகு சிற்சத்தியன்றா? அச்சிற்சத்தி சிவனாரைவிட்டித் தனித்திராதாக லின், அது அசிம்மயமான சிவலோக மாயிற்றென்பது பொருந்தாமொழியா மெனக்.

சிவசீவர்களைப்பற்றியது.

“உமதுமதம் சிவம் சீவனாயும், அந்தச்சீவன் மீண்டும் சிவமாயும், அது மீண்டுஞ் சீவனாயும் புரண்டுகொண்டுவரு மஸப்பியத்தைப் போதிப்பதென் றெதுங்கி வாழ்க்கடவீர்.”

என்றார். இவர் சிவம் சீவனாவதை வித்து விருட்சமாவதைப்போல் வைத்துக்கொண்டு ‘அந்தச்சீவன் மீண்டும் சிவமாயும், அது மீண்டும் சீவனா யும் புரண்டுகொண்டு வரும் அஸப்பியத்தைப் போதிப்ப’ தென்குறார். வே தாந்த சித்தாந்தம் சிவம் சீவனாவது வித்தவிருட்சம்போலென்று கூறினார்.

க்கதி

அத்வைதவிளக்கம்.

அது இவரது கண்டனைக்குட்பட்ட வேண்டியதேயாம். அவ்வாறன்றி, அது கயிறு அரவாவதுபோல் சிவம் சிவனாகின்றது என்று விவர்த்தமாகக் கூறுகின்றமையின், இவரது கண்டனை பயனற்றதும் அறியாமையுமாம். அரவென்கிற கற்பனை கழிய யதார்த்தமாய் நின்ற சயிறு மீண்டும் அரவாகாமைபோல், சிவன் என்கிற கற்பனை கழிய யதார்த்தமாய்நின்ற சிவம் மீண்டும் சிவனாக தெங்கனம்? இஃதறியாத ஒன்றை யொன்றாகத் திரி புணர்ச்சிகொண்டு 'புரண்டுகொண்டுவரும் அஸுப்பியத்தைப்போதிப்பதென்றொதுங்கி வாழ்க்கடவீர்' என்று கூறுதல் விசாரணையில்லாமையாம்.

இவர் கூறிய குற்றம் வேதாந்த சித்தாந்தத் தின்றெனக் காட்டினும், இனி இதுபோன்ற குற்றம் இவர்மதத்திற்கு னுண்டென்பதைத் தெர்வீப்பாம்.

சிவஞான சுவாமிகள் சிவஞான போதம் ச-ம் சூத்திர வரையில் "வியாபக வயிர் அணுத்தன்மைப் படுமாறு செய்தலின், ஆணவமென்னும் பெயர்த்தாய்" என்று கூறியிருக்கின்றார். "வியாபக வயிரணுத்தன்மைப்படுமாறு செய்தலின்" என்றதனால் உயிர்வியாபகமாயிருந்த தொருகாலம், அணுவாயிருந்த தொருகாலம் என்று பெறப்படுகின்றது. வியாபகமாயிருந்த உயிரை ஆணவமலம் பற்றியதற்குக் காரண மில்லை. காரணமின்றாகவும் அந்த வியாபக வயிரைப்பற்றி யணுத்தன்மைப் படுமாறு செய்த ஆணவமலம் இவரது சித்தாந்தப்படி மோட்சமடைந்த அவ் வயிரையும் மீண்டும் பற்றியணுத்தன்மைப்படுமாறு செய்யாசென்பதற்கு வது வின்றும். இன்றாகவே இவரது மதத்திற்கு உயிர் வியாபகமாயும் அணுவாயும், அதுவேமீண்டும்வியாபகமாயும் அணுவாடம், பின்னரும் அதுவே வியாபகமாயும் அணுவாயும் வருமென்பது பெறப்பட்டது. பெறவே இவரது மதத்தில் முத்தியென்பதொன்றின்றென்பது வெளிப்படையா மென்க

"சிவனைச் சக்திச் சித்தி ஆநந்தப் பொருளென்றது (பறையன்) பொன்ன நென்பவன் தன்னப் பொன்னப்பனென்றுயர்க்கிக்கொண்டு அதுவும் போதாமல் முதலியார் - அவர்கள் - சமுகமென்று சிறப்பித்துக் கொண்டது போலாம்."

என்றார். வேதாந்த சாஸ்திரங்கள்

பஞ்சபூதப்பிரகாரணம் நாடகநீபிகை.

உபாதிசுளிற் பிரதிப்பிப்பத்துச் சரீரங்களிற் பிரவேசித்து விவகரிக்கின்ற சிதாபாசனஞன் சிவன்.

என்றும்,

வேதாந்ததுளாமணி.

புன்னெறி கொள் குடும்பியாய் வலியறு மோர் சித்தப் போலியாஞ் சிவன்.

(ககக)

என்றும்,

ஞானவாசிஷ்டம் பாசவிபாசன்கதை.

ஆசைவன்பாசத்திரளி னாற் கட்டுண்டரும்பினியீக்கடிக்கணுங்கி யேசுறுபோகக்கதைகளான்மொத்துண்டிச்சைமுட்கோலினுலெந்து காகறு கருமச்சேற்றிலே யழுந்திக் கடுஞ்சகக்காட்டிலேசுழன்று வீசுமாமோகத்தளிர் கிழற்றுயிலும்வீரனேசிவனெருது.

(உ)

என்றும் சேவனைப் பிரதி பிம்பனென்றும், சித்துப்போலியென்றும், துக்கியென்றும் கூற, அதற்கு மாறாக இவர், சேவனைச் 'சத்துச் சித்து ஆனந்தப் பொருளென்றது.....போலாம்' என்று கூறி, வேதாந்திகளை மறுக்கப் போவது "குதிரையே யுன் கொம்பை நான் வெட்டிவிடுகிறேன் பார்" என்று கூறும் புத்திமான் கூற்றுக்கு இனமாமென்று வடுக்க.

வேதாந்த சித்தாந்தத்தி வில்லாத விஷயங்களை யெல்லாம் அதின் சித் தாந்தமாக வைத்துப் பேசும் இப்புத்திகாலியின் புத்தியே புத்தி! வேதாந்த சித்தாந்தம் சேவனைப் பிரதிபிம்பனென்றும், சித்துப்போலியென்றும், துக்கி யென்றும் கூறுகின்றதென்று கூறினோ மாசலின்; அதுபற்றி இவரது கண்ட னம் அதில் செல்லுதல் இன்றாம். இன்றாகவே, அக்கண்டனம் யாண்டுச் செல்லுமென்னின: அது இவர் மதத்தவரில் ஒரு சாராரான சிவசமவாதிகள் சேவனுக்கிலக்கணம் சத்துச் சித்து ஆந்த மென்று கூறுகிற மையின் அவர் கள்பாற் செல்லுமென்க.

வியாபக வியாத்தியைப்பற்றித் தவறும்பேசினாரென்பது.

"சைவ சித்தாந்தத்தில் வியாபக-வியாத்தி - வியாப்பியங்களைக் கூறி, அவைகளுக்குக் கடல் நீர் உப்பு என்பவைகளை யெடுத்துக் காட்டி, அதற்கு மேல் பதிபசுபாகம் என்பவைகளைத் தாபிக்கையால் கடல் என்னும் சொ லுக்கு நீரில்லாவிட்டால் பொருளில்லாமற் போவது போலப் பசு வில் லாவிட்டால் பதிய யில்லாமற் போவதாக எம்மவர் கூறுகின்றனர். இதற் கேதேனுங் கதியுண்டா?"

என்று அத்வைதியார் வினவியதாக வரைந்து, அதற்கு விடை .

"இப்படி யுளறிய 'அத்வைத தூஷண பரிகார' நூலாரைத் 'தினகரன்' என்பவர் நீலலோசனியில் செவ்வையாயலங்கரித்திருக்கின்றார். அதில் விஸ் தாரமாய்ப் பார்த்தறியலாமாயினும், சுண்புமுக்கியமான இரண்டொரு விஷ யத்தை வெளிப்படுத்தி உமது மயக்கறுத்துகுவாம்"

என்றார்.

அத்வைத தூஷண பரிகார மென்னும் நூலின் மேல் தினகரன் என் பவரும், சோம-நாயகரென்பவரும் நாகைநீலலோசனியென்னும் சமாசார பபத்திரிகையில் சிற்சில விஷயத்தைப்பற்றி மாத்திரம் பேச, அதற்கு "அத் வைத தூஷண பரிகார" மென்னும் நூலுக் காசிரயாரான "இந்து" என்பவ ரால் எழுதப்பட்ட "அவைதிக சைவசண்டமாருதம் அல்லது துவீத சைவர் விடைகளின் உறுப்பு" என்னும் பெயரீனையுடையதாய் நூற்றுத்தொண் ணாறு பக்க முள்ளதாய் இப் பூர்வ பட்சியா ரெழுதிய ஆபாச வினா விடை வெளிப்படும் சில மாதங்களின் முன்னரேயே வெளிப்பட்டதாயுள்ள புத்த கத்தைப் பற்றி யேதும் பேசாது பூர்வபட்சமாய் மறுக்கப்பட்ட விஷயத்தை 'தினகரன் நீலலோசனியில் செவ்வையா யலங்கரித் திருக்கிறார்' என்று பொய் பேசி நாணயத்தை யிழத்தல் எவ்வளவு வெட்கமான காரியம் பாருங் கள்! இவரிங்குக் கூறும் இரண்டொரு விஷயமும் அதில் செவ்வனே கண் டிக்கப்பட்டவைகளின், அதுபற்றி யீண்டு இதற்கு மறுப்பெழுதுதல் அநா வசியமாயினும் இப்புஸ்தகத்தைப் படிப்போரது திருப்திக்காகச் சிறிது பேசுவாம்.

“வியாபகமாதி விரிக்குங்கூல-வியாபக மேலிடு நிறைவாமென்ப-வியாத்தி சமநிறைவாகும் விளம்பின்-வியாப்பிய மொன்றின் மிடைந்த நிறைவே-வியாபகங் கடலே வியாத்தியநீரே-வியாப்பியமுலரென விளக்கிய னூலே’ என்றார் பிரமாண தூலார். இதில் வியாபகம் மேலிடு நிறைவு என்று பெறப்பட்டது அது நீரை யாதரிக்கு நிலைகளமான இடமாம். அந்த இடநாதானே கடலென்னும் பெயர் பெற்றது. இஃத இட மல்லாதபோது நீர் நீர்ப் தெங்கே? நீரைக் கடலென்று விரீதப்படுத்திக்கொண்டு நீவிர் தொடுத்த வழக்கு அபஜயத்தை யடைந்தது”

என்றார். இதில் கடல் வியாபக மென்றும், நீர் வியாததி யென்றும், உவர் வியாப்பிய மென்றும் பெறப்பட்டன படவே கடலென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் இடமென்று ஏற்பட்டது. கடலென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் இடமே யாயின், யாண்டு யாண்டு இடமோ ஆண்டாண்டுக் கடலென்னும் வியாபக நிகழ வேண்டும். நிகழாமையின் (சிறி திடத்தி லன்றி வேறிடத்தில் நிகழாமையின்) அவ்வியாபக மென்னுங் குற்றத்திற்கு இடமென்க. இடமே கடலாயின், இடத்தை பெல்லாம் கடலெனலவேண்டும். அவ்வாறின்மையின் கடலென்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் நீரின் மிகுதியேயாம் என்பது கிண்ணமா மென்க. பூர்வபட்சியார் கூற்றின் வண்ணம் கடலென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் இடமே யாயின், அப்போது

அப்பரீ சுலாமிகள்

“கற்றிணப் பூட்டியோர் கடலிற்பாய்ச்சினும்
நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே”

என்று கூறியதில் ‘கடலிற் பாய்ச்சினும் என்பதற்கு நீரிற் பாய்ச்சினும்’ என்னுது இடத்திற் பாய்ச்சினும் என்றும்,

ஒளவையார்

“திரைகடலோடியுந் கிரவியந்தேடு.”

என்று கூறியதில் ‘கடலோடி’ என்பதற்கு நீரில் ஓடி என்னுது இடத்தில் ஓடியென்றும்,

திருக்குறள் கடவுள்வாழ்த்தில்

“பிறவிப் பொருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார், இறைவனடி சேராதார்” என்றிருப்பதில் ‘கடல் நீந்துவர்’ என்பதற்கு நீரை நீந்துவர் என்னுது இடத்தை நீந்துவர் என்றும், கடல் சுவர வேல்விட்டான் என்பதில் கடல் சுவர என்பதற்கு நீர் சுவர என்னுது இடஞ் சுவர வென்றும் பொருள் கொள்ளுதல் தவறாய் முடிதலினால் கடலென்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் நீர்த் திரளின் மிகுதியே என்று கொள்ளப்படுதலின் கடல் என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் இடம் என்பது தப்புரையினும் தப்புரையாமென்று கூறி மறுக்க. மறுக்கவே, பூர்வபட்சியார் கூறிய வியாபகமாதி இலக்கணம் மாறுபட்டுப் போயிற்றென்க.

“குளம் வெட்டினேன்—கிணறு எடுத்தேன்—எரி யுண்டாக்கினேன்—குளத்தில் நீரில்லை—எரியில் ஜலமில்லை—எரிவற்றியது—பாழ்த்த கிணறு என்னும் பிரயோகங்களால் நீரானது கடலன்றெனச் சித்தாந்தமாயிற்று. ‘ஆற்றகுளத்திலுறு நீர்ப் பறவைபோல்’ என்னு மான்றோர் வாக்கியமும் இதை நிறுத்தியது கண்டிர்”

என்றார். ஏதேனும் ஒரு சபையை யுண்டாக்கினேன் என்று ஒருவன் சொல்வானே யானால் உண்டாக்கினதற்குமுன் சபையிருந்ததென்றோ பொருள்? உண்டாக்கிய பிறகு உண்டான சபையை முன்பு சொல்லுதல்போல வெட்டியபின் உண்டாகும் குளத்தை முன்பு சொல்லுதலாம். ‘குளத்தில் நீரில்லை’ என்றது எந்நன்மெனின் முதல் இடை கடைச் சங்கத்தில் அவயவிகள் இல்லையென்று ஒருவன் இப்போது சொலவானேயானால் சொல்லும் இப்போது சங்கம் இருக்கின்ற கெண்கு பொருள்? சங்கமென்பது அவயவிகளின் கூட்டத் திருபு பொருள். அவயவிகளைத் தவிரச் சங்க மென்பதற்குப் பொருளில்லை இப்போது நீரைத் தவிரக் குளமென்னுஞ் சொல்லுக்குப்பொருளில்லை. அப்படியிருந்தாலும் அவயவிகளிருந்தபோது உண்டாகிய சுற்பிதப் பேரை அவயவிகளில்லாதபோதும் சொல்வதுபோல நீருந்தபோதுண்டான பேரை நீரில்லாதபோதும் சொல்லுகின்றோம். இது முன்னிருந்த நிலைமையைத்தெரிவிப்பதென்பதற்குப் பொருளிருந்தன்ற.

“கடலிலாது ஆதாவில் ஒரு மிருப்பது போலச் சிவத்தினது ஆதரவில் ஜீவனிருப்பதை வந்திருக்கும் எமமை நிந்தித்து ஜீவனையே சிவமென்று பொங்கி வழிபு துமக்கே நீரைத் தவிரக் கடலில்லையென்னும் அஸங்காத்மவாதம் பயன்பட்டது கண்ணே”

என்றார். மேலெழுகியவற்றால் நீரைத் தவிரக் கடலென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளின்மை பெறப்பட்டமையின், இவர் சித்தாந்தப்படி ஜீவனைத் தவிரச் சிவத்திற்குப் பொருளின்றென்பது பெறப்பட்டது. படவே, இவர் ஜீவனையே சிவமென்று கருதிப் பெரிதும் மயங்கிப் போயதோடு நாஸ்திகராயும் நின்றார் என்பதாம்.

யாம் கடல் என்றுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் நீர்த்திரளின் மிகுதியே யென்று கொண்டு, கடல் எவ்வகானதில் சிவத்தையும், அதிலுள்ள அலையாங்ஸ்தானத்தில் சராசர வலகையும் கொள்ளுதலின், எமது சித்தாந்தம் அசங்காத்மவாதவது ஓர் போது மின்றென்க.

அபேதமுத்தியைப்பற்றியது.

“மாயாவாதிகளை ஜன்ம தரித்திரரென்று யாம்பிரஸ்தாயித்தது வாஸ்தவம். தரித்திர மென்பது செல்வ மில்லாமை ! திருச்சிறம்பலமேயே செல்வன் கழலேத்துச் செல்வம் செல்வமே என்னுந் திருவாக்கால் செல்வ மினைத்தென்றுவிளங்கியது” என்றார். அத்தைததுவனை நிகரக நூலானது பூர்வ பட்சியார் “இன்னோர் சாலோகமாகிகளைக் குறை கூறுவது ஜன்ம தரித்திர நெருவனை குபேரனைப் பதவியைக் குறை கூறியதுபோலாம்” என்று கூறியதற்கு மறுப்பாக “அத்தைதிகள் ஜன்ம தரித்திரர்கள் தான். முத்தி நிலையில் ஏகபிரமத்திற்கு மற்றொரு பெயராகிய ஏகாத்மாவாக விளங்கி, அவ்வேகாத்மாவாக்கு அன்னியமான தன் தானிய மனைவி மக்களாதி ரூபமாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை மித்தையென் றொதுக்கி, மாயாசம்பந்தமுள்ள ஞானஞ்ஞானஞேய துவிதப் பிரபஞ்சம் தம்மிடம் விளங்காதவாறு பிரகாசிக்கின்றவர்களாதலின்” என்று முத்திநிலையைப்பற்றிப்பேச, இவர் அம்முத்தி யடைவதற்குச் சாதக நிலையான சிவன் கழலையேத்துஞ் செல்வத்தை யெழுதி செல்வமினைத்தென்று விளங்கியது என்றுகூறல் சாதகநிலை யின்னது சாத்திய நிலை யின்னது என்று அறியாதார் கூற்றிற் சேர்ந்ததன்றி மற்றியாதாம்? செல்வன் கழலை யேத்துஞ்செல்வமே முடிந்த செல்வமாய்த் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் கூறியிருப்பாராயின், அவரே

“கிழந்த மெய்ப் பரம் பொருள் சேர்வார்தாமே தானாகச் செய்யுமவன் உறையுமிடம்”

என்று சிவமாய் விளங்கும் அபேத நிலையைக்கூறுவரா? அதுவே செல்வ மாயின்

நிராலம்போபநிஷத்.

மோட்சமாத்நிரம் வேண்டுமென்கிற சங்கற்பமேபந்தம்.

என்றும்,

நீருமந்திரம்.

ஐசையறுமின்களாசையறுமின்கள்

சசனோடாயினு மாகையறுமின்கள்.

என்றும்,

நீருவள்ளுவர் குறள்.

“வேண்டாமையென்ன விழுச்செல்வ மீண்டில்லை யாண்டுமென்தொப்பதில்”

என்றுங் கூறுவானேன்? இதுனால் சிவமாய் விளங்கும் அபேதமான பெ ரிய செல்வத்திற்கு ஆண்டான் அடிமையாய் விளங்கும் பேதமான சிறிய செல்வம் சாதகமா மென்பது திண்ணமாமென்க.

“முத்தியென்பது முத்திசருவானையும் பெறுவானையன்றியமையாது. பெறுவானும் பேறு மில்லாதபோது அது முத்தியாகாது”

என்றார். இதுபற்றி முன்னர்ப்பேசியிருப்பினும் ஈண்டுக் கிலபேசுகின்றும். தருவானும் பெறுவானுமாயுள்ள முத்தி

சூதசங்கிதைசாந்தோக்கிய உடநிடநம்.

எய்ப்பின் மாயையாற் பேதமாகித் தோன்றும்.

(இ)

என்றும்,

ஷட பஞ்சாங்கரம்.

மாயையாற் பேதநடையராதி, யிங்குறுசீவர்கள்.

(அ)

என்று முள்ள பிரமாணங்களின்படி மாயா சம்பந்தமுள்ள துவித நிலையாயிருத்தலின், அது பதமுத்தியாமே யன்றிப் பரமுத்தியாகாது. மாயாசம்பந்த முள்ளதாயுந் திரிபுடி யுள்ளதாயுமுள்ள பதவி முத்தியைப் பர முத்தியென்று பெரிதும் மயங்கிப்போய துவிதப் பிராந்தர்கள் துவிதமற்ற பரமுத்தியை “பெறுவானும் பேறுமில்லாதபோது அது முத்தியாகாது” என்று பிரமாண்மின்றி வாளா கூறி யிகழ்வது முத்தியினுண்மையை அறியாமையாம். ஆங்கே தருவானும் பெறுவானும் உண்டோ, அங்?க விருப்பு வெறுப்பு முதலியன குணங்களும் இவற்றை யுண்டாக்குவதற்கு ஏதுவாயுள்ள அவாவு முண்டாகலின், அவாவுள்ள விடத்தில் பிறவி யருதென்பது பசு மரத்தாவனியாம்.

முத்தியிலும் பேதமுண்டென்று கூறும் இத்தகையரைப் பற்றித்தான்

அத்வைதவிளக்கம்.

கஉக.

பிரமகீதை முண்டகோபநிடதத்தில்

அபேதப் பொருள் கலர்கண்ணிற் றேன்றாதே.

(உ௭)

என்றும்,

நீநுமா எய்கத்தேவரியற்றிய த்ருவிசைப்பாவில்

பேதவாதப், பிசுக்கரைக் காணுகண்வாய் பேசாதப் பேய்களோடே.

என்றும் இருக்கின்றனபோதும். பாமுத்தியென்பது தருவானும்பெறுவானும் தானோ தானும் (கூண்டுத் தான் என்பது சிவம்) விளங்கும் பெற்றிய கௌபதைப் பூர்வபட்சியார் உணர்ந்தா ரில்லை பாவம்!! பரமுத்தியில் தருவானும் பெறுவானும் மில்லையென்பதைப் பற்றியன்றா

சூதசங்கிலை முண்டகோபநிடதத்தில்

கலமிதமே தருவாரிசு மருபாநிவிட்டுக்

சூவவாரி பிசுக்கைக் குரைபுனற்சுழ னையேபோ

லில தருபாச வாரிசு மருபாநிவிட்டுக்

மலமலிகுலத்துதித்தோன் றுறுமெய்ஞ்ஞானியாவன்.

(உ௮)

என்றும்,

த்ருவாசகத்தில்

பேத மில்லதொர் கற்பளித்த பெருந்துறைப் பெருவெள்ளமே.
என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவென்க.

இதுவிற்கு, சிவானந்தி 11 ம் சூத்திரம் 11 வது செய்யுளில் “அவனுக்கியாவ மத்தாபம்” என்று சிவனை நோக்கச் சீவன் அசித்து அதர்வது சடம் என்று கூறுவார், சிவனை நோக்கச் சடமாகிய சீவன் சிவன் தருவதைப் பெறுவ கௌபமை. ‘சீவாந் தருவதைக் கல்முதலிய சடப் பொருள்கள் பெறு மெனின், சடமான சுவாகளும் பெறுவார்கள். கல் முதலியன பெறுவென்பது அனுபவமாகலின் இவ்வாதே சீவர்களும் பெறுவென்பதாம். இத்தகைய சுருதி, ஏ அனுபவமில்லா மத்ததைப் பிரமாணமாகக்கொண்ட இத்தூயித சித்தாந்தி பெறுவானும் பேறு மில்லாத போது அது முத்தியாகாது’ என்று பேசுதல் இயைபன்மென்பதாம்.

பெண்டுபிள்ளைகள் மெய்யாகாவென்பது.

‘பெண்டு பிள்ளைகள் பொம்பெரிய யாம் சொல்வது நிலயாமை நோக்கியாம். பெண்டு பிள்ளை மித்தையென்றதுபோல அவர்களைக் கூடிச் சூகித்தலையும் மித்தையென்று நீயிர் புலம்புவதுண்மையாகையால்’

என்றார். பெண்டு பிள்ளைகளென்பன பஞ்ச பூதக்கூட்டத்தா லாகிய வுடல்வளைய யாம். அவை யிருந்து நிலயாமையா? இல்லாமலிருக்க நிலயாமையா? மண்ணினாகிய கடம். மண்ணைத்தவிரத் தனக்கெனப் பொருளின்றி உபயோகத்திலிருக்கும்போதே பொய்யாய் நிற்கல்போன்று, பெண்டு பிள்ளைகளென்பனவும் தமக்கெனப் பொருளின்றி உபயோகத்திலிருக்கும் போதே பொய்யாய் இருக்கின்றனவாதலின், இருந்து நிலயாமையாய் இருக்கின்றன வென்பது தவறும். உபயோகத்திலிருக்கும் போதே பொய்யாய் இருக்கின்றன வென்பதைப் பற்றியன்றா தாயுமானவர்

“கடத்தை மண்ணெனல் உடைந்தபோதோ விர்தக் கருமச்சடத்தைப் பொய்யெனலிறந்தபோதோசொலத்தருமம்?”

என்று கூறியருளினார்? இதுபற்றி “அவைகிசைவ சண்டமாருதம்” என்னும் நூலில் 11, 12 வது பக்கங்களிலும், தத்துவ வாசத்திலும், துவி தாத்துவித வாசத்திலும் மற்றும் பலவிடங்களிலும் விரிவாய்ச் காண்க.

ஆத்துமாவைப்பற்றியது.

“தேகாதிகளுக்கு வேறாக ஆத்மாவொன்றுண்டென்பது உமக்குச் சத்தப் பிரமாணத்தாலன்றி நேரனுபவத்தால் விளங்கியதோ? வசாதம் வாதியாகிய உம்முடைய சகோதரன் (தேகாத்மவாதி) ஆதமா இல் பொருளென்று வாதித்தலை நீரறியீர்போலும். தேகாத்மவாதி தேகத்தைக் காட்சிப் படுத்திச் சத்தப் பிரமாணத்தை வேண்டாமல் வெளிவருவதுபோல வசாத்மவாதி யாகிய நீர் வசாத்மாவைக் காட்சிப்படுத்திச் சத்தப் பிரமாணத்தை யொதுக்கி வாழ்மனுபவ நிலையுண்டேல், வெளிவந்து நில்லும் பார்ப்போம்”

என்றார். தேகாதிகளுக்கு வேறே ஆத்துமாவுண்டென்பது அத்துவிதிகளுக்குச் சத்தப் பிரமாணமானால் இவர்க்குண்டென்பது எப்பிரமாணத்தாலோ? தேகாத்துமவாதி தேகத்தைக் காட்சிப்படுத்திச் சத்தப் பிரமாணத்தை வேண்டாமல் வெளி வருவதுபோலப் பல ஆத்தும வாதியாகிய இவர் பல ஆத்துமாவைக் காட்சிப்படுத்திச் சத்தப் பிரமாணத்தை யொதுக்கிவாழ்மனுபவ நிலையுண்டேல் வெளிவந்து நிற்கட்டே பார்ப்போம். வசாத்மவாதிகளுக்குச் சகோதரன் தேகாத்தும வாதியானால் பல ஆத்தும வாதிக்குமாதிரி அவன் ஏன் சகோதரனுகான்? வசாத்மவாதிக்கும் தேகாத்துமவாதிக்கும் என்னசகோதரத்துவ மிருக்கிறது? வசாத்மவாதி தேகத்துக்கு விலட்சணமாக ஆத்துமாவை யொப்பினவன், தேகாத்தும வாதியோ அவ்வாறு ஒப்பாமல் தேகமே ஆத்துமாவென்பவன். இவ்விருவரும் நேர் விரோதிகள். இவ்விருவரையொத்திமைப் படுத்தியது ஒற்றுமை யிலக்கணம் தெரியாமையாம். இவருக்கும் தேகாத்தும வாதியாகிய நாஸ்திகனுக்கும் ஒற்றுமையிருக்கிறது. அதனால் இவரும் நாஸ்திகரெனத் தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இவ்விஷயம் மாயாவாத சைவ சண்ட மாருதம் 174, 175 வது பக்கத்தில் வெளிவர்திருக்கின்றது. அதற்கு ஏதொரு சமாதானஞ் சொல்லாமலும், அதை நியாயத்தினால் விலக்கிக் கொள்ளாமலும் இருக்க நேர்ந்ததால் அது மனந் தானாது பொருமை மிகுந்து வயிற்றெரிந்து அத்துவிதிகளை நாஸ்திகனுக்குச் சகோதரரெனப் பொருத்தமின்றிக் கூறினார்.

ஆத்துமாவுண்டென்பவனும் ஆத்துமா வில்லை யென்பவனும் சகோதரரானால் கடவுளுண்டென்பவனும், கடவுளில்லை யென்பவனும், மோட்ச நரகங்களுண்டென்பவனும், அவையில்லை யென்பவனும், பாவபுண்ணியங்களுண்டென்பவனும் அவையில்லை யென்பவனும் ஏன் சகோதர ராகமாட்டார்கள்? இதனால் இவரது புத்தி உலக்கைக் கொழுந்தென விளங்குகின்றது. இவ் வொரு விஷயத்தில் மாத்திரந்தானா, ஒவ் வொரு விஷயத்திலுந்தான் இவரது புத்தி யுலக்கைக்கொழுந்தாயிருக்கின்றது.

ஆத்துமாவைக் காட்சிப் படுத்துமாறு கேட்பவர் யாவா? ஆஸ்திகரா? நாஸ்திகரா? நாஸ்திகரன்றோ? இப்படிப்பட்ட பரம நாஸ்திகரைக் குறித்தன்றோ சிவஞானபோதம்

“உளதிலதென்றலின் எனதுடல் என்றலின்
ஐம்புல னெடுக்கமறிதலின் கண்படில்
உண்டிலினை யன்மையின் உணர்த்த உணர்தலின்
மாயா இயந்திர த்ருவினுள் ஆன்மா.”

(௩)

என ஆன்மாவை அஃகுமாணப் பிரமாணத்தினால் அறியற்பாலதெனக் கூறியது? இத்தகைய கேள்வி கேட்கலாம், இத்தகைய கேள்வி கேட்கப் படாது, இவ்வளவு நெரியாத ஓவரை அத்துவிதிகள் ஓர் சிறு துறும் பாசவும மூப்பரா?

பிரமம் நானென்பது லட்சியார்த்தமான
முத்திநிலையிலென்பது.

“பிரமம் என்ப சொன் றுண்டெனப் பெரியோர் கூறியவிடத்தில் நான் ஞாந் அந்தப் பிரமம் என்று அஞ்சாது கூறிப் பிரமத் துவேஷிகளாய் வெளிப்பட்ட தும்மவா பிரமபாணிகளாயிடுதல் யாண்டுமமையாதுகண்டீர்”

என்றார். எந்தப் பெரியோர் பிரம மென்பதொன்று உண்டெனக்கூறினரோ அவரே முத்திநிலையில்

கைவல்லியோபநிஷத்.

சூட்சுமத்திலும் அபிசூட்சுமமாயும் நித்தியமாயும் இருக்கிற பரப்ரம்மம் எதுவோ அந்நீர்; நீயே அஃ... சாஷியாயும் சினமாத்திரமாயு மிருக்கிற சதாசிவன் நான்.

அமீர்தபிந்நாபநிஷத்.

அந்தப் பரம்மமே நானென்றறிந்நால் ப்ரம்மமே யாகிறான் நிச்சயம்.

மைத்திரேயோபநிஷத் ௩-வது அத்தியாயம்.

நித்தியனாயும் சுத்தனாயும் சதாசிவனாயுமிருக்கிறேன்.....அவன் நானாக இருக்கிறேன் ...பரமாத்தமாவாயுந் சிவனாயுமிருக்கிறேன்.....நாச மற்ற பிரமமாயிருக்கிறேன்.

சூதசங்கீதை பஞ்சாக்கரமந்திரம்.

மாயையாற்பேத நடையராகியியச் சூறு சீவர்கள் சிவனோடேபேத பாவனை செய்வதென்பர் தக்கோர்.

(௬)

கூர்மபுராணம் சாங்கிய யோகம்.

பிரமம் யானேயென மறைவினம்புமன்றே.

(௨௭)

வாயுசங்கீதை ஞானநிலைமை.

ஆன்மாவை, முறையிலந்த மாயைதான் மூடு மலமாயைகெட, வுறை வதுவே சிவமென்ன வுறைப்பராலெனவுரைத்தான்.

(௧௦)

மலமாயும் வீந்ததற்பின், ஓவலில் அப்புருடனே சிவனென்ன வுறை வன்.

(௧௮)

சிவஞானபோதம்.

அவனேதானேயாகியவந்நெறி

யேகனாகி யிறைபணிநிற்க

மலமாயைதன்னோடு வல்வினையின்றே.

(௧௦)

தேவிகாலோத்தாம்.

இப்படியே பாவீத்துச் சலியாதான் யாவனவன்
அப்பிரம மாதலாலமுதமா முழுகியாய்.

(சஅ)

அறிவாகிச்சுத்தன யறிவானுவேறுகிக்
குறியாது கொளல்வீடு கூடாதுகூறுங்கால்
அறிவார்தாமிலாகிச் சோகாதிடையானாய்ப்
பிறியாத பரப்பிரமமென நிற்பன பெண்ணணங்கே.

(ச௦)

நீருவாசகம்.

செமெமொறுந் கிருமெய்கிற்றிலேன்,
பேசினேன் ஓடா ஓடதமின மை,
செந்தைநீனத தெளிவித்துச் சிவமாக்கி,
சித்தமலமறுவித் துச்சிவமாக்கி.

நீருயந்தாம் உருதீசநீதசைவம்.

நானென்று தானென்று நாடினனாரெவ
தானென்று நானென் றிரண்டிலாத் தந்ததந்
தானென்று நானென்று தததுவநாகலாறு
முனென்று நானென்று சாறாகில்லனே

(ச)

சை பாவந்தை

இவனும் அவன் வடிவாடே.

(கா)

சை நீன்மலாவந்தை.

தானே சிவமான தன்மைதலைப்பட.

(கக)

தன்னையறிவதறிவாமஃசன்றிப்
பின்னையறிவது பேயறிவாமே.

(கரு)

சை முப்பதம்.

தொம்பதம்சுற்பதந் தோன ந மசிபதம்
நம்பிய சிவனபரஞ் சிவனாய் நற்கும.

(கூ)

தாயுமானவர்.

தன்னையறிந்தவர் தம்மைத்தானாகச்செய்தானுஞ்சமத்தை,
தன்மயமாய்நின்றநிலை தானேதானுநின்றால்
நின்மயமாய்எல்லாம் நிகழும் பராபரமே,
என்னைத்தானாக்கிக்கொண்ட சமர்ததைப்பார்தோழி,
அதுவானுலகுவாவர் அதுவேசொல்லும்.

என்று கூறினாராகலின், அப்பெரியோர் கூற்றுப்படியே அத்துவிதி
கண் கூறுகின்றாரென்க. அப்பெரியோர் கூற்றின் ஒருபாகத்தைக் கைக்
கொண்டு மற்றொரு பாகத்தை யிகழ்பவர் அத் துவிதிகளன்று, துவிதிகளே
யாம். இதனால் நான் என்பதின் பொருள் வாச்சியார்த்தத்தில் சீவன் என்
றும் இலக்கியார்த்தத்தில் பிரமம் என்றும் விளங்கின. இஃதறியாது 'பிரம
த்துவேஷிகளாய் வெளிப்பட்ட தும்மவர் பிரம ஞானிகளாயிடுதல் யாண்டு
மமையாது' என்று பூர்வப்படியார் கூறியது போலிக் கூற்றென்று விடுக்க.

சீவேசபேதத்தைப்பற்றியது.

“மகாராணியார் நம்மையாளுகிற பெருமாட்டி யென்று கேட்டவொரு மூடநங்கை நானாளு அந்த மகாராணி யென்று புலம்பி வெளிவந்தால் உடனே தண்டிக்கப்படாமற் போவாளா?”

என்றார். இஃது உண்மையே. நம்மையாளுகிற மகாராணியை யொருத்தி நானாளு அந்த மகாராணி யென்று கூறின, அது சாரணமாக அவள் தண்டிக்கப்படுவதுபோல,

குதச்சங்கிதை பரமவிந்நாநம்.

“முன்னுமயிச்செய்யார் பசுபேதமும மொய்வலிய மாயையினால் பன்னு பரத்தவ பேதமுங் கறப்க்கப்பட்டது. (ச)

என்று கூறியபடி மாயோபாதிசுரான சகவானை அபித்தையோபாதிசுரான சீவன், நானாளு அந்நாசுவரனென்று கூறின, அதுகாரணமாக அந்தச் சீவன தண்டிக்கப் படுவன. சீவன சகராவதும் ரகரான் சீவனாவதும் ஓர் போதியின்றி, சீவன சகரன், சகரன் சகரவனாயாம். இவ்வியதயம் வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கு முன்னபாடு என்பது

வைபவல்லயம் சந்தேகநீதேவிதம்படலம்.

அச்சுவத்தமென்றே நாமரபிவிர்ணடரு பரவசவ்வாழும் நச்சுமர்கொருபரவு மையமாச்சுனின்று நெறத்தல் ஓம் மெச்சுமங்கெ ருடர மைநீன்றி சொனியுந சியடபொருளாக வைச்சுமர மைநீனை பிரணைவசு சதவாரறிவாயே. (௫௮)

இந்தச்சீவனவருமபகையெலாமிவன சொல்லல்லாமல் அத்தத்தவனாருமென்றமூடாசனாநாகதியடைவார்கள் இந்தச்சீவனவருமபகையெலாமிவன சொல்லல்லாமல் அத்தத்தவனான நெறும்பு வேகிகளமலவீடடைவாரே. (௫௯)

நலமெய்யையனே யெல்லவாகருந் செய்வாராயகன் பொதுவானால் சிலரை வாழ்த்தல் சிலரொடு சொப்ததல செய்வதேனென்றால் யல் குவாமரத்தினத்தந்தையாற்றிட்டரைக்குளிராது துட்டரைக்காய்வன் கலைகணல்வழிவரசுசெயுந் தண்டமுங்கருணையென்றறிவாயே. (௬௦)

சைத்தத்துவநிளநகப்படலம்.

பேதமானதுவுங்கொப்பெயராலுமிடங்களாலும்

ஒதருமுபாதியாலுமுடலாலுமுணர்வினாலும்

பாதலம்விசும்புப்பாபலதாரமகன்றிறற்பர்

ஆதலாலிவ (ஜீவேசுரர்)க்கெந்நாளுமைசுகியமென்பதுகூடாதே (எ)

என்பதினால் நன்கு விளங்கும். ஆளுகிறவன் ஆளப்படுகிறவன் என்னும் பேதம் மாயாகாரியத்தி னாகவினாற்றான சீவனுக்கும் சகரவனுக்கும் ஒன்றும் தன்மையை வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் கூறுதுவிட்டனவென்க.

இப்படிச் சொல்லிவிட்டால் “ஏகமேவாத்நைதம்” என்ற சருதிவாக் கியத்திற்குக் கதி யென்னை எனின், மாயைக் கதிதமானவிடத்தில் ஒன்றே, இரண்டில்லையென்பதாம். சொப்பன வுலகு பல பேதங்களோடு கூடியிருந்தாலும் அதற்கு மூலகாரணமாயுள்ள மனம் ஒன்றுதானே, ஆல்வாரே

காரியமான ஜீவேச ஜகத்தில் பலபேதங்க ளிருந்தாலும் அவற்றினுக்கு மூலமான பிரமம் ஒன்றுதான். இந்த வித்தியாசத்தை யுணராது “எல்ல செட்டிலக்க ஏகலக்க” என்றவாறு ஒன்றுபடுத்திக் கலக்ருவது உணர்ச்சியை.

இதுபோன்ற கேள்வி யொன்று அர்க்கோணவாசி யென்பவர் கேட்டு உத்தரம் பெற்றிருக்கிறார் அது மாயாவாத சைவசண்டமாருதம் முதற்பாகம் 69, 70 வது பக்கங்களிற் காண்க.

ஆகாயத்தின் நீலவர்ணத்தைப்பற்றியது.

“ஆகாயத்தில் நீலம் சட்டி கூடாங்களை அத்துயாசமென்று நீவிர கூறியதையே யாம் மறுத்தோம்” என்றா. “மறுத்தோம்” என்று கூறினாரேயன்றி அத்வைத தூஷண நிக்கிரகத்தில் இதுவிய்யமாக இவரை மறுத்தெழுதி யிருப்பதைப்பற்றிச் சிறிதும் அணுவிதித்துப் பேசினால். பேசாது மறுத்ததையே மீண்டும் மறுப்பாக எழுதுவார்க்கு முன் மூத்ததையே மீண்டும் சுண்டெழுதிச் சாட்டல் அராவசியக மென்று விடுத்தாமென்க. இது விய்யமாக அறியவேண்டுமாயின் அதைவத தூஷண நிக்கிரகம் 19, 20 வது பக்கங்களிலும், “பஞ்சதசப்பிரகரணபாச விளக்கச் சண்டமாருதம்” 14 வது பக்கத்திலும் காண்க.

மனதைப்பற்றியது.

தாயுமானவர் சச்சிதானந்த சிவத்தில் தமது மரபின் குருவாகிய திருமூலரது திருமந்திரத்தில்

“மனமாயைமாயைமாயையயச்சம்
மனமாயைதான்மாயமர ரென்றுமில்லை
பிணமாயவேண்டாம்பிதற்றவும்வண்டாம்
தனையாய்திருப்பதுதத்துவந்தானே”

என்று கூறியபடி

“இமையளவு போதை யொரு கற்பகாலம் பண்ணு மில்வலகமெவ்வலக மோவென்றெண்ணம்வருவக்குமாதர்சிறிநின்பமோவென்னின் மகமேருவாக்கிச், சுமை யெடுமினென்று தாச சும்மாடுமா யெமைச் சுமையாளுமாக்கி நாளுந் தூர்ப்புத்திபண்ணி யுளநற்புத்தி யாவையுந் குறையிட் டிந்நிரகால, மமையவொருகூத்துஞ் சமைந்தாமெனமாயையம்மம்மவெல்லவெளிதோ”

என்று மனத்தை மாயையாகக் கூறினார். (மனமாயையென்பது என்முப் பண்புத் தொகை) பூர்வப்பெயர் இஃதுணராது “தாயுமான சுவாமிகள் இமையளவுபோது, அணுவளவுபோது என்றது காலத்தின் சுருக்கத்தையும் கற்பகாலம் என்றது காலத்தின் பெருக்கத்தையுமாம்”

என்றும்,

“காலத்தை மன முண்டாக்கியதென்றுபெறப்பட்டதின்று. காலமோ மாயையிற் காரியப்பட்டது. இப்படியே மனமும் மாயையிற் காரியப்பட்டது. இப்படியே மனமும் மாயையிற் காரியப்பட்டது. இதனால் காலமும் மனமும் காரியமாயைகளென்றுபச்சரிக்கப் பட்டன”

என்றுங் கூறினார்.

காலமென்பது ஒருபொரு ளன்று. உலகவிவகாரம் நடக்கும் பொருட்டுச் சூரியனுதியர்களால் கற்பித்துக் கொள்ளப்பட்டது. ஒரு பொரு ளுண்டா

யின் உண்டாதற்கு முன்னிலையை யிறந்த காலமென்றும், பின்னிலைமையை எதிர் காலமென்றும், அப்போதைய நிலைமையை எதிர்காலமென்றும் கற்பித்துக் கொள்கிறோம். இப்படி மன முண்டாயின் அதை வைத்தம் முக்காலம் சொல்லுகின்றோம். இப்படிச் சொல்லும் போது 'மன முண்டாவதற்கு முன்னே கால முண்டானதாகக் கற்பித்துக்கொள்ள வேண்டிய தாவசியகமாகின்றது. இதனால் மாயைக்குப் பின்னும் மனதுக்கு முன்னும் காலத்தைக் கற்பனையாக அங்கீகரிக்கின்றும். இதனால் மனதைப் போலக் காலத்தை யுண்மையாகச் சொல்லப்படாதென்பது பெறப்பட்டது. மனதை மாயையாகக் கூறியதற்குக் காரணம் இரண்டினது ஒற்றுமையை நோக்கியேயா மென்க. மனது இமையளவு போதை யொரு கற்ப காலம் பண்ணுகின்றதென்பதற்குச் சாட்சி சொப்பனமேயாம். சாக்கிரத்தில் ஒரு நாழிகை நித்திரையிலுண்டான சொப்பனத்தை யெத்தனையோ வருஷங்க ளாக மனம் கற்பித்து விடுகின்றது. மனமானது மாயையினு லுண்டாக்கப் பட்டாலும் அது அம்மாயையினையே கிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களால் நாசப்படுத்தி விடுகின்றது. இரும்பின் காரியமான அரம் இரும்பினையே அறுத்து விடுவதுபோலாம். இதனால் மனம்வியாவகாரிக சத்தியமென்றும், காலம் வியாவகாரிக கற்பனை யென்றும்பெற்றாமென்க.

“பிரமத்துக் கிரண்டாவது வஸ்துவே யில்லை இங்ஙனமாக, மனம் என்பதேது? இது பிரமத்துக்குப் பின்னமா? அபின்னமா? சஜாதியா? விஜாதியா? சுவகதமா?”

என்கிறார். இவ்வுண்மையை யெத்தனேகோடி ஜன்மம் எடுத்தாலும் உணர மாட்டார்; அதிலும் பிறர் சொன்னாலும் உணர மாட்டார், அதிலும் எத்தனை முறைசெ ன்னாலும் உணரமாட்டார். பிரமத்துக்கு இரண்டாவது வஸ்துவே யில்லையென்பது யதார்த்தமே. ஆனால் அதன் பொருள் சத்தாக இல்லை யென்பதேயாம்; இதனால் சதசத் விலட்சண அநிர்வசனீயமா யுண் டென்று அறிவாராக. சதசத்விலட்சணமான அரவும், சொப்பனவுலகும் கயிற்றுக்கும் மனதுக்கும் பின்னமா? அபின்னமா? சஜாதியா? விஜாதியா? சுவகதமா? இதை யெவ்வாறு அமைக்கின்றாரோ அவ்வாறே பிரமத்துக்கும் மனதுக்கும் அமைத்துக் கொள்வாராக.

நிர்வோபநிஷத் பத்தாவதுகண்டம்.

ஆகையால் ஜகத்தானது மனதைத் (மனோகற்பனை) தவிரவேறேயில்லை; மாயையுமில்லை.

வராகோபநிஷத் ஸஹநாவது சாந்தி 2-ம் அத்தியாயம்.

ஜகத் முழுதும் சங்கற்ப (மனத் தோற்றம் அல்லது எண்ணம்) மாத் திரத்தினாலேயே யுண்டாகின்றன. சங்கற்ப மாத் திரத்தினாலேயே ஜகத் தோற்றம். சங்கற்பமாத் திரமா யிருக்கிற ஜகத்தை விட்டு நிர்விகற்பத்தை யாசிரயித்து.

மாண் டீக்கிய உபநிஷத்தினுட்பாதகாரிகை அத்வைதப்பிரகாணம்.

யாதொரு சராசரப் பிரபஞ்சமாகிற இந்தத் துவைதமானது மனத்தோற்றமே; மனோ நாசமானால் துவைதம் விளங்குகிற தில்லை.

தேஜோபிந்தாபநிஷத் ஐந்தாமத்தியாயம்.

சித்தர்தான் பி-பஞ்சமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

யோகசிகோபநிஷத் ஆறாம்அத்தியாயம்.

சித்தமானது விஷயங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. அது நசித்தால் ஜகத்தும் நசிக்கிறது. அதைப் பிரயத்தனத்தினாலேயே பரிசுத்தஞ் செய்ய வேண்டியது.

தீர்புரதாபிளி உபநிஷத் பந்தாவது காண்டம்.

ஜகத்தானது மனதை (மனோகற்பணை) தவிர வேறேயில்லை.

என்றுள்ளவற்றால் மனத்தின் நிலைமையைச் சுருதிப் பிரமாணப்படியும் அறிந்துகொள்வாராக. இதைப்பற்றி அதிகமாய்த் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவோர் சத்தாவவாதத்தில் “அறிவுமுன்னு” அறிபடுபொருள்முன்னு” “அறிவே உலகு” “சொப்பனம் சத்தியமென்பதை மறுத்து அறிவே யுலக மென உரைத்தல்” என்ற விஷயங்களால் யுத்தி அனுபவ மூலமாகவுத் தெரிந்துகொள்வாராக

“உள்ளதை யில்லதாகவும், இல்லதை யுள்ளதாகவும் தோன்றுவிக்கும் மனதை இல்பொருளாகக் கூறுகின்றனர் பெரியோர் என வொன்றுகூறினீ ரன்றோ! உம்முடைய சித்தாந்தப்படி உள்ளது பிரமம். இல்லது மாயையாம். பொய்யை மெய்யென்றும், மெய்யைப் பொய்யென்றும் சாதிக்கும் வல்லபமுடைய பொரு புருடன் இருந்ததாகச் சொல்வோம். அவனிரண்டு வித சக்திகளையும் வகித்தலால் அவனை யில் பொரு ளென்று தீர்மானிப்பா ருண்டா! இல்லது முள்ளது மாகிய பொருள்களை உள்ளது யில்லதுமாகத் தோன்றச் செய்யும் ஸாமர்த்தியமுடைய மனதை இல்பொருளுென்று பெரியோர் கூறத் துணிந்த காரணத்தை நீரும் விளக்கா தொழிந்தீர். எமக்கும் அது புலப்பட யில்லை. இல்லாத பொரு மனது உள்ளதாகிய பிரமத்தை இல்லதாகச் செய்வதெப்படியோ? அப்படியே இல்லாத பொருமனது இல்லதாகிய மாயையை உள்ளதாகச் செய்வதெப்படியோ?”

என்றார்.

இதற்கு வரும் சமாதானத்தை யுற்று நோக்குவாராக. உள்ளது கயிறு, இல்லது அரவு. இந்த அரவானது மருள்காலத்து உள்ளதாகவும் தெருள் காலத்து இல்லதாகவும் காணப்பட்டு, யதார்த்தத்தில் அது இல்ல தாவே யிருக்கின்றது. கயிறின்ன்கண் அரவாய்த் தோற்றும் சக்தி யொன்றிருக்கின்றது. எவ்விதக் காரியமும் உண்டாதற்குக் காரணத்தின்கண் அதற்கியைந்த சக்தி யிருக்க வேண்டுவது ஆவசியகம். மண்ணின்கண் கட்சக்தி யிராவிடில் கட முண்டாத யில்லை யென்பது எவரும் அறிந்த விஷயம். அவ்வாறே கயிறின் கண் அரவு தோற்றுதற்கியைந்த சக்தி யிராவிடின் அரவு தோன்றுது. அந்தச் சக்திக்கு அரவை யுள்ளதாகவும் இல்லாதாகவுத் தோற்றுவிக்கச் செய்யும் வல்லமை யுண்டு. விசாரணை யில்லாக் காலத்துக் கட முள்ளதாவும், விசாரணை யுள்ள காலத்து இல்லதாகவும் தோற்றுகின்றது. இவ்வித

ஐயுள்ள சத்தியை நாம் என்றங் கண்டதில்லை; அனுமானத்தினு லுண்டெ ன்று கணிககின்றோம். அனுமானத்திற்குப் பிரத்தியட்சம் வேண்டும்; அதுமா னித்தற்குப் பிரத்தியட்சமாயுள்ளது புகை, புகை சத்தா யிருந்தாற்றான் நெருப்புண்டென அதுமானித்தற்கிடனும். உள்ளதாய்க்காணப்பட்ட புகை பணியாகி அது அப்புகை அசத்தென்று கணியப்படுமிடத்து நெருப்பென்ப தேது? அதுபோலப் பிரத்தியட்சஸ்தானத்திலிருக்கும் அரவு விசாரணையில் அசத்தாய்ப் போகுகால் அது காரணமாகத் தணியப்பட்ட (கயிற்றின் கண்ணிருப்பதாய்க் கொண்ட) சத்தியென்ப தேது? இவ்விசார ணையில் அசத்தென்று தணியப்பட்ட சத்தியானது அரவை மெய்யாக வும், பொய்யாகவும் செய்விக்கும் வல்லபத்தைப் பெற்றிருக்க வில்லையா? ‘இல்லாத பொரு மனது உள்ளதாகிய பிரமத்தை இல்லதாகச் செய்வ தெப்படியோ’ என்றிவர் வினவியதற்கு விடை இல்லதாகிய பொரு அரவு உள்ளதாகிய கயிற்றை யில்லதாகச் செய்வது போலா மென்க. ‘இல்லாத பொருமனது இல்லதாகிய மாயையை உள்ளதாகச் செய்வதெப்படியோ?’ என்றும் ஆட்சேபத்திற்குச்சமாதானம் இல்லதாகிய கயிற்றரவு, இல்லதாகிய வால் தலை பட முதலியவற்றை யுள்ளதாகச் செய்வது போலாமென் றறியக் கடவர். இவ்விஷயத்தை நாம் விளக்காதொழிந்தீர் என்கிறார் இவ்விஷயம் தத்துவ வாதத்தில் முற்றும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றி அத்வைத துஷணபரிசாரத்தில் 48, 49 ம் பக்கங்களிலும், அவைநிகை சைவசண்டமா ருகம் அல்லது துவித சைவர் விடைகளின் மறுப்பு என்ற தூலில் 123 வது முதல் 141 வது பக்கங்கள் வரையிலும், இன்னும் பல விடங்களிலும் விள க்கப்பட்டிருக்கின்றது. குருட்டு வேஷம் செய்து வேஷம் போட்டிருக்கிற வரையில் இருக்கிற விடம் இவர்க்கு அசப்படமாட்டாது. இதிகாறும்பேசி யுள்ளதை யுலமானமாகக் கொண்டி பார்த்தால் உவமேயந் கண்ணாடிபோல் தெளிவாய் விளங்கும்.

கவலைவிடல் துவிதத்தி லின்றென்பது.

“எனது கவலை யெல்லாம் விட்டொழிந்தன. தேவரீரது அனுக்கிரகத் தால் யான் க்ஷேமமடைந்தேன். ‘பசுநூல்கற்கும் பிச்சரைக்காணுகண் வாய் பேசா தப்பேய்களோடே’ என்று சைவத்திருவாளர் கூறிய அமுதவாக்கின் றிறத்தை யின் றுணர்ந்தேன்” என்று இவகாறும் இவரால் கற்பித்துக் கொள்ளப்பட்ட அத்தியாச அத்வைதியார் கூறியதாக எழுதியதின் மறுப்பு வருமாறு:—

துவிதமுள்ளவரும் கவலையும் மாயையும் நீங்குதல் எஞ்ஞான்று மின் றாதலின், இவரடைந்த க்ஷேமம் ஐயாயிர மயில் தூரத்திலிருந்து இங்கு வந்து இரட்சிப்படைந்தோம், இரட்சிப்படைந்தோம் என்று பரசங்கிக்கும் இரட்சணயசேனையார் அடைந்த க்ஷேமமேயாம், யாண்டு யாண்டுத் துவித முண்டோ, ஆண்டாண்டுத் துக்கமே காணப்படுதலின் இவரது துவிதமதத் தில் துக்கம் நீங்கி க்ஷேமம் பெறுவது கனவேயாம்.

‘பசுநூல்கற்கும் பிச்சரைக்காணுகண் வாய்பேசாது அப்பேய்களோடே’

என்பது திருமாளிகைத் தேவரியற்றிய “இணங்கிலாவீசன்” என்னும் பதிகத்தில் ஒன்பதாவது செய்யுளி லிருக்கிறது. ஒன்பதாவது செய்யுளி

உள்ள பசு நூல்கற்கும் என்ற தொடரைத் தேவேந்திரனா யிருந்து கண்ட இவர், அப்பதிகத்தின் ஐந்தாவது செய்யுளில்

“பேதவாதப் பிசுக்கரைக் காணுகண் வாய் பேசாது அப்பேய்களோடே”

என்றிருத்தலில் காணத் திருதராஷ்டிரரானார்போலும், திருமாளிகைத் தேவர் ‘பசுநூல்கற்கும் பிசுக்கரைக் காணுகண் வாய் பேசாது அப்பேய்களோடே’ என்று கூறியது ஐந்தாவது செய்யுளின் கூறிய ‘பேதவாதப் பிசுக்கரை’ யேயாம். பேதவாதப் பிசுக்கருக்குப் பிறப்பறாதென்பது

சூதசங்கீதை பிரகதாணியதாற்பரியத்தீல்

“விராவிய பேதபுத்தியே சன்மம் வீளசமுசாரமாம்” (ச)

என்றிருத்தலினால் நன்கு விளங்கும். பேதம் யாண்டும் துக்கத்திற்கு ஏதுவா யிருத்தலினற்றான் அத்திருமாளிகைத் தேவர் ‘பேத வாதப் பிசுக்கரைக் காணுகண் வாய் பேசாது அப்பேய்களோடே’ என்றுகூறி, முத்தியிலும் பேதம் கூறும் இவரினத்தாரையும், இவரினத்தார் போன்றாரையும் விலக்கினு ரென்க. அவர் இவரையும் இவரினத்தாரையும் இவாபோன்றாரையும் ‘பேய்கள்’ என்று கூறி விலக்க, பூர்வபட்சியார் அவரைத் தம்மினத் தவரென்று மருண்டு வேதபாவியசித்தாந்தியாக்க முயலுதல் என்னேயோ! பூர்வபட்சியார் திருமாளிகைத் தேவர் ‘பசுநூல்கற்கும்பிச்சரை’ என்றுகூறியதுகொண்டு, தாம் வேதத்தைப் பசுநூல் என்று கூறுவதுபோல் அவருங் கூறினாரென்று பிரமித்தாராக்கும். அத்திருமாளிகைத் தேவர்

“வைதிகத்தேரேறிய வேறு சேவகனே”

என்றும்,

“பெருவளர்முத்தீநான்மறைத்தொழில் சாலெழின் மிகு பெரும்பற்றப் புலியூர்”

என்றும்,

“வேதாந்தக்குறியே”

என்றும் கூறி; வைதிகத்தையும், வேள்வியையும், வேதாந்தத்தையும் சிறப்பா யெடுத்ததுடன்

“வேதவென்றிமாறாத மூவாயிரவரையு மெனையும் மகிழ்ந்தாளவல்லாம்”

என்றும் கூறியதனால், வேதம் பசுநூலன்றென்பது திருமாளிகைத் தேவரது சித்தாந்தமாயிற்று. பின்னை, அவர் ‘பசுநூல்’ என்றது எதை யெனின், சிவனுக்கு அபரிபூரண தோஷமுண்டாகுமாறு சீவான்மாவுக்குச் சத்தியத்துவங் கூறுவதும், அதினும் முத்திதசையிலுங் கூறுவதும், அதினும் சிவனுக்கே தாம்பூலம் பிடிக்குமாறு வியாபகங் கூறுவதும், அதினும் சிவனைப்போல வியாபகங் கூறுவதுமான இவரது அவைதிக நூலினையேயா மென்க. பூர்வ பட்சியார் வேதத்தைப் பாட்டிக்கதையென்பதாதிதாகத் தூஷித்து, வேதசம்மதம் பெறாத ஆகம பட்சத்தைத் தஞ் சித்தாந்தமாகக் கொண்டாராகலின், அவ்வாகம நூலே பசு நூலாமென்க. திருமாளிகைத்

தேவர் முத்தியிலும் பேதங்கூறும் பேதப் பிசக்கரைக் கண்கள் பார்க்கப்படா-
-வென்றும் வாய் அவரோடு பேசப்படாது என்று கூறினார்; பிரமஜாதையின்
ஐதரேய உபநிஷத்தோ அன்னோரோடு கூடின்

கனவிற்கண்டபொருள்நனவிற்காணும்பொருளைக்காட்டலால்
நீணையிற்சமயநெறிவேதநெறிக்குநிமித்தமாநீனையின்
வினவிற்குமயநெறிவிட்டுமேலாம்வேதநெறியின்றோன்
பிணையச்சமயத்தவன்குறுகிறபிராயச்சித்தஞ்செயல்வேண்டும். (கசு)

தண்ணியசமயிகள் தங்கன்பந்தியில்
உண்ணுதல் அவர்களோடு நெய்பண்ணுதல்
புண்ணியமறிந்திடப்புகுதல்செய்திடில்
பண்ணுகசாந்திராயணம்பகர்த்தவா. (கங்)

என்றவாறு பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்றும், சாந்
திராயண விரதத்தை யனுசரிக்க வேண்டுமென்றும் கூறிற்று.

வியாவகாரிகம் மெய்யன்றென்பது.

அத்வைத தூஷண நிக்கிரகநூலின் இறுதியில் இவரும் இவரினத்தவ
ரும் பாஷாண்டிகளென்பதை நிரூபிக்கும் பொருட்டு, பிரமஜாதை ஐதரேய
உபநிஷதத்தில் மூன்று செய்யுளும், ஷே கேகேரூபநிஷதத்தில் ஒரு செய்யு
ளும், சிவரகசியம் ரிபுகீதையில் இரண்டு செய்யுளும், சூத சங்கிதை சூத
ஜீதையில் ஒரு செய்யுளும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அதனை நன்குணரு
மாற்றிலைத் தீயூழ் வசத்தாலிழந்த இப்பூர்வபட்சியார், அச்செய்யுட்க ளேழில்
ஐந்தினைவிட்டு இரண்டைமாத்நிர மெடுத்துப்பேசி, அதனை விளக்குமாறு

“சிவபெருமானுக்குத் திருவடிகள்—திருமுடி முதலிய ஏனை யங்கங்
களை யொப்புவது சித்தாந்திகளுக்குப் பரமார்த்தம். மாயா வாதிகள் ஈசுவர
சொரூபத்தை மிச்சை யென்பார்கள். மிச்சாவாதப் பிரசின்ன பெளத்தர்க
ளாகிய அன்னோர்க்குத் திருவடிக் கமலத்தியானம் சத்தியமாவ தெங்கே?
சிவனாது சொரூபத்தையும், அவரது இருபாதப் போதுகளையும், அவற்றின்
தியானத்தையும் பரமார்த்தத்திற் பொய்யெனப் பொங்கிவழியும் தூஷகர்
களையே பாஷாண்டிகளென்று அவர் தேடிய பாடல் திரஸ்கரித்தபடியாம்”

என்றார். சிவபெருமானுக்குத் திருவடி முதலிய அங்கங்களைப் பரமாந்
த்தமாகக் கூறுவதற்கு ஏது ஒன்றும் கூறினாரில்லை. ஏது கூறாமல் கிறிஸ்
தவர்கள் பிரசங்கிப்பதுபோல வாய்ப்பந்தர்போடுவதினால் வரும் பயன் ஒன்
றும் இன்று. சிவபெருமானுக்குத் திருவடி முதலிய அங்கங்களே இயல்பா
யின் அச்சிவத்தை நிரவயவமென்று கூறுதல் பழதாம். சிவபெருமானுக்குத்
திருவடி முதலிய அங்கங்கள் பரமார்த்தமாயின், அவர் அவ்வச்சமயங்களில்
எடுத்த சித்தர், வேதியர், பன்றி, பட்சி முதலிய அவதாரங்களின் அவயவங்
களையும் பரமார்த்தமென்று கொள்ளவேண்டும். ஏது பரமார்த்தமோ, அது
முக்கூலத்தினு யிருக்கவேண்டும். அவ்வாறின்றி யொவ்வோர் காலங்களில்
அவயவங்கள் சிவபெருமானுக்கு இருத்தலால் அவை பரமார்த்தமென்று

கூறுதல் தவறும். பின்னை யானு கூறவேண்டுமெனின், அவயவங்கள் சிவ பெருமானுக்கு வியவகாரிகமா யிருக்கின்றனவென்று கூறவேண்டுமென்க.

அப்பரியதீட சிதநீயற்றிய சிவதத்துவவ் வேகத்தீல்

(சிவஞான சுவாமியின் மொழிபெயர்ப்பு)

குணங்களைக்கடந்தோயெனினுமாயையினைத்தோய்தலாற்குண முடையவன் அனங்கொருபாலுங்கறைமிடற்றழகுமம்பசமூன்றுயாமுருக்கொண் [போல்] முணங்குறுநாமஞ்சிவன்பவன்முதலாவியைநசயனரியரன்முன்னு முணங்கிடாவலுக்கைநடத்துவோனாகியோங்கினை நீங்கரும்பொருளே. (கச)

என்றசெய்யுளின்படி சிவபெருமான் மாயையோடுகூடினால் அவயவங்க ளுண்டென்றும் கூடாவிட்டால் இல்லையென்றும் பெறப்பட்டன, படவே, சிவபெருமானுக்குத் திருவடி முதலிய அவயவங்க ளிருத்தல் மாயையோடு கூடிய வியவகாரிகதையிலென்றும், அவை யில்லாமற்போதல் பரமார்த்த தையி லென்றும் பெற்றும் பெறவே, சிவ பெருமானுக்குப் பரமார்த்த மாகத் திருவடி முதலிய அங்கங்க ளுண்டென்று கூறுதல் அவைதிக அவ சித்தாந்தமாமென்க.

சிவபெருமானுக்குத் திருவடி முதலிய அங்கங்களிருத்தல் வியவகாரிக தையினன்றிப் பரமாததத்திலி ன்றென்பதற்குச் சுருதியாதிப் பிரமாணம் வருமாறு:—

மைத்திராயண் ணியுபநிஷத்து (6-வது பிரபாடகம்.

பிரமத்திற்கு மூர்த்தம், அமூர்த்தம் என இரண்டு ரூபங்க ளுள்ளன. எது மூர்த்தமோ (உருவமோ) அது அசத்தியமானது, அமூர்த்த மெதுவோ, அது சத்தியமானது, இதுதான் பிரமம்.

சூதசங்கீதை பஞ்சாக்கரம்.

வாசக வாச்சிய பாவநிலசகிய நல்லிணக்கண பாவங்கண் முஸ்ரூப் பேசவருபவை யாவும் விவகார தையினன்றிப் பிறங்காநின்ற மாசகன்ற பரமார்த்த நிரூபணத்திலில்லை. (கஉ)

தோல்வியையே வெற்றியாகப் பேசுதல்.

பிரசின்ன பெளத்தரென்பார் இவரினத்துவரேயெனத் தக்க காரணத்தோடு மாயாவாதசைவசண்டமாருத மென்னு நூலில் 174,175,176,177, 178,179, 180-வது பக்கங்களில் விரிவாபெழுதியிருப்பதைப் பற்றியொன் றும் பேசாது “சொன்னதையே சொல்வானும்,சோம்பேறிக்குப்பன்” என்ப தற்கிணங்க மீண்டும் அத்வைதிகளை ‘பிரசின்ன பெளத்தராகிய அன்னோரு க்கு’ எனக்கூறுகின்றார். இதுவெற்றியை விரும்பும் யோக்கியர்க் கழகன்று!

இதுநிற்க; வேதமார்க்கத்தைவிட்டு வேறு மார்க்கத்திற் சென்றவரைப் பற்றியுணர்ப்பணு

பிரமகிதை ஐதரேயஉபநிடதம்.

வதஞ்சொனபடி யொழிய வேறுசில கலைகளினை
யோதுந் திறமருவி மறையோதுஞ் சிவனிருகமலப்
பாதந்தொழு நினைவிலர்க்கள பாசண்டுகளெனவறிக.

(கக)

என்று கூறிற்று இங்ஙனமாக, உவதமார்க்கத்தினில்லாது வேதபாஹிய
மார்க்கத்தினின்று உவதமார்க்கத்தை யிகழும் பூர்வபட்சியார், வேதமார்க்
கத்தினிற்கும் வேதாந்திகளைப்பாவுகாண்டிக னெனக்கூறுதல் நியாயமாமோ!
இது எப்படியிரு கின்ற தென்றால் குருடன் கண்ணுள்ளவனை நோக்கிக் குரு
டனே என்று கூப்பிட்டதற் கினமா யிருக்கின்ற தென்க.

பின்னர் “நல்லது இந்தத் துர்மதம் முதலி லெப்படி யுண்டாயிற்று?”
என வினாவைக் கிளப்பி அதற்கு விடை “குரபத்பனுக்குச் சுக்கிரபகவா
னிதனை யுபதேசிக்கனர் கண்டாய்” என்று தொடங்கி, இதே விஷயமாகச்
சில வெழுதினார். இவ்வாறு முன்னர் இவரினத்தவர் பேசு மாயாவாத சைவ
சண்டமாருத மெனனும் தூலில் 157 - வது பக்கமுதல் 172 - வது பக்கங்
கள் வரையிலும் மறுக்கப்பட்டனர். அதனை யோராது இவர் மறுக்கப்பட்ட
அவ்விஷயத்தினையே யீண்டெழுதுதல் நன்மதியுள்ளார் செய்கையன்று.

மாணிக் கவாசகர் “மிண்டிய மாயாவாதமென்னும் சண்டமாருதம் சுழி
ததடிததாஅதது” என்று கூறி, மாயாவாதிகளோ நிஷேதித்தா ரென்றார்.
மாயாவாதிக னென்பார் இவரும் இவ ரினத்தவருமேயென இப்புத்தகம்
5, 6, 7, 8-வது பக்கங்களில் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கப்பட்டிருக்கின்றமை
யினாலும், மாணிக்கவாசகர் நிஷேதித்தது இவரினத்தவரையே யென்று
“துவிதசைவரே மாயாவாதிகள்” என்னும் தூலில் 28 வது பக்கத்திற்
பேசப்பட்டிருக்கின்றமையினாலும் மாணிக்கவாசகர் மாயாவாதிபென்று
கூறியது வேதபாஹியரான இப்பூர்வபட்சியின் இனத்தாரையே யென்க.
இவ்வாறு ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் பன்முறை சமாதானம் பெற்ற பண்டிய
ஆசன்கைகளையே செய்வது மானமுள்ளார்க்கு அழகன்று.

அப்பால் விஷய முடிவில் இவரது கற்பன அத்வைதியார் “இதுவரை
யில அவர்கள் வெளியிட்டதும், வெளியிடப் போவதுமாகிய யாவும் எனக்
பேச வெகு துச்சமா மென்று கூறியதாக வெழுதினார்.

முன்னர் வெளியிட்ட துவிதசைவ கண்டனங்களாலும், இப்போது
வெளியாய இவ்வத்துவித விளக்கத்தாலும் இவரது மதமும் இவரெழுதிய
ஆபாச வினாவிடையும் அக்கினி மலையிற்பட்ட பஞ்சுத்துப்போல் இருந்த
விடந் தெரியாது போயினமையின் பூர்வபட்சியாரது கூற்றே துச்சத்திலும்
மிகு துச்சமாயிற் றென்க. பூர்வபட்சியார் ‘வெளியிடப் போவதுமாகிய
யாவும் எனக்கே வெகு துச்சமாய்’ என்று வரைந்ததை நோக்குமிடத்து
அது ஆபாச வினாவிடைக்கு மறுப்பு அவசியம் வந்துவிடுமென்பதைக் குறிக்கி
ன்றது. அவரெண்ணத்தின்படியே மறுப்பும் வந்துவிட்டது. இம்மறுப்பு
க்குப் பதி லெழுதந் திறமில்லாதவ ரென்பது ‘வெளியிடப் போவதுமாகிய
யாவும் எனக்கே வெகு துச்சமாய்’ என் றிவர் கூறியதினால் நன்கு விளக்க
மாம். ஆகவே, இனி இதுபற்றிப் பேசுதல் யாது மின்மையின் இதோடு இவ்
வாதத்தை நிறுத்திக்கொண்டாம்.

அத்வைத தூஷண நிக்ரக மர்த்தனமர்த்தனம்.

ம - ா - ா - ஸ்ரீ மதுரை ம ஷ. சாமிநாதபிள்ளை யென்பாரொருவர் ஷை அத்வைத தூஷண நிக்ரகமென்னும் தூலுக்கு மறுப்பாக “அத்வைத தூஷண நிக்ரகமர்த்தனம்” என்ற பெயரோடு ஷை சதாசிவப்பிள்ளைக்குச் சகபாடியாக நின்று ஓர் சிறு புத்தம் வெளியிட்டனர். அப்புத்தசுழும் முன் னெடு பின் முரணுவதாயும் ஷை சதாசிவப்பிள்ளை வெளியிட்ட ஆபாசவினா விடையை யனுசரித்ததாயும் அதிற் பேசாத (முக்கிய) விஷயம் யாதுமின்றாயும் இருத்தலின். அதற்கென ஒர்மறுப்பெழுதுதல் (அவ்வாபாச வினாவிடையின் மறுப்பே இதற்கும் மறுப்பாக வமைதலின்) எற்றிற்கென விடுத்தாம். விடவே, ‘அத்வைததூஷண நிக்ரகமர்த்தனம்’ என்னும் தூலையும் இவ்வத்து விச விளக்கமென்னும் தூல மர்த்தனம் செய்ததெனபது பசு மரத்தாணியா மென்க.

முடிவுரை.

துட்டராமார்க்கர் தூலிற்று வக்குணப்பெரியராகிச்
சிட்டராயத்தீரராகிச்சிவனருளுடையராணர்
கட்டமரம்பிறவிதீர்க்காதலால் வேதஞ்சொல்லப்
பட்டதேசெய்யாநிற்பரமமாம் பத்தையுன்னி.

(௨௧)

என்று பிரமகீதை ஐதரேய உபநிடதார்த்தத்திற் கூறியதை ஆபாச வினாவிடையின் ஆசிரியரான சதாசிவப்பிள்ளையும், அவரது சகபாடியாய் வந்த சாமிநாதபிள்ளையும், இவ்விருவருக்கும் இவ்விஷயத்தில் முக்கியத்தலை வரா யிருக்கும் சோ, நாயகரும், அவரைச் சேர்ந்தாரும், அவர்போன்ற பிறரும் சிந்தித்து நன்னடையை மேற்கொள்ளாததினாற்றான், வேதப்பிரதிபாதகமான வேதாந்தத்தை யிசுடூர் தொழிலை விலைகொடுத்து வாங்கி யிடுக்கடைந்தார்கள். அந்தோ! இவர்கள் நன்மாக்கத்திற் பிரவேசிப்பது எந்நாளோ? இனிமேலாகிலும் இவர்கள் இவ் வத்துவித விளக்கத்தை நல்லுணர்வோடிருந்து படித்துச் சிந்தித்து மனவொருமையடைந்து, வேதநெறியே மெய்ந்நெறி யென்றும், வேறு நெறியெல்லாம் வீண நெறியென்றும், சாதன சதுஷ்டயத்தை யடைவதற்குச் சரியையாதிகள் சாதனமென்றும் உணர்ந்து, வேத விரோதமின்றிய சிவபூசையாதிகளைச் செய்து, அதன் முதிர்ச்சியினாலாய ஆத்மானாதம் விசாரணையினால் ஞானத்தைப் பெற்று வாழ்மாறு கிருபை செய்யச் சச்சிதானந்த சொரூபனுள்ள ஜகதீசனை சதா பிரார்த்திக்கின்றனம். சுபமுண்டாகுக.

மு ந் ந ி ற் று.

மகாம...
ரக்டர். உ. சுவ. சாமிநாத...
நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600 090

